

24

சுயல் பாட்டு

இடுமதப்பட்டு

பேராசிரியர்
டாக்டர் ந.சுப்புரெட்டியார்

சூயில் பார்ட்டு

ஒரு மதிப்பீடு

(பாரதியார் நூற்றாண்டு வெளியீடு)

பேராசிரியர்

டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியார்

தமிழ்ப்பேராசிரியர் - துறைத்தலைவர் (ஓய்வு)

திருவேங்கடவன் பல்கலைக்கழகம், திருப்பதி

விற்பனை உரிமை

பாரி நிஸயம்

184. பீராடீலே. டிசன்லின. 600001

முதற்பதிப்பு - நவம்பர், 1982
(ஆசிரியரின் 65-வது அகவை நிறைவு வெளியீடு)

டாக்டர் எஸ். இராமலிங்கம்
(ஆசிரியரின் முதல் மகன்)

விலை ரூ. 7-50

KUYIL PAATTU : ORU MATHIPPEETU

R. Anu Radha Publication

Printed at :
Novel Art Printers,
137, Jani Jan Khan Road,
Madras - 600 014; Phone : 82731

ரசிகமணி டி.கே. சி. அவர்கட்கு

அன்புப் படையல்

புனிதகுற் றாலத் தருவியின் சுகத்தைப்
புதுமது வாக்கிஅம் மதுவை
இனியநல் லமுதாய் உயர்த்திநற் றமிழில்
இன்பமே மணந்திடக் கலந்து
நனியருள் கலைஞர்; ரசனையே வடிவாம்
நல்லுளம் பெற்றமெய்ஞ் ஞானி;
கனிவுறும் அன்பர் எங்கள் டி. கே. சி.
கழற்கிந்நூல் சமர்ப்பணம்: வாழி!

அணிந்துரை

(போசிரியர் - டாக்டர், இரா. கு. நாகு)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற கவிஞராகக் கொள்ளத் தக்கவர் மகாகவி பாரதியார். அன்னார் தம் பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாவித்திட விழைந்தார். அந்த மகாகவி நாட்டுப் பற்றையும், மொழிப் பற்றையும், மானுடத்தையும், மனிதாபிமானத்தையும் அகிலத்துவத்தையும் தம்முடைய பாடல்களுக்கு உள்ளடக்கமாக்கிக் கொண்டு தமிழுக்கு உலகப் பார்வையையே வழங்கினார். அவர் பிறந்ததால் தமிழுக்கு ஏற்றம் உண்டாகியது. நவநவமான சோதிமிக்க கவிதைகளைத் தமிழுக்குத் தந்து தமிழை வளப்படுத்தினார். அம் மகாகவியின் எழுத்துக்கள் எல்லாமே சிறந்தவைதாம்; என்றாலும், குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கவை மூன்று உண்டு; மகாபாரதத்தில் 'பாரதத்தை' நினைப்பூட்டிய பாஞ்சாலி சபதம் ஒன்று; கண்ணன் கழலிணை நண்ணும் மனமுடையோர் எண்ணித் துதிக்கும் பண்ணார்ந்த கண்ணன் பாட்டு மற்றொன்று; முன்னிக்கவிதை வெறிமூண்டு மாலையழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே தோன்றிய கற்பனைத் திறத்தினால் பிறப்பெடுத்த குயில் பாட்டு பின்னும் ஒன்று. இந்த மூன்றனுள்ளும் குயில் பாட்டிற்கு ஒரு தனி இடம் உண்டு அதன் அழகில் ஈடுபடாத தமிழறிஞர்களே இல்லை எனலாம். "குயில் பாட்டிலே - காதல், கொப்புளிக்கு தடா, செயல்

மறந்தேனடா,—லாகிரி, கிரசில் கொண்டதடா” என்று பாராட்டினார் கவிமணி. கவித்துவம் நிறைந்த அக்குயில் பாட்டின் அழகில் தம் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த அறிஞர் களில் பேராசிரியர் டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியாரும் ஒருவர். குயில்பாட்டின் கொள்ளை அழகில் உள்ளம் பறிகொடுத்த ‘ரெட்டியார்’ அவர்கள், குயில்பாட்டின் அழகுகளையெல்லாம் சூரட்டி நூல் வடிவில் தமிழுக்குத் தந்துள்ளார். பொருத்தமான நேரத்தில் பொருத்தமான நூலைத் தமிழுலகுக்குத் தந்துள்ளார் அப்பேராசிரியர், மகாகவியின் பெருமையை மாநிலங்களெல்லாம் அறியும் பொருட்டு, தமிழக அரசு விழாவெடுத்து அவனியெல்லாம் அறியச் செய்து வரும் இது அற்புதத் திருநாளில் பேராசிரியர் தமிழுக்குத் தந்துள்ள இந்நூல் பாரதி அன்பர்களின் பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாகும்.

பேராசிரியர் டாக்டர் சுப்பு ரெட்டியார் அவர்கள் நல்ல தொரு இலக்கியச் சுவைஞர். அறிவியல் அறிவும் கலை இயல் அறிவும் கைவரப் பெற்றவர். பத்துறைப் பயிற்சியும், பத்துறை அநுபவமும் பாங்குறப் பெற்றவர். எல்லையிலா இலக்கியப் பயிற்சியும், எழுதிக் குவிக்கும் எழுத்துத் திறனும் வாய்ந்தவர். பேராசிரியர் ரெட்டியார் அவர்கள் மகாகவி பாரதியின் நூற்றாண்டு விழா நினைவாகச் சில நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள் ஒன்றே குயில்பாட்டுபற்றிய இந்தநூல்.

இந்த நூலில் எட்டு இயல்கள் உள்ளன. வைணவர் களுக்கு உகப்பானது ‘எட்டு’. ஆழ்வார் பாசுரங்களில் ஆழங்கால் பட்ட பேராசிரியர் ரெட்டியார் அவர்களுக்கு ‘எட்டு உகப்பானதில் வியப்பில்லை’ அல்லவா? திறனாய்வுத் துறையில் நூல் எழுதிப் பயிற்சி பெற்றவர் பேராசிரியர் அவர்கள். அதன் நெறியை இந்நூலுள் செய்யுறைப்படுத்தியுள்ளார். ‘பாட்டின் பின்னணி’ என்று தொடங்கும் முதலி இயலின் தலைப்புே அந்

தெறியைப் பின்பற்றியதற்கான தக்க சான்றாகும். 'குயில் பாட்டு: ஒரு மதிப்பீடு' என்று முடியும் இறுதி இயலும் பேராசிரியர் திறனாய்வு நோக்கில் குயில்பாட்டை அணுகியுள்ளார் என்பதற்கான மற்றுமொரு சான்றாகும்.

இந்த நூலுள் நயமான பகுதிகளை விளக்கிக் கூற வந்த இடங்களில் சுயமான உவமைகளை ஆண்டிருப்பது பாராட்டுக் குரிய ஒன்றாகும். குயில் இசை கவிஞர் செவியில் விழ விழ, காதல் வெறி ஏறிக்கொண்டே போகிறதாம். அதைக் குறித்து எழுதுமிடத்தில் அவருக்கே யுரிய தனித் தன்மையில், 'காற்றழத்தமானியில் பாதரசம் ஏறுவதுபோல் ஏறிக்கொண்டே போகிறது' (பக். 2) என்று எழுதியுள்ளார். மற்றோர் இடத்தில் இயற்கைக்கும் கவிஞனுக்குமுள்ள இணக்கமான உறவைக் குறிப்பிட்டு விளக்கும்போது, 'உறங்கும் நிலையில் தாய் குழந்தையை அணைவதைப் போல' (பக் 41) என்று குறிப்பிடுகின்றார்; இந்த உவமையைப் படிக்கும்போது மணிவண்ணனை உகந்த பெரியாழ்வார் நெஞ்சில் நிற்கிறார். பத்துப்பாட்டு எட்டுத் தொகைகளில் வரும் உவமைகளையும் பாரதி ஆண்டுள்ள உவமைகளையும் ஒப்பிட்டுக் கூறுமிடத்தில் பேராசிரியர் ரெட்டியார் அவர்கள் பயன்படுத்தியுள்ள உவமை, என்னைப் போன்ற சங்கப்பாக்களில் உள்ளம் பறிகொடுத்திருப்போர்களுக்கு உகப்பாக இல்லை.

குயில் பாட்டைப் படிப்போர்க்குச் சலிப்பே தோன்றாது. அதுபோலக் குயில் பாட்டைப்பற்றிப் பேராசிரியர் எழுதியிருக்கும் இந்த நூலும் சலிப்பைத் தராது. பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலிருந்து 'புதுத்தமிழ்' இலக்கியம்வரை பேராசிரியர் படித்தறிந்தவர் என்பதை இந்நூல் காட்டிக் கொடுக்கிறது. குயில் பாட்டில் ஆளப்பெறும் 'காதல் நெறிகள்' பெரிதும் மரபு சார்ந்தவையே என்று அவர் சாதிக்குமிடங்கள் தக்க

சான்றுகளாகும். பாரதி - யார்? என்றதைக் கூற வரும் கவிஞர் வாலியின் பாடலை எடுத்தாளுமிடத்தில் (பக் 97) புதுத்தமிழ்ப் பயிற்சியின் மணமும் கமழ்கின்றது. மற்றும், இசையின் பெருமை குறித்து எழுதுமிடங்களில் புதுமையும் பழமையும் கைகோப்பதைக் கண்டு மகிழலாம்.

‘பாட்டின் உள்ளுறை’ என்ற ஏழாவது இயலில் பேராசிரி யருடைய ஆய்வு நெறி தெளிவாகத் தெரிய வருகிறது; அன் னார் புலமை அங்கு ஒளி வீசுகின்றது. குயிலைச் சீவான்மா வாகவும் கவிஞரைப் பரமான்மாவாகவும் எண்ணிப்பார்க்கும் இடமும், குயில் இறுதியில் கவிஞரின் கையில் வீழ்தலைச் ‘சரணா கதி’ மூலம் பரம்பொருளிடம் ஐக்கியமாவது போல், என்று பொருத்திக் காட்டும் இடமும் மிக அழகாக உள்ளன. ‘ஊகித்துக் கூறும் உள்ளுறை’ என்ற கிளைத் தலைப்பில் அவர் கூறும் முடிவுகள் கற்றுவல்ல பெரியார்களுக்குக் கற் கண்டாய் இனிப்பனவாகும்.

இந்நூலின் எட்டாவது இயல் குயில்பாட்டின் இலக்கியத் தன்மைகளைப் பேசுகின்றது. இந்த இயலில் இடம் பெறுவன வற்றைச் சிறந்தன என்ற புகழ் முடியாவிட்டாலும், வேண்டாமென்று ஒதுக்கிவிடமுடியாத ‘விடுதலறியா விருப்பு’ அவற்றின்பாலுள்ளது என்றே கூறவேண்டி யுள்ளது. ‘ஒருவகையான’ எழுத்தாற்றலே அவ்விடுதலறியா விருப்புக்கான காரணமுமாகும்.

பாரதி என்ற மகாகவி பிறந்ததால் தமிழ்நாடு பெருமை பெற்றது. அவரால் தமிழ் ஏற்றம் பெற்றது. அந்தப் பைந் தமிழ்ச் சாரதி தொடாதது ஒன்றுமில்லை; தொடடதை அவர் அழகு செய்யாமல் விட்டதுமில்லை. அந்த மகாகவியின் கவிதை ஆழமும் கரையும் காணமுடியாத கடலாகும். அக் கடலில் ஆர்வமுள்ள அனைவரும் ஆடித் திளைக்கலாம்.

அவரவர் அறிவுக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்றவாறு ஆடித்திளைக் கலாம்; ஆடித் திளைப்பதோடு முத்துக்களை அள்ளி அள்ளி வந்து அணிகளாகத் தொடுக்கலாம். அந்த மகாகவியின் கவிக் கடலில் ஆடித்திளைத்து முத்துக்களை அள்ளிக் கொணர்ந்து தெள்ளுதமிழ் மாலை சூடிய அறிஞர்களில் பேராசிரியர் குறிப்பிடத் தகுந்தவராவார். தமிழால் உலகளந்த பேராசிரியரின் தமிழ்ப்பணி சிறக்க மகாகவியின் அருள் மேலும் மேலும் பொழியட்டும். மோனத் தமிழையும் ஞானத் தமிழையும் கானத் தமிழாக்கிக் கட்டுரைகளாக வடித்துதவிய பேராசிரியரின் தமிழ்ப்பணி சிறக்கட்டும். பல்லாண்டு சிறப்புடன் வாழ எல்லாம் வல்ல இறைவன் கருணைக்கு இறைஞ்சுகிறேன்.

வாழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நற்றமிழர்!! வாழிய பாரதம்.

சென்னை-600 005
22-11-1982

இரா.கு.நாகு.
பேராசிரியர் - மாநிலக் கல்லூரி.

நூல்முகம்

வருவாய் மயில்மீ தினிலே
வடிவே லுடனே வருவாய்
தருவாய் நலமுந் தகவும் புகழும்
தவமுந் திறமுந் தனமும் கனமும்
முருகா! முருகா! முருகா!

—பாரதியார்

பாரதியாரின் கற்பனையாற்றல் சாதாரணமானதல்ல. இந்தக் கற்பனையில் உவமையும், உருவகமும், உருக்காட்சியும் (Imagery), குறியீடும் (Symbol) நிறைந்து அவர்தம் கவிதைகளைக் கவின் பெறச் செய்கின்றன. நீடித்த உருவகங்களைக் கொண்ட நூல்களும் அவர்தம் படைப்புகளாகும். இவற்றுள் 'ஞானரதம்' உரைநடை நூலுக்கும், 'சூயில் பாட்டு' கதைக் காவியத்துக்கும் எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இவற்றுள் 'சூயில் பாட்டு' கற்பனையில் கனிந்த அழகான உருக்கமான வெளிப்படையான பொருளைக் கொண்ட ஒரு சூயில்பற்றிய கதை. இந்தக் கதை வேதாந்தமாக விரித்துரைக்கவும் இடந் தருகின்றது.

பாரதியாரின் முப்பெரும் இலக்கியப் படைப்புகளாகக் கருதப் பெறும் 'கண்ணன் பாட்டு', பாஞ்சாலி சபதம்',²

1. தோ. பா : முருகன் பாட்டு - (1)
2. 'கண்ணன் பாட்டுத்திறன்', 'பாஞ்சாலி சபதம் : ஒரு நோக்கு' என்ற இந்த ஆசிரியரின் இரண்டு நூல்களும் மதுரை சர்வோதய இலக்கியப் பண்ணை மூலம் (:2/1, மேல வெளிவீதி, மதுரை-625 001) வெளி வந்துள்ளன.

'சூயில் பாட்டு' ஆகிய இம்மூன்றனுள் இறுதியில் குறிப்பிட்ட சூயிற்பாட்டே மிகச் சிறந்தது என்பது பலரது கொள்கையாகும். ஒரு கவிதையைச் சுவைத்துக் கூறுகின்றவர்களின் கருத்துகளெல்லாம் அவரவர்களுடைய உணர்ச்சியையே சார்ந்திருக்கும் என்று கொண்டால் இந்தக் கூற்று வாதத்திற்கு இடந்தராது. பல்லாண்டுகளாக யான் இந்தக் கவிதையைச் சுவைக்கும்போது குமிழியிட்டெழுந்த என் கருத்துகள் 'பாரதியாரின் நூற்றாண்டில்' நூல் வடிவம் பெற்றுத் தமிழ் கூறு நல்லுலகில் நடையாடுகின்றன. பாரதியாரின் படைப்பு களில் ஈடுபாடு கொண்டவர்கள் என்னுடைய இந்தச் சிறிய நூலிலும் தம் கவனத்தைச் செலுத்துவார்கள் என்பது என் உறுதியான நம்பிக்கை. அத்தகைய பேற்றினை இந்நூல் பெறுமானால் அதனை என் பெற்றகரிய பேறாகக் கருதுவேன்.

இந்த நூலை அழகுற அச்சிட்டும், நன்முறையில் கட்டமைத்தும் தந்த நாவல் ஆர்ட் அச்சகத்தின் அதிபர், கவிஞர் திரு. நாரா நாச்சியப்பன் அவர்கட்கு என் நன்றி கலந்த அன்பினைப் புலப்படுத்திக் கொள்ளுகின்றேன்.

இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய டாக்டர் ஆர். கே. நாகு என் உடன் பிறவாச் சகோதரர் போன்றவர். நான் டாக்டர் பட்டம் பெறுவதற்குமுன் அப்பட்டத்தைப் பெற்றவர். டாக்டர் மு. வரதாசனின் பல நன்மாணாக்கர்களில் ஒருவர். தமிழ் இலக்கியங்களையும் இலக்கணங்களையும் பழுதற ஒதிப் பயன் பெற்றவர். அடக்கமான பண்புடையவர். எளிமையாக மாணாக்கர்களிடம் பழகினாலும் ஒழுங்குமுறையையும் நன்னடக்கையையும் வற்புறுத்துபவர். இக்காலத்திலும் மாணவர்கட்குப் பொறுப்புடன் கற்பித்து அவர்கள் பாராட்டுதலைப் பெற்றவர்! இத்தகைய பண்புடைய நல்லாசான் இந்நூலுக்கு உவந்து அணிந்துரை வழங்கினமைக்கு என் அன்பு கலந்த நன்றியை உரித்தாக்குகின்றேன்.

ரசிகமணி டி.கே.சி. சிதம்பரநாத முதலியாரை (டி.கே.சி.) அறியாதவர்கள் அரியர். 1949 மார்ச்சு முதல் இவரை அறிவேன். இந்த ஆண்டு காரைக்குடிக் கம்பன் விழாவிலும், அமராவதிப் புதூர் மகளிர் இல்ல ஆண்டு விழாவிலுமாக இரண்டு சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டுச் சுவைத்தவன். இதற்கு முன்னர் இவரது பல நூல்களை, குறிப்பாக இவர் பதிப்பித்த இராமாயணத்தை, படித்துச் சுவைத் திருந்தேன். இரண்டு நாள் பழக்கந்தான்; கவிதைகளை நாடி படித்துப் பார்த்துச் சுவைக்கும் பழக்கத்தைப் பெற்றேன். சுவைக்கும் பழக்கம் வருவது முன்னைய பிறப்பில் புண்ணியம் செய்தவர் கட்டுதான் கைவரப் பெறும் என்று பெரியோர்கள் பணிப்பர். இப்பழக்கம் கைவரப் பெறுவது அரிய முயற்சியால்தான் ஏற்படும் என்பதை இப்படிச் சொல்லி வைத்தனர் போலும். இத்தகைய பெரியாருக்கு இந்நூலை அன்புப் படையலாக்கி மகிழ்கின்றேன். அமரராகிய இவர்தம் ஆசியால், இலக்கியங்களைச் சுவைக்கும் பழக்கம் மேன்மேலும் வளரும் என்பது என் திடமான நம்பிக்கை.

எழுதுகோல் தெய்வம் இந்த

எழுத்தும் தெய்வம்!³

என்று தம் கொள்கையையே அடித்துக் கூறினவர் பாரதியார். எழுத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் இக் கொள்கை மறை வாக்காகவே இருத்தல் வேண்டும். இத்தகைய கொள்கையில் வாழ்ந்த கவிஞருக்குத் 'தமிழ் கூறு நல்லுலகம்' எங்கணும் நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடப் பெறுகின்றது. 'குருவிக்குத் தகுந்த இராமேச்சரம்' என்ற பழமொழிக் கொப்ப இச்சிறியேனும் அக்கவிஞரேறுபற்றி நான்கு ஆய்வு நூல்கள் வெளியிட்டு அவர் நூற்றாண்டு

விழாவினைக் கொண்டாடுகின்றேன். மூன்றினைப் பதிப்பகத் தார் வெளியிட்டனர். இதனை நானே என் பொறுப்பில் வெளியிட்டு மகிழ்கின்றேன்.

இச்சமயத்தில் பாரதியாரின்,

செய்யும் கவிதை பராசக்தி
யாலே செய்யப்படுங்காண்⁴

பாட்டினிலே சொல்லுவதும்
அவள்சொல் லாகும்⁵

என்ற வாக்குகளைச் சிந்திக்கின்றேன். பாரதியார் கருதுவது போல் இந்நூலை யான் எழுதி வெளியிட்டதற்கு என்னுள்ளே அந்தர்யாமி இருக்கும் திருவேங்கடமுடையானே காரணன ஆவான். அவனே எனக்கு நோயற்ற நிலையையும் எல்லா நலன்களையும் ஈந்து என்னை இயக்கி நன்னெறிப் படுத்தி வருபவன். அவனே பாரதியார் வழிபடும் முருகனாகவும் சக்தியாகவும் இருந்து வருகின்றான்; அவனை மனம் மொழி, மெய்களால் வழுத்தி இறைஞ்சி வணங்குகின்றேன்.

வேலைப் பணிந்தால் விடுதலையாம்; வேல் முருகன்
காலைப் பணிந்தால் கவலைபோம்—மேலறிவு
தன்னாலே தான்பெற்று சக்திசக்தி சக்தியென்று
சொன்னால் அதுவே சுகம்.⁶

சென்னை-600 040 }
நவம்பர் 30, 1982 }

ந. சுப்பு ரெட்டியார்

-
4. வி. நா. மா - 26
  5. தோ. பா: பேதை நெஞ்சே - 5
  6. ஷே. விடுதலை வெண்பா - 4

பிழை - திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
3	1	யாநல்நல்	யாதல்
3	6	குக்குக் கூல்	குக்குக்கூ
3	17	பாடிப் அனுபவிக் கலாம்	பாடிப் பாடி .....
5	2	மோகனபாட்டு	மோகனப்பாட்டு
5	11	ஏமுலகம்	ஏமுலகம்
6	12	கலகலனு	கலகலெனு
10	14	கூறலாம்	கூரலாம்
12	11	வறைந்து	மறைந்து
15	3	பொதிமலைச்	பொதியமலைச்
25	22	விழியாளைச்	விழியாளைத்
46	7	Kalaidoscope	Kaleidoscope
49	1	விந்தைத்	விந்தை
49	9	என்கவிதைப்	என்ற கவிதைப்
56	21	கோவிந்தம்	கோவிந்தன்
57	12	முனிபுங்கவர்கள்	முனிபுங்கவர்கள்
59	7	கதைமாந்தக்	கதைமாந்தர்
65	5	சதியாகும்	சக்தியாகும்
83	18	பாடல்களைப்	பாடல்களை
83	30	கேட்டு;	கேட்டுத்
84	8	ஒன்றுக்கொண்டு	ஒன்றுக்கொன்று
85	16	அற்புமாக	அற்புதமாக
85	23	அற்புதத்தைப்	அற்புதத்தைப்
86	18	(2-வது பத்தி) நீசப்பிறப்பு	நீசப்பிறப்பு
86	29	குக்குவெக் சோதிகடலிலே	குக்குவெனக் சோதிக் கடலிலே
88	9	காதலுணர்வு	காதலுணர்வும்

உள்ளுறை

	பக்கம்
அன்புப் படையல்	iii
அணிந்துரை	v
நூல்முகம்	xi
பிழை-திருத்தம்	xv
இயல்	
1. பாட்டின் பின்னணி	1
2. குயிலின் காதற் கதை	5
3. குயிலின் முற்பிறப்பின் வரலாறு	15
4. காதலோ காதல்	23
5. பாட்டில் இயற்கை எழில்	41
6. பாட்டில் இசைக் கவர்ச்சி	51
7. பாட்டின் உள்ளுறை	59
8. குயில் பாட்டு: ஒரு மதிப்பீடு	76
பின்னிணைப்பு - 1; பயன்பட்ட நூல்கள்	98
பின்னிணைப்பு - 2; பொருட்குறிப்பு அகராதி	99
பேராசிரியர் டாக்டர் ந. சு. ரெட்டியாரின் நூல்கள்	102

பாட்டின் பின்னணி

ஒருநாள் காலை நேரம். செந்தமிழ்ப் புதுவைத் திருநகரில் மேற்கே ஒரு மாஞ்சோலை. அச்சோலை பாரதியாரின் நண்பர் கிருட்டிணசாமி செட்டியாருக்குச் சொந்தமானது. அந்த இடத்திற்குப் பாரதியார் வருகின்றார். அவர் வந்த நாள் அந்தச் சோலைக்கு வேடர்கள் வராத விருந்துத் திருநாள். அன்று பேடைக் குயிலொன்று ஒரு மாமரத்தின் வான்கிளையில் வீற்றிருந்து பாடுகின்றது. அந்தப் பாட்டை அச்சோலையிலிருந்த ஆண் குயில்கள் எல்லாம் கேட்கின்றன. அவற்றின் மேனிபுளகமுற்று ஆற்றல் அழிவு பெற்று உள்ளத்தில் காதல் அனல் பெருகுகின்றது. அந்த இன்னிசையைச் சோலைப் பறவைகளெல்லாம் தத்தம் காலைக் கடன்களையும் மறந்து பரவசமாய்க் கேட்டு அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

அந்தப் பெட்டைக் குயில்பாடும் இன்னிசை, இன்னமுது காற்றில் கலந்து பரவுதல் போலும், மின்னல் சுவை மெல்லிய தாகி மிக இனிதாய்ப் பரவுதல் போலும், வானத்து மோகினியாள் குயிலுருவங்கொண்டு ஏற்றம் பெற்று விளங்குதல் போலும் எங்கும் பரவுகின்றது. அப்போது அங்கிருந்த கவிஞரும்,

முன்னிக் கவிதைவெறி மூண்டே நனவழியப்
பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியிலே¹

காவிடத்தே கண்ட கன்னிக் குயிலின் இன்னிசைப்பாட்டினிலே
பரவசப்பட்டு விடுகின்றார். காதற்களியிலே ஆழ்ந்து விடு
கின்றார். இந்நிலையில் பேசுகின்றார்:

‘மனிதவரு நீங்கிக் குயிலுருவம் வாராதோ?
இனிதிக் குயிற்பேட்டை என்றும் பிரியாமல்
காதலித்துக் கூடிக் களியுடனே வாழோமோ?
நாதக் கனவிலே நம்முயிரைப் போக்கோமோ’²

என்று கன்னிக்குயிலின் இசை இவர் செவியில் விழுந்தோறும்
கவிஞரின் காதல்வெறி காற்றழுத்தமானியில் பாதரசம்
ஏறுவது போல் ஏறிக்கொண்டே போகின்றது. அதற்கேற்பக்
கவிதை வெறியும் மூண்டெழுகின்றது. அன்று அவர் கேட்ட
சின்னக்குயிலின் இன்னிசையைத் தேவர்களும் கேட்டிருக்க
மாட்டார்கள்.

‘அன்றுநான் கேட்டது அமரர்தாம் கேட்பாரோ?’³

என்று கவிஞரே கூறுவதையும் காணலாம்.

குயில் எப்படிப் பாடுகின்றது? ‘குக்குக் கூ, குக்குக் கூ
குக்குக் கூ, குக்குக் கூ, குக்குக் கூ...’ என்பதாக. இவ்விசையைச்
செவிமடுக்கும் கவிஞருக்குக் குயில் பாட்டின் தொக்க
பொருள்.

காதல், காதல், காதல்,
காதல் போயிற், காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல்,⁴

1. கு.பா:1. குயில்-அடி (22-4)
2. ஷே-ஷே-அடி. (27-30)
3. ஷே. ஷே அடி 32.
4. கு.பா. 2. குயிலின் பாட்டு.

என்றும்,

அருளே யாநல்நல் லொளியே;
ஒளிபோ மாயின், ஒளிபோ மாயின்,
இருளே, இருளே, இருளே.

என்றும், இன்னும் பலவாறும் விரிகின்றது. என் அருமைப் பேராசிரியர் திரு. சேஷ்யங்கார், (வேதியியல் பேராசிரியர், புனித சூசையப்பர் கல்லூரி, திருச்சி) குக்குக்கூ, குக்குக்கூல் குக்குக்கூ...என்று குயில் கூவுவதுபோல் தன் குரல் எழுப்பு வதையும், அதனைத் தொடர்ந்து,

காதல், காதல், காதல்,
காதல் போயின், காதல்போயின்,
சாதல், சாதல், சாதல்,

என்ற அடிகளையும் இதனைத் தொடர்ந்து வரும் ஒன்பது பாடற் பகுதிகளையும் 'குக்குக்கூ' என்ற ஒலிவருமாறு குயில் கூவுவதுபோல் தாம்பாடி மகிழ்வதையும் கேட்போரை மகிழ்விப்பதையும் நான் நேரில்கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கின்றேன்⁵ அவர்பாடும் முறையில் இயல்பவர்கள் பாடிப் பயிற்சி பெற விழைவோர் குயில் பாட்டைப் பாடிப் அநுபவிக்கலாம். இந்தக் குயிலின் கதையைத்தான் கவிஞர் தம் 'குயில் பாட்டில்' விரித்தோதுகின்றார் குக்குக்கூ, குக்குக்கூ' என்ற குயிலின் பாட்டுதான் கவிஞரின் சிந்தையில் தேங்கி, சிந்தனையில் மலர்ந்து, குயில் பாட்டு என்ற கவிதையாக வடிவங் கொள்ளுகின்றது இந்தப் பின்னணியைத் தெரிந்து கொண்டு குயில் பாட்டைப் படித்து அநுபவிக்க வேண்டும்.

-
5. 1934-39-இல் நான் திருச்சி புனித சூசையப்பர் கல்லூரியில் வேதியியல் படித்து பிஎஸ்.சி பட்டம் பெற்ற மாணாக்கன்

‘சூயிலின் பாட்டி’லே—காதல்
 கொப்பு ளிக்குதடா
 செயல்ம றந்தேனடா - லாகிரி
 சிரசிற் கொண்டதடா..’⁶

என்று பட்டிக் காட்டான் ஒருவன் பாரதிப் பாட்டைப் பண்ணோடு பாடக்கேட்டதனால் பெற்ற அநுபவத்தை நாமும் பெற முயலலாம். அப்போதுதான் ‘கவிதை யநுபவம்’ இன்னது என்பது நம் மனத்தில் தட்டுப்படும்.

6. கவிமணி: மலரும் மாலையும் - பாரதியும் பட்டிக் காட்டானும்-17

குயிலின் காதற் கதை

குயிலின் மோகனபாட்டு முடிவு பெறுகின்றது. எங்கும் அமைதி நிலவுகின்றது. சோலையில் பல இடங்களில் சூழ்ந்திருந்த பறவைகள் யாவும் எங்கெங்கோ சென்று மறைந்து விடுகின்றன. பாட்டைக் கேட்டக் கவிஞரின் மனத்தில் இன்பமும் துயரும் இணைகின்றன. இந்நிலையில் ஒரு மரக்கிளையில் பெட்டைக் குயி லொன்று தனிமையில் சோக முற்று வாடுவதைக் காண்கின்றார் கவிஞர். உடனே அ. . . திருந்த மரத்தடிக்குச் சென்று,

“பேடே! திரவியமே! பேரின்பப் பாட்டுடையாய்!
எழலகம் இன்பத்தீ ஏற்றும் திறனுடையாய்!
பீழையுனக் கெய்தியதென்? பேசாய்!”¹

என வினவுகின்றார். அந்த மாயக் குயிலும் மானுடவர் பேச்சினிலோர் மாயச்சொல் கூறுகின்றது.

காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன், இல்லையெனில்
சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்²

என்று மறுமொழி தருகின்றது. கவிஞரும் அது காதலை அடையாத காரணம் என்னவென்று திரும்பவும் வினவு

1. கு.பா: குயிலின் காதற்கதை அடி (8-10)
2. ஷே. ஷே. அடி (13-14)

கின்றார். 'வேதனையும் நாணும் மிகுந்த குரலினிலே, கானக்ருயில் கதை சொல்லலாயிற்று.'

“மேற்புலத்தீர், உண்மை முழுதும் உரைத்திடுகின்றேன். என்னுடைய பெண்மை நிலைக்கிரங்கி பிழை பொறுத்தல் நுங்கள்கடன். ஏதோ என் முன்னைவினைப் பயனால் இந்த அவனியிலே அறிவும் வடிவுங்குறுகி சிறிய புள்ளாய்ப் பிறந்து விட்டேன். என்றாலும், தேவர் கருணையினாலோ தெய்வச் சினத்தினாலோ யாவர் மொழியும் எளிதுணரும் பேறு பெற்றேன். மானுடவர் நெஞ்சத்து வழக்கையெல்லாம் தேரும் பேறும் எனக்குக் கிட்டியது.

கானப் பறவை கலகலனு மோசையிலும்
காற்று மரங்களிடைக் காட்டு மிசைகளிலும்

... ..

வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்க
கொட்டி யிசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்

... ..

நாட்டினிலும் காட்டினிலும் நாளெல்லாம்

நன்றொலிக்கும்

பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவி யேன்
நாவும் மொழிய நடுக்கமுறும் வார்த்தைகளை
பாவிமனந் தானிறுகப் பற்றிநிற்ப தென்னேயோ?’
என்று மேலும் பேசுகின்றது.

தொடர்ந்து குயில் பேசுகின்றது. “என் நெஞ்சக் குமுறலை நன்கு அறிவீர், என் மன நிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டிருப்பீர். என் செய்வது?

காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன், இல்லையெயில் சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்.’’

ஏன்கின்றது.

இங்ஙனம் சுயிலின் கதையைக் கேட்கக் கேட்கக் கவிஞருக்கு இன்ப வெறி மூண்டெழுகின்றது. சின்னக் சுயிலியின்மீது காதல் கொள்ளுகின்றார். அவர் உள்ளத்திலும் உயிரிலும் அந்தப் பிள்ளைக்குயிலின் பேச்சு ஆழப்பதிந்து விடுகின்றது. 'காதலோ காதலினிக் காதல் கிடைத்திலதேல், சாதலோ சாதல்' என்ற பல்லவி கவிஞரின் உள்ளமாம் வீணைதனில் உள்ள வீடத்தனையும் விள்ள ஒலிக்கின்றது. சித்தம் மயங்கித் திகைத்து நிற்கின்றார். இந்நிலையில் கானகத்தில் மறைந்து சென்ற எல்லாப் பறவைகளும் சோலைக் கிளைகளிலெல்லாம் சூழ்ந்து ஒலிக்கத் தொடங்குகின்றன. நீலக்குயிலும் நெடிதுயிர்த்து மீண்டும் பேசத் தொடங்குகின்றது.

“மேற்குலத்தீர், காதல் பாதை கரடு முரடு என்று பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். நான் துன்பக் கடலில் தத்தளிக்கும் நிலையில் நீர் நாவாய் போல் வந்து நிற்கின்றீர். என் அல்லல்கள் எல்லாம் அறும்படி நும்மோடு அளவளாவி யான் பெறும் இன்பத்திற்கும் இடையூறு மூண்டு விட்டதே. எங்கோ சென்று ஒழிந்த பறவைகள் யாவும். மீண்டும் திரும்பி வந்து விட்டனவே. அடுத்த நான்காம் நாள் இங்கு நீர் வந்தருளல் வேண்டும். இதனை நீர் மறக்கக் கூடாது. சோதித் திருவிழியீர், இப்போது என் சிந்தை பறி கொண்டு செல்லுகின்றீர். மீண்டும் நீர் வாரீராகில் ஆவி தரியேன். இந்த நான்கு நாட்களும் எனக்குப் பத்து யுகங்களாகக் கழியும். சென்று வருவீர்.”

இவ்வாறு இந்தச் சிறுகுயில் தேறாப் பெருந்துயரம் கொண்டுக் கவிஞருக்கு விடை கொடுத்தனுப்புகின்றது.

காதல் வாழ்க்கையில் காதலர்கள் சந்திக்கும் இடம் 'குறியிடம்' என்று வழங்கப்பெறும். இது 'பகற்குறி' 'இரவுக் குறி' என இருவகைப் படும்.

குறியெனப் படுவது இரவினும் பகலினும்
அறியக் கிளந்த ஆற்ற தென்ப.³

களவுப் புணர்ச்சிக்குப் பிறகு மீண்டும் சந்திக்குமிடத்தைத் தலைவியே சுட்டுதல் ஒருவகை மரபு. காமக் கூட்டம் தனிமையில் நிகழ்தலின் தலைவியே இடம் சுட்டுதல் மிக நன்று என்பர் தொல்காப்பியர்.

அவன் வரம் பிறத்தல் அறந்தனக் கின்மையின்
களஞ்சுட்டுக் கிளவி கிழவிய தாகும்
தான்செலற் குரியவழி யாக லான.⁴

என்ற நூற்பாவால் இதனை அறியலாம். இதற்கு உரை கண்ட இளம்பூரணரும் “தலைவன் இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்பு, தலைவனெல்லையை மறத்தல் தலைவிக்கு அறமாகலின்மையானே, குறியிடம் கூறுதல் தலைமகளதாம்” என்று தெளிவாக்குவர். குயில் பாட்டில் குயில் கவிஞரை நான்காம் நாள் அதே சோலையில் சந்திக்குமாறு வேண்டுதலில் இம்மரபினைக் காணலாம்.

களவுப் புணர்ச்சி உள்ளப் புணர்ச்சியே என்ற ஒரு வித மரபும் உண்டு. “...அவர் தம்முள் மெய்யுற்றுப் புணர்ந்திவர், இருவர்தம் காமமுமே தம்முட் புணர்ந்தன என்று. இங்ஙனம் உள்ளங்களானின்று புணர்வது புணர்ச்சி; இது பிறரொருவர் உணர நெடுங்காலம் புணர்தலாகாது என நீங்கும் நீக்கம் பிரிவு; அப்பிரிவின்கட் சொல்லுவது மெய்யுறு புணர்ச்சிக்குச்

3. தொல். பொருள். களவியல்-40

4. ஷே. ஷே. ஷே-30

சொல்லுவன எல்லாம் சொல்லவே அமையும்...வரைந்து எய்திய ஞான்று மெய்யுறு புணர்ச்சி உண்டாவது என்ப”⁵ என்ற களவியலுரையாசிரியரின் விளக்கம் இதற்கு அரணாக அமையும். குயில் பாட்டில் குயிலுக்கும் கவிஞருக்கும் நடைபெறுவது ‘உள்ளப் புணர்ச்சியே’ என்பது சிந்திக்கத் தக்கது.

காதலுணர்வால் தாக்குண்ட தலைவன் நிலையை அகப் பொருள் இலக்கியங்கள் விரிவாகப் பேசும். இந்நிலையைத் திருக்குறள் “தகையணங் குறுத்தல்”⁶ என்ற அதிகாரத்தில் தெளிவாக விளக்குகின்றது. இதனை “பொழில் வினையாட்டு விருப்பான் ஆயநீங்க அதன்கட் டமியளாய் நின்றானை வேட்ட விருப்பான் இளையார் நீங்கத் தமிழனாய் வந்து கண்ணுற்ற தலைமகன் அவள் வனப்புத் தன்னை வருத்தமுறுவித்தலைச் சொல்லுதல்” என்று விளக்குவர்பரிமேலழகர். வள்ளுவப்பெருந்தகை “தாக்கணங்கு தானைக் கொண்டன்னதுடைத்து”⁷ - ‘தானே தாக்கி வருத்து வதோ ரணங்கு தாக்குதற்குத் தானையையும் கொண்டு வந்தாற்போலும் தன்மையையுடைத்து’ என்று விளக்குவர். இந்த நிலையைத் தொல்காப்பியரும் “ஒருதலை யுள்ளுதல்-இடைவிடாது நினைத்தல்; மறத்தல்-பித்தாதல்” என்ற தொடர்களால் விளக்குவர்.⁸ மேலும், உரையாசிரியர் இளம் பூரணர் “இது தலைமகட்கும் தலைமகற்கும் ஒக்கும்” என்று தெளிவாக்குவர். குயில் பாட்டு இந்நிலையைக் குயிலிடமும் கவிஞரிடமும் சித்திரித்துக் காட்டுகின்றது.

குயிலின் இன்னிசையைக் கேட்ட கவிஞருக்குத் தாம் கண்ட காட்சி கனவா? நனவா? என்றுகூட அறிந்து கொள்ள

-
5. இறை. கள-நூற்பா-2 இன் உரை காண்க.
  6. அதிகாரம்-109
  7. குறள். 1082
  8. தொல் பொருள்-களவியல்-9

முடியவில்லை; சிந்திக்கும் திறனையும் இழந்து விடுகின்றார். இருபது பேய் ஒருங்கே கொண்டவர் போல் கண்ணும் முகமும் களியேறுகின்றது. காமனார் அம்புநுனிகள் அகத்தே அமிழ்ந்து கிடக்கின்றன. காதல் மயக்கத்தால் பார்க்குமிடந்தோறும் கொம்பும் குயிலுமாகக் 'கோடி பல கோடியாய்க்' காட்சி அளிக்கின்றன.

'நோக்குவ எல்லாம் அவையே போறல்'⁹

என்று காதல் வயப்பட்டாரைக் கூறுவர். அந்நிலை கவிஞருக்கு ஏற்படுகின்றது. இஃது ஒருவகை உருவெளித்தோற்றம் (Hallucination) ஆகும். இராவணன் சீதையை இடைவிடாது சிந்தித்தலால் அவள் வடிவை உரு வெளித்தோற்றத்தில் கண்டதையும், அங்ஙனமே சூர்ப்பணகை இராமனை இடைவிடாது சிந்தித்தலால் அவன் வடிவத்தை அங்ஙனமே அவள் கண்டதையும் ஈண்டு நினைவு கூறலாம்.¹⁰ குயில் விளைவித்த காதல் மயக்கத்தால் கவிஞரின் சித்தம் நிலை கொள்ளவில்லை. வீட்டில் ஒருநாள் கழிவது ஒரு யுகம் போல் தோன்றுகின்றது.

நாளொன்று போவதற்கு நான் பட்ட பாடனைத்தும் தாளும்படுமோ? தறிபடுமோ? யார் படுவார்?¹¹

என்று கவிஞரே தம் நிலையைச் செப்புகின்றார். எப்படியோ ஒருநாள் கழிகின்றது. மறுநாள் நீலிதனைக் காண்பதற்கு 'வித்தை செய்யும் சூத்திரத்தின் மேவுமொரு பொம்மையென, காவிரண்டுங் கொண்டு கடுக வருகின்றார் அச்சோலைக்கு'. கரை கடந்த வேட்கையுடன் குயிலைத் தேடுகின்றார் கவிஞர். எதிர் பாராத காட்சியைக் காண்கின்றார்.

9. ஷே. ஷே. ஷே. 9

10. சும்பரா. ஆரணிய மாரீசன்வதை-148-149

11. கு. பா; காதலோ காதல்-அடி (8-9)

அந்தச் சின்னக் குயில் ஓர் ஆண் குரங்குடன் காதல் நாடகம் நடத்துவதைக் காண்கின்றார். கவிஞருக்கோ சினம் தாங்க முடியவில்லை. தம் உடைவாளால் குயிலையும் குரங்கையும் கொல்ல நினைக்கின்றார். ஆனால் அவர் மனம் குயிலுரைக்கும் வார்த்தைகளைக் கேட்க விரும்புகின்றது. “வானரப் பேச்சினிலே மைக்குயிலி பேசியதை யாதோ ஒரு திறத்தால்” அறிந்து கொள்ளுகின்றார். நீசச் சிறுகுயிலும் நெருப்புச் சுவைக் குரலில் “காதல், காதல்.....” என்று ஆசை ததும்பி அமுதூறப் பாடுகின்றது. பின்னர் குரங்கு பேசுவதையும் கேட்கின்றார். இப்பேச்சு கவிஞரிடம் சினம் மூளச் செய்து விடுகின்றது. உடனே அதன் மீது கை வாளை வீசுகின்றார். அது தப்பி முகஞ்சுளித்துத் தாவி ஒளித் திடுகின்றது “ஓப்பிலா மாயத்தொருகுயிலும்” மறைகின்றது. இப்போது சோலைப் பறவைகளெல்லாம் தொகை தொகை யாய் ஒலிக்கத் தொடங்குகின்றன. இதற்குமேல் ஒன்றும் செய்வதறியாது ‘தட்டுத் தடுமாறி சார்பனைத்தும்’ குயிலைத் தேடுகின்றார். ‘குட்டிப் பிசாசுக்குயில்’ எங்கும் காணப் பெறவில்லை பகல் வேளை வந்து விடுகின்றது.

வான நடுவிலே மாட்சியுற ஞாயிறுதான்

மோனவெளி சூழ்ந்திடவும் மொய்ம்பிற்

கொலுவிருந்தான்^{1 2}

மெய்சோர்ந்து மனம் தளர்ந்து கண்விழி மயக்கமுறும் நிலையில் ‘உய்யும் வழியுணராது உள்ளம் பதை பதைக்க’ வீடு வந்து சேர்கின்றார் கவிஞர்; உணர்ச்சியின்றிப் படுக்கையில் வீழ்ந்து விடுகின்றார்.

முன்றாம் நாள் காலை. காலைத் துயிலெழுந்தவுடன் “காலிரண்டும் முன்போலே, சோலைக் கிழுத்திட, சொந்த வுணர்வில்லாமே, சோலையிலே வந்து நின்று சுற்று முற்றும்”

குயிலைத் தேடுகின்றார். அப்பொழுது 'கோலப் பறவைகளின் கூட்டமெல்லாங் காணவில்லை. சோலையின் மூலையிலிருந்த ஒரு மாமரத்தின் மோட்டுக் கிவையிலிருந்து கொண்டு நீலக்குயில்தன்நீண்டகதைச்சொல்லுவதையும், கீழேயிருந்து கிழக் காளைமாடு ஒன்று அதனை ஆழ மதியுடனே ஆவலுடன் கேட்பதையும்' காண்கின்றார். வெகுள்கின்றார்; கலக்கமுறுகின்றார்; நெஞ்சில் அனல் கொள்ளுகின்றார்; குமைகின்றார்; குமுறுகின்றார். மெய் வியர்க்கின்றது. அக்குயிலின்மீது வாளை வீச நினைக்கின்றார். ஆனால் "இப்பொய்ப் பறவை சொல்லு மொழி கேட்டதன் பின் 'கொல்லுதலே சூழ்ச்சி' என" மனம் எண்ணுகின்றது. முன்போல் வறைந்து நின்று கேட்கின்றார். குயிலும் "மோகப் பழங்கதையைப் பொன்போற் குரலும் புது மின்போல் வார்த்தைகளும் கொண்டு" தன் கதையைக் கூறி "பண்டு போலே தனது பாழடைந்த பொய்ப்பாட்டை, எண்டிசையும் இன்பக் களியேறப்" பாடுகின்றது — "காதலோ காதல்..." என்று. கவிஞர் பாட்டிசையில் ஆழ்ந்து தன்னையே மறந்து விடுகின்றார். பின்னர் அறிவு தலை காட்ட, கையினில் வாளெடுத்துக் காளையின்மீது வீசுகின்றார். வாள் தன் உடலில் படுவ தற்குமுன் மாடு ஓடி மறைகின்றது; வண்ணக் குயிலும் மாயமாய் மறைந்து விடுகின்றது. பறவைகள் யாவும் மீண்டும் சோலைக்கு வந்து சேர்கின்றன; ஒலிக்கத் தொடங்குகின்றன.

"நாணமிலாக் காதல்கொண்ட நானுஞ் சிறுகுயிலை
வீணிலே தேடியபின் வீடுவந்து சேர்ந்துவிட்டேன்"¹³

அன்று நிகழ்ந்தவற்றைப் பலவாறு எண்ணிக் கலங்குகின்றார்.

எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்தேன் எதுவும் விளங்கவில்லை
கண்ணிலே நீர்த்ததும்பிக் கானக் குயிலெனக்கே

13. கு.பா:7 குயிலும் மாடும்-அடி (107-108)

காதல் கதையுரைத்து நெஞ்சங் கரைந்ததையும்
 பேதைநா னங்குப் பெரியமயல் கொண்டதையும்
 இன்பக் கதையின் இடையே தடையாகப்
 புன்பறவை யெல்லாம் புகுந்த வியப்பினையும்
 ஒன்றைப் பொருள்செய்யா உள்ளத்தைக் காமவனல்
 தின்றெனது சித்தம் திகைப்புறவே செய்ததையும்
 சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் வந்தெனக்கு
 முற்றும் வைரிகளாய் மூண்ட கொடுமையையும்—
 இத்தனைகோ லத்தினுக்கும் யான்வேட்கை தீராமல்
 பித்தம் பிடித்த பெரிய கொடுமைபையும்
 எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தேன் எதும் விளங்கவில்லை.
 கண்ணிரண்டும் மூடக்கடுத்துயிலில் ஆழ்ந்து விட்டேன்.¹⁴

நான்காம் நாள் வருகின்றது. இந்த நாள்தான் “வான்
 காதல் காட்டி மயக்கிச் சதிசெய்த, பொய்ம்மைக் சூயி
 லெண்ணைப் போந்திடவே கூறிய நாள்” ஆகும். இன்று
 ‘எத்துக்குயில்...எய்துவித்த தாழ்ச்சியெலாம், மீட்டும்
 நினைத் தங்கு’ வீற்றிருக்கின்றார். மனம் காட்டுத் திசையை
 நாடுகின்றது; வானத்தில் அக் கரும்பறவை வந்து வழி
 காட்டிச் சென்றிட கவிஞர் அதே மாஞ் சோலைக்கு
 வருகின்றார்,

ஆஞ்சோதி வெள்ளம் அலையுமொரு கொம்பரின்மேல்
 சின்னக் கருங்கூயிலி செவ்வனே வீற்றிருந்து
 பொன்னங் குழலின் புதிய ஒளிதனிலே
 பண்டைப் பொய்க்காதற் பழம்பாட்டைத் தான்பாடிக்
 கொண்டிருத்தல் கண்டேன், குமைந்தேன்; எதிரேபொய்
 ‘நீசக் சூயிலே நிலையறியாப் பொய்ம்மையே,
 ஆசைக் குரங்கினையும் அன்பார் எருதினையும்
 எண்ணிநீ பாடும் இழிந்த புலைப்பாட்டை
 நண்ணிஇங்குக்கேட்கநடத்திவந்தாய் போலு மெனை’¹⁵

14. கை. கை. அடி. (109-122)

15. கை. நான்காம் நாள்-அடி. (28-36)

என்று பொங்கிய சினத்துடன் அதைக் கொல்ல நினைக் குன்றார்; பிறகு நெஞ்சம் இளகி அச்செயலை நிறுத்திக் கொள்ளுகின்றார். அப்பொழுது அந்தச் சின்னக் சூயில் தான் புன்மைக் குரங்குடனும் பொதி மாட்டுடனும் 'காதல் விளையாடியது' தன் பிழை அல்ல வென்றும், அது விதியின் சதியென்றும் கூறிப் பொதிய மலையிலிருந்த முனிவரொருவர் தனக்குரைத்த முன்னைய பிறப்பின் வரலாற்றைச் செப்பு கின்றது.

குயிலின் முற்பிறப்பின் வரலாறு

குயிலே கவிஞருக்குத் தன் வரலாற்றை எடுத்துரைக்கின்றது.

“முன்னம் ஒரு நாள் பொதிமலைச் சாரலில் ஒரு சோலையில் தன்னந் தனியாக ஏதோ சிந்தித்த வண்ணம் ஒரு மரக்கிளையில் வீற்றிருந்தேன். அப்போது முனிவர் ஒருவர் ஆங்கு வந்தார் அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினேன். அவரும் என்னை வாழ்த்தி அருளினார். அவரை நோக்கி, ‘மறைபல தேர்ந்த முனிவரே, நான் கீழ்ப்பறவைச் சாதியில் தான் பிறந்தேன். என்றாலும், சாதிக்குயில்களின் இயல்புப் போலன்றி என்றன் இயல்பு வேறாக இருக்கின்றது. எல்லோருடைய மொழியும் எனக்கு விளங்குகின்றது. மானிடர்க்கு வாய்த்திருக்கும் அறிவும் என்பால் அமைந்துள்ளது. இதற்குக் காரணம் என்ன? அருள் கூர்ந்து யான் உணரும் வண்ணம் சொல்லியருள்க’ என்று வேண்டினேன்.

முனிவர் கூறுகின்றார்: ‘குயிலே! கேள். சேர நாட்டில் தென்புறத்திலுள்ள தொரு மலையில் வீரமுருகன் என்ற ஓர் வேடர்குலத் தலைவன் இருந்தான். அவனுக்கு அன்பு மகளாகப் பிறந்து வளர்ந்தாய். சின்னக் குயிலி என்பது

1. கு. பா: குயிலின் முற்பிறப்பு வரலாறு. அ. 4 (25-27)

உன் திருநாமம். மூன்று தமிழ் நாட்டிலும் நின்னையொத்த அழகுடைய நங்கை வேறெவரும் இலர் என்று எல்லோரும் புகழும் வண்ணம் சீருயர நின்றாய். மாடன் என்ற பேர் கொண்ட நின்மாமன் மகன் ஒருவன் நின்னழகைக் கண்டுருகி காமன் கணைக்கு இரையானான். நின்னை மணந்து கொள்ள நெடுநாள் விரும்பினான்; நின்னையே சுற்றிக் கொண்டு திரிந்தான்.

பொன்னை மலரைப்

புதுத்தேனைக் கொண்டுனக்கு

நித்தம் கொடுத்து

நினைவெல்லாம் நீயாகச்

சித்தம் வருந்தி நின்றான், உனக்கோ அவன்மீது காதல் எழ வில்லை. அவன் சாலவும் வருந்துதல் கண்டு சகிக்காமல் அவன்மீது இரக்கம்கொண்டு அவனுக்கு மாலையிட வாக்களித்து விட்டாய்.

“இன்னிலையில் நின்னுடைய அழகின் புகழ் நாடெல் லாம் பரவியிருந்தது. தேன் மலையில் மொட்டை புலியன் என்ற பெயர் கொண்ட வேடர்கோன் ஒருவன் இருந்தான். அவனோ செல்வத்தாலும் வீரத்தாலும் பெரும்புகழ் பெற்றிருந்தான். நாடு முழுதும் அவன் வீரச் செயல்களைக் கண்டு அஞ்சும் நிலையிலிருந்தது. அவனுடைய மகன் நெட்டைக் குரங்கனுக்கு நின்னை மணம் பேசினர் நின்றபெற்றோர். ஆறிரண்டு நாட்களில் பாங்காய்த் திருமணத்தை முடிக்கவும் உறுதியாயிற்று. இந்தச் செய்தி நின் மாமன் மகன் மாடனுக்கு எட்டியது. அவன் ‘மனம் புகைந்து’ நின்னை நாடி வந்து நானா மொழி கூறினான். நீயும், அவன்மீது நீண்ட கருணையினால், ‘மாடா, பொங்கியெழும் சினத்தைத் தவிர்ப்பாய். ஏதோ நிர்ப்பந்தத்தால் குரங்கனுக்கு மணாட்டியாக நேர்ந்து விட்டாலும், ‘கட்டுப்படி அவர் தங் காவலிற் போய் வாழ்ந்தாலும், மூன்று திங்களுக்குள்

மருமம் சில செய்து பேதம் விளைவித்து இங்கு வந்து விடுவேன். தாலியை மீண்டும் அவர் கையில் கொடுத்து விட்டு எட்டு மாதத்தில் நின்னையே நாயகனாய் அடைந்திடுவேன். நின்னிடம் பேச்சுத் தவற மாட்டேன். என்னை நம்பிடுவாய்' என்று அவனிடம் உரைத்தாய்.

“சின்னாட்கள் கழிந்த பின்னர், நீயும் நின்னொத்த தோழியரும் ஒரு நாள் மாலை காட்டினிடையே களித்தாடிக்கொண்டிருந்தீர்கள். சேரமானின் அருமை மகன் வேட்டையின் பொருட்டு நீங்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்த காட்டிற்கு வந்தாள். துணைவர்களைப் பிரிந்து, ஒரு மாணைத் துரத்திக்கொண்டு நீ இருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தாள். நீயும் தோழியரும் சேர்ந்து நின்றாடுவதைக் கண்ணுற்றாள். அவன் மையல் கரை கடந்து நினைதை தனக்காக்கிக் கொள்ள நிச்சயித்தான். நீயும் அவன்மீது மோகங் கொண்டு விட்டாய்.

நினையவன் நோக்கினான்; நீயவனை நோக்கி
நின்றாய்
அன்னதொரு நோக்கினிலே ஆவி கலந்து விட்டீர்”

நின் தோழியரும் அவனை ஆழியரசன் அரும் புதல்வன் போலும் எனக் கருதி அஞ்சி மறைந்து விட்டனர்; இளவரசன் தன்னை நினக்கு அறிமுகம் செய்துகொண்டு தன் காதலை நின்னிடம் உரைத்தான். நீயோ உன் மண்டு பெருங் காதலை மனத்தடக்கிக் கொண்டு,

“ஐயனே! உங்கள் அரமனையில் ஐந்நூறு
தையலருண் டாம்; அழகில் தன்னிகரில் லாதவராம்
கல்வி தெரிந்தவராம்; கல்லுருகப் பாடுவராம்;
அன்னவரைச் சேர்ந்தேநீர் அன்புடனே வாழ்ந்திருப்பீர்!

2, ஷே.ஷே.அடி (71-72)

மன்னவரே வேண்டேன், மலைக்குறவர் தம்மகன்யான்,
கொல்லு மடற்சிங்கம் குழிமுயலை வேட்புதுண்டோ?
வேல்லுதிறல் மாவேந்தர் வேடருள்ளோ

பெண்ணெடுப்பார்?

பத்தினியா வாழ்வதெல்லாம் பார்வேந்தர் தாமெனினும்
நத்தி விலைமகளா நாங்களுக்குடி போவதில்லை,
பொன்னடியைப் போற்றுகின்றேன் போய்வருவீர்

தோழியரும்

என்னைவிட்டுப் போயினரே, என்செய்கேன்?''⁸

என்று நெஞ்சங் கலக்க மெய்தி நின்றாய். நின் காதலை விழிக் குறிப்பினா லறிந்துகொண்டு பக்கத்தில் நெருங்கி கன்னஞ் சிவக்க முத்தமிட்டான். வேத நெறிப்படி மணந்து கொள்ள வாக்கும் அளித்தான்.

“நீங்கள் கந்தர்வநெறியில் கலந்துகொண்டு விட்டீர்கள். அரசன் ஆவலுடன் நினைவை ஆரத்தமுவி நின் கோவை இதழ் பருகிக் கொண்டிருக்கையில் எதிர்பாராத நிகழ்ச்சியொன்று நடைபெற்று விட்டது சற்று முன்னே வேற்றூர் சென்று திரும்பிய நெட்டைக் குரங்கள் நீ தோழியருடன் காணகஞ் சென்றதைக் கேள்வியுற்று குதூகலமாய் நினைவைக் காண வந்தான். நீ சேரவேந்தனுடன் இன்பம் பருகிக் கொண்டிருந்ததை நேரில் பார்த்து விட்டான். மனத்தில் எழுந்த சினத்துடன் கலங்கி நின்றான். நெட்டைக் குரங்கள் ஊருக்கு வந்த செய்தியையும் அவன் நீ தோழிமார்களுடன் காணகம் சென்றதைக் கேட்டு நினைவைக் காண காணகம் சேர்ந்ததையும் யாரோ மாடனிடம் ‘பற்ற வைத்து’ விட்டனர். பொறாமை மீதுற ‘ஈரிரண்டு பாய்ச்சலிலே’ ‘நீரோடும் மேனி நெருப் போடுங் ‘கண்ணுடனே’ அங்குவந்து சேர்ந்தான் மாடன். இவன் வந்ததைக் குரங்கள் பார்க்கவில்லை. அங்ஙனமே

நெட்டைக் குரங்கள் நீண்ட மரம்போல எட்டி நிற்பதை மாடனும் காண நேரம் இல்லை. நீங்கள் இருவரும்,

தேவசுகம் கொண்டு விழியே திறக்கவில்லை.

ஆவிக் கலப்பின் அமுத சுகந்தனிலே

மேவியங்கு மூடி யிருந்த விழிநான்கு

ஆங்கவற்றைக் கண்டமையால் ஆவியிலே தீப்பற்றி

ஓங்கும் பொறிகள் உதிர்க்கும் விழிநான்கு

மாடனும் தன் வாளுருவி மன்னவனைக் கொன்றிடவே

ஓடிவந்தான்; நெட்டைக் குரங்களும் வாளோங்கி

வந்தான்.

ஓரே காலத்தில் இரண்டு வெட்டுகளும் வேந்தன்மீது வீழ்ந்தன. மன்னவனும் சட்டென்று திரும்பி வாளுருவி வீச்சிரண்டில் அந்த இருவரையும் வெட்டி வீழ்த்தினான். மாடனும் குரங்களும் உடனே பிணமாயினர். மன்னவனும் சோர்வெய்தி மண்மேல் விழுந்துவிட்டான்.

“நீயோ பெருந்துயருடன் மன்னவனை வாரியெடுத்து மடியின்மீது கிடத்திக் கொண்டு கண்ணிரண்டும் மாரி பொழிய வாய்புலம்பி நின்றாய். அப்போது காவலனும் கண்ணை விழித்து,

பெண்ணே, இனிநான் பிழைத்திடேன்; சில்கணத்தே

ஆவி துறப்பேன், அமுதோர் பயனில்லை

சாவிலே துன்பமில்லை; தையலே இன்னமும்நாம்

பூமியிலே தோன்றிடுவோம்; பொன்னே நினைக்கண்டு

காமுறுவேன்; நினைக்க கலந்தினிது வாழ்ந்திடுவேன்;

இன்னும் பிறவியுண்டு; மாதரசே இன்பமுண்டு,

நின்னுடன் வாழ்வனினி நேரும் பிறப்பினிலே!”⁵

4. மேற்படி. மேற்படி. அடி (145-151)

5. மேற்படி. மேற்படி. அடி (161-167)

என்று கூறி கண்மூடி 'இன்பமுறு புன்னகைதான், நின்று முகத்தே நிலவுதர, மாண்டனன்.' மாடன் செய்த மாயத்தால் இப்பொழுது பீடையுறு புன்வடிவம் உனக்கு வந்தெய்தியது. நின் மன்னவனோ தொண்டை வளநாட்டில் கடற்கரையை யடுத்த ஊரிலே மானிடனாய்த் தோன்றி வளருகின்றான். உன்னைக் காட்டில் காண்பான்; நீ கனிந்து இசைக்கும் பாட்டினைக் கேட்பான். பழவினையின் கட்டினால் மீட்டும் நின்மீது காதல் கொள்வான்"—இவ்வாறு அந்தத் தென்பொதியை மாமுனிவர் செப்பினார்.

நான் கேட்டேன்: “நானோ குயிலுருவம் கொண்டேன். கோமானோ மனித உருபற்றி நின்றான். எம்மிடம் காதல் இசைத்தாலும் கடிமணந்தான் கூடாதோ? இறக்கும் தறுவாயில் இளவரசன் கூறிய சொல் பொய்யாய் முடியுமோ?” என்று.

புன்னகையுடன் முனிவர் கூறினார்: “பேதைப் பெண்ணே, இப்பிறவியிலும் நீ விந்தகிரிச் சார்பினிலோர் வேடனுக்கு மகளாய்த்தான் பிறந்தாய். வினைப் பயனால் மாடனும் குரங்கனும் வன்பேயாய்க் காடு மலையெல்லாம் சுற்றி வருகையில் நின்னைக் கண்டு கொண்டனர். இப்பிறப்பிலும் நீ பண்டுபோல் மன்னவனையே மணப்பாய் என்று கருதி நின்னைக் குயிலாக்கி நீ செல்லும் திக்கிலெல்லாம் நின்னுடனே சுற்றுக்கின்றனர். நினக்கு இது விளங்க வில்லையா?” என்று.

நான் மீண்டும் கேட்டேன். “ஐயோ விதியோ, இறந்தவர் வாழ்கின்றவரைத் துயருறுத்தல் நீதியே? பேய்கள் என்னைப் பேதைப்படுத்தி, பிறப்பை மறக்கச் செய்து வாதைப் படுத்தி வருமாகில், நான் என் காதலரைக் காணும் போது காய்சினத்தால் ஏதேனும் தீங்கிழைத்தால் என் செய்வேன்? இதற்கு மாற்றொன்று இல்லையா?” என்று.

மாமுனிவர் செப்புகின்றார்: ‘பெண்குயிலே, தொண்டை வள நாட்டில் ஒரு சோலையில் வேந்தன் மகன் நினைக்க கண்டு நினது பாட்டில் கருத்தினகி நின்மேல் காதல் கொண்டு நிற்கையில், இரண்டு பேய்களும் பல மாயச் செயல்கள் செய்து பல பொய்த் தோற்றங்கள் காட்டி திறல் வேந்தனை ஐயமுறச் செய்து விடும். அரசனும் நினை வஞ்சகி என்று எண்ணி மதிமருண்டு நின்மீது வெஞ்சினம் கொண்டு நினைக்க கைவிட நிச்சயிப்பான். பிந்தி விளைவதெல்லாம் பின்னே நீ கண்டு கொள்வாய். சந்தி செயம் செய்யும் சமயம் வந்து விட்டது’ என்று பின்னர் முனிவர் காற்றில் மறைந்து விடுகின்றார்.

பின்னர் குயில் கவிஞரை நோக்கிப் பேசுகின்றது: “காதலரே, மாமுனிவர் செப்பியவற்றை யெல்லாம் அப்படியே சொல்லிவிட்டேன். ஐயனே, இவற்றை நும் திருவுளத்தில் எப்படிக் கொள்வீரோ? யான் அறியேன். ஆரியரே, என்மீது காதல் புரிவீர். இல்லையெனில் சாதல் அருளி நும் திருக்கையால் என்னைக் கொன்றீடுவீர்?” என்று சொல்லிக் கொண்டே கவிஞரின் கையின்மீது வீழ்ந்தது. அவர் அக்குயிலை இன்ப வெறி கொண்டு முத்தமிடுகின்றார். முத்த மிட்ட அதே கணத்தில் குயிலைக் காணவில்லை.

விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தையடா! விந்தையடா!

ஆசைக் கடலின் அமுதமடா! அற்புதத்தின்

தேசமடா! பெண்மைதான் தெய்விகமாம் காட்சியடா!

பெண்ணொருத்தி அங்குநின்றாள்: பேருவகைக்

கொண்டுதான்

கண்ணெடுக்கா தென்னைக் கணப்பொழுது

நோக்கினாள்;

சற்றே தலைகுனிந்தாள்; சாமி! இவ்வழகை

எற்றே தமிழில் இசைத்திடுவேன்? கண்ணிரண்டும்

ஆளை விழுங்கும் அதிசயத்தைக் கூறுவேனோ?

மீள விழியில் மிதந்த கவிதையெலாம்

சொல்லி லகப்படுமோ? தூயசுடர் முத்தை யொப்பாம்
பல்லில் கனியிதழில் பாய்ந்த நிலவினையான்
என்றும் மறத்தல் இயலுமோ? பாரின்மிசை
நின்றதொரு மின்கொடிபோல் நேர்ந்த

மணிப் பெண்ணரசின்

மேனி நலத்தினையும், வெட்டினையும், கட்டினையும்
தேனி வினியாள் திருத்த நிலையினையும்
மற்றவர்க்குச் சொல்ல வசமாமோ?*

இந்த அழகிய பெண்ணுருவத்தைக் கண்டு பெருங்களி
கொண்டு நண்ணித் தழுவி நறுங் கள் இதழினையே முத்த
மிட்டு முத்தமிட்டு மோகப் பெருமயக்கில் சித்தம் மயங்கிச்
சிலபோழ்து இருக்கின்றார். கவிஞரின் கனவு கலைகின்றது.
விழிதிறந்து பார்க்கும்போது சூழ்ந்திருக்கும் பண்டைச் சுவடி,
எழுதுகோல், பத்திரிகைக் கூட்டம், பழம்பாய்—வரிசையெல்
லாம் ஒத்திருக்க, “நாம் வீட்டில் உள்ளோம்” என்று நனவு
நிலைக்கு வருகின்றார்.

சோலை, சூயில், காதல், சொன்னகதை அத்தனையும்
மாலை யழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே

தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சியென்றே.*

கண்டு கொள்கின்றார்.

6. ஷே. ஷே. அடி (226-241)

7. மேற்படி. மேற்படி. அடி. (257-59)

காதலோ காதல்

சூயில் பாட்டு ஓர் அருமையான காதல் காவியம். இதனை எவரும் மறுத்தற்கில்லை. “இக்காலத்தில் எழுதப் பெறும் காதல் பாட்டுகள், அகத்துறை மரபுகளைப் பின்பற்றாது தற்காலப் பண்புகளுடன் இருக்க வேண்டியது அவசியம்”¹ என்று கூறியவர் ‘சூயில் பாட்டு’ இங்ஙனம் அமைந்த ஒரு காதல்பாட்டு என்றும் கருதுகின்றார். இதனைத் தெளிவாகக் கூறாவிடினும் பாரதிபற்றிய இவர் மதிப்பீட்டில் இக்கருத்து நிழலிடுவதைக் காணலாம். இக்காலத்தில் எழும் காதல் இலக்கியங்களில்—புதினங்கள் உட்பட—காதல்பற்றிய திணை, துறைகளில் பெயர்கள் இல்லாவிடினும், அடிப்படையில் பண்டைய நெறி முறைகள் உயிரோட்டம்போல் அமைந்திருப்பதைக் கண்டு மகிழலாம். காதல்பற்றிய பண்டைய நெறிமுறைகளை ஆழ்ந்து கற்றவர்கள் இக்காலக் காதல் பாடல்களை ஊன்றிக் கற்குங்கால் அந்த நெறிமுறைகள் ‘இலைமறை காய்கள்போல்’ அமைந்திருப்பதைக் கண்டு அநுபவிக்கலாம்.

பாரதியாரின் படைப்புகளில் மிகப் பெருமை வாய்ந்த ‘சூயில் பாட்டில்’ சூயில் ஈரிடங்களில்,

1. சுப்பிரமணிய அய்யர், ஏ. வி: தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் (1942)

காதலை வேண்டித் கரை'கின்றேன் இல்லையெனில்
சாதலை வேண்டித் தவிக்கின்றேன்'²

என்று ஏங்குவதைக் காண்கின்றோம். 'காதல் போயிற்
சாதல்' என்று தத்துவத்தைப் பறை சாற்றும் குயில் பாட்டு
உலகப் பேரிலக்கியங்களுடன் ஒன்றாக வைத்து எண்ணிப்
போற்ற வேண்டிய ஓர் அற்புதப் படைப்பு. இப்பாட்டின்
கலைத் திறனாகிய கவிதைத் திறனும் கற்பனை எழிலும் பிற
கவிஞர்களிடம் காண்டல் அறியவையாகும்.

இந்தக் காதல் தத்துவத்தைப்பற்றிப் பாரதியார் தம்
கவிதைகளில் பல இடங்களில் போற்றுகின்றார். கண்ணன்
பாட்டில் 'கண்ணன்-என் காதலன்' 'கண்ணன்—என் காந்தன்'
'கண்ணம்மா-என் காதலி' என்ற தலைப்புகளில் காணப்
பெறும் பன்னிரண்டு கவிதைகளும் காதலைப் பற்றிப் பாடிய
பாரதியாரின் அற்புதப் படைப்புகள். இவைகளை விரிவாக
எடுத்து விளக்க ஈண்டு இடமில்லை,³ எனினும்,

எண்ணும் பொழுதிலெல்லாம்—அவன்கை
இட்ட விடந்தனிலே
தண்ணென் றிருந்ததட!—புதிதோர்
சாந்தி பிறந்த தட⁴

என்றும்,

சொல்லித் தெரிவதில்லை மன்மதக்கலை—முகச்
சோதி மறைத்துமொரு காதலிங்குண்டோ?⁵

என்றும்,

2. குயில் பாட்டு: குயிலின் காதற் கதை. அடி (13—14);
(49—50)
3. வேண்டுவோர் கண்ணன்பாட்டுத்திறன் (சர்வோதய
இலக்கியப் பண்ணை, மதுரை—625001) என்ற
நூலில் கண்டு தெளியலாம்)
4. கண்ணன்-என் காதலன்-(1)-7
5. கண்ணம்மா -என் காதலி (3)-1

யாரிருந் தென்னையிங்கு தடுத்திடுவார்—வலு

வாக முகத்திரையை அகற்றி விட்டால்?

காரி யமில்லையடி வீண்ப சப்பிலே—கனி

கண்டவன் தோலுரிக்கக் காத்தி ருப்பானோ?®

என்றும் கண்ணன் வாக்குகளில் வரும் கவிதைப் பகுதியில் காதலுணர்ச்சியின் கொடுமுடிகளைக் காட்டுவர் கவிஞர்.

பிறிதோரிடத்தில்,

பாட்டினிலே காதலைநான் பாடவேண்டிப்

பரமசிவன் பாதமலர் பணிகின் றேனே⁷

என்று தொடங்கிக் 'காதலின் புகழைப்' பாடுகின்றார்.

காதலினால் மானுடர்க்குக் கலவி யுண்டாம்;

கலவியிலே மானுடர்க்குக் கவலை தீரும்;

காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதை யுண்டாம்;

கானமுண்டாம் சிற்பமுதல் கலைக ளுண்டாம்;

ஆதலினால் காதல்செய்வீர் உலகத் தீரே

அஃதன்றோ இவ்வுலகத் தலைமை யின்பம்;

காதலினால் சாகாமல் இருத்தல் கூடும்;

கவலைபோம், அதனாலே மரணம் பொய்யாம்.

ஆதிசக்தி தனையுடம்பில் அரனும் கோத்தான்;

அயன்வாணி தனைநாவில் அமர்த்திக் கொண்டான்;

சோதிமணி முகத்தினளைச் செல்வமெல்லாம்

சுரந்தருளும் விழியாளைச் திருவை மார்பில்

மாதவனும் ஏத்தினான்; வானோர்க்கேனும்

மாதரின்பம் போற்பிரிதோர் இன்பம் உண்டோ?

காதல்செய்யும் மனைவியே சக்தி கண்டீர்

கடவுள்நிலை அவளாலே எய்த வேண்டும்.⁸

6. கண்ணம்மா-என் காதலி³-2

7. சுயசரிதை: 2. பாரதி அறுபத்தாறு-48

8. மேற்படி. மேற்படி. 49, 50

குள்ளச்சாமியும் பாரதியாருக்கு 'மையிலகு விழியாளின் காதலொன்றே வைகதத்தில் வாழும் நெறி' என்று காட்டுவதையும் காண்கிறோம்.⁹

இங்குபுவி மிசைக்காவி யங்க ளெல்லாம்

இலக்கியமெல் லாங்காதற் புகழ்ச்சி யன்றோ?¹⁰

என்று காவியங்களும் வேறுபல இலக்கியங்களும் காதல் பற்றியவையாக இருப்பதையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றார். இன்னும்,

மண்ணுக்குள் எவ்வயிரும் தெய்வ மென்றால்

மனையாளும் தெய்வமன்றோ? மதிசெட் டிரே¹¹

என்று கேட்கின்றார்..காதலைத் தவறாகக் கருதும் சில மூடர்களையும் சுட்டிக் காட்டாமல் இல்லை.

நாடகத்தில் காவியத்தில் காத லென்றால்

நாட்டினர்தாம் வியப்பெய்தி நன்றாம் என்பர்;

ஊடகத்தே வீட்டினுள்ளே கிணற்றோ ரத்தே

ஊரினிலே காதலென்றால் உறுமு கின்றார்;

பாடைகட்டி அதைக்கொல்ல வழிசெய் கின்றார்;

பாரினிலே காதலென்னும் பயிரை மாய்க்க

மூடரெல்லாம் பொறாமையினால் விதிகள் செய்து

முறைதவறி இடரெய்திக் கெடுகின் றாரே.¹²

என்ற கவிதைப் பகுதியில் இதனைக் கண்டு மகிழலாம்.

அகத்திணை நெறி முறைகளை நன்கு அறிந்து தெளிந்தவர் பாரதியார். இந்த மரபுகளைத் தம் படைப்புகளில் பெயரிட்டுக் காட்டாவிடினும் இவை இவற்றில் அமைந்

9. ஷே-ஷே-29

10. ஷே-ஷே-51

11. ஷே-ஷே-45

12. ஷே-ஷே-52

திருப்பதைக் காணலாம். பண்டைய ஆசிரியர்கள் காதல் நெறியைக் களவென்றும் கற்பென்றும் இரு வகையாக நெறிப்படுத்திக் காட்டியுள்ளனர். காதலனும் காதலியும் தாம் ஒருவருக் கொருவர் முன்பின் அறியாதவர்களாக இருப்பினும் தொல்காப்பியர் கூறும் “பாலதாணையால்”¹³ ஓரிடத்தில் சந்தித்துக் காதல் கொள்ளுகின்றனர்; கலந்து இன்பந் துய்க்கின்றனர். இதனைக் ‘களவு’ என்று அகப் பொருள் இலக்கணம் கூறும். இவ்வாறு களவு முறையில் காதல் புரிபவர்கள் பிறகு பல்லோரறிய மணந்து கொள்வர். இதனைக் ‘கற்பு’ என்று பெயரிட்டு வழங்குவர். முதலில் களவு ஒழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு அப்பால் திருமணம் புரிந்து கொண்டு இவ்வாழ்க்கையாகிய கற்பொழுககத்தை மேற்கொள்வது ‘களவின்வழி வந்த கற்பு’ என்று சொல்லப் பெறும். களவு ஒழுக்கமே நிகழாமல் முதலிலேயே திருமணம் புரிந்து கொண்டு கணவன் மனைவியாக வாழும் நிலையும் அக் காலத்தில் இருந்தது. இதனைக் ‘களவின் வழி வாராக் கற்பு’ என்று வழங்குவர்.

சாத்திரம் பேசுகிறாய்,—கண்ணம்மா!

சாத்திரம் ஏதுக்கட!

ஆத்திரம் கொண்டவர்க்கே,—கண்ணம்மா!

சாத்திர முண்டோட!

மூத்தவர் சம்மதியில்-வதுவை

முறைகள் பின்பு செய்வோம்;

காத்திரு பேனாட?-இதுபார்,

கன்னத்து முத்தமொன்று!¹⁴

என்ற பாடற் பகுதியில் இந்த இரு நெறிமுறைகளையும் பாரதியார் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். ‘வதுவை’ என்பது

13. தொல். பொருள். களவு-2.

14. கண்ணம்மா-என் காதலி -(1)-3

கற்பு நெறி; 'கன்னத்து முத்தம் ஒன்று' என்பது களவு நெறியின் செயல் முறைத் தொடக்கம்!

சங்க இலக்கியங்கள் 'களவின்வழி வந்த கற்பையே' சிறப்பாகப் போற்றியுரைக்கின்றன. பருவம் வந்த இளைஞர் பால் எழும் இன்ப உணர்ச்சியைக் 'காதல்' என்றும், 'காமம்' என்றும் இரண்டு பெயர்களால் வழங்கி வந்தனர் பண்டையோர். தொடக்கக் காலத்தில் இந்த இரண்டு சொற்களும் ஒரே பொருளைத்தான் குறித்தன. நாளடைவில் 'காமம்' என்ற சொல் தாழ்ந்த பொருளையே குறிப்பதாயிற்று. தற்சமயம் இச் சொல் உடலுறவை மட்டிலும் சுட்டுகின்றது; 'காதல்' என்ற சொல் தெய்விக உறவைச்—ஆன்ம உறவைச்—சுட்டுகின்றது. திருக்குறள் 'இன்பத்துப்பாலில்' 'காமம்' 'காதல்' என்ற இரு சொற்களும் பொருளில் வேறுபாடின்றி பயின்று வருவதைக் காணலாம். பாரதியார் இந்த இரு சொற்கள் தெரிவிக்கும் நுட்பமான பொருள்களின் வேறுபாட்டை தெரிந்து தெளிந்துள்ளார்.

காதல் உணர்ச்சி என்பது என்ன! ஓர் ஆண் இதயமும் ஒரு பெண் இதயமும் இணைவதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருப்பதே அன்பு அல்லது காதல் என்று வழங்கப் படுகின்றது. வாயால் எடுத்துக் கூற முடியாத காதலன்-காதலி ஒற்றுமையுணர்ச்சியைக் கவிஞர் ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாத இணைப்புகள்மூலம் கண்ணம்மா-என் காதலி - (6) என்ற பாட்டில் மிக அற்புதமாக எடுத்துக் காட்டி விளக்குவதைப் பன்முறைப் படித்துப் படித்து அநுபவிக்க வேண்டும். இந்தப் பாடலை அநுபவிக்கும்போது குலசேகராழ்வாரின் திருமலை பற்றிய அநுபவம் நம் நினைவுக்கு வராமற் போகாது. திருமலையில் தனக்கு குருகு, மீன், பொன் வட்டில், செண்பகம் தம்பகம் (புதர்), பொற்குவடு, கானாறு, மலை மேலுள்ள

வழி, எம்பெருமான் கருவறையிலுள்ள படி இவற்றுள்
எதுவாக இருப்பினும் அந்நிலை தனக்கு வாய்த்தால்
போதும் என்று சிந்திக்கும் ஆழ்வார்,

எம்பெருமான் பொன்மலைமேல்

ஏதேனும் ஆவேனே. ¹⁵

என்று முத்தாய்ப்பாக 'ஏதேனும் ஒரு பொருள்' என்ற
முடிவாக வெளியிடுகின்றார். பாரதியாரும் இவண் குறிப்
பிட்ட' கண்ணன் பாட்டில்'

தாரணியில் வானுலகில்

சார்ந்திருக்கும் இன்பமெல்லாம்

ஒருருவமாய்ச் சமைந்தாய்!

உள்ளமுதே! கண்ணம்மா!¹⁶

என்ற பகுதியில் இம்பருலகிலும் உம்பருலகிலும் உள்ள
இன்பமெல்லாம் கண்ணம்மா என்ற ஒருருவத்தில் அமைந்து
கிடப்பதாகக் கூறுகின்றார். இக்காதல் உணர்வு பண்டைய
இலக்கியங்களில் பயின்று வரும் முறை பாரதியார் தம்
பாடல்களில் காதலைப்பற்றி அற்புதமாகச் சித்திரிப்பதற்குக்
கைகொடுத்து உதவியிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கத்
தோன்றுகின்றது.

பருவம் நிரம்பிய ஓர் ஆடவன் தன் வாழ்க்கையில்
எத்தனையோ மகளிரைப் பார்க்கின்றான். அங்ஙனமே பருவம்
நிரம்பிய நங்கை யொருத்தியும் எத்தனையோ ஆடவர்
களைப் பார்க்கின்றாள். எல்லோரிடமும் காதல் ஏற்படுவ
தில்லை. ஆனால் இவர்கள் ஊழ்வினையால் ஒரு பொழிவ
கத்து எதிர்ப்பட்டபோது காதல் உணர்ச்சி இவர்களிடையே
எழுகின்றது என்று கூறுவது ஓர் இலக்கிய மரபு.

15. பெரு. திரு. 4:10

16. கண்ணம்மா-என் காதலி -(6) = 8

ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தாணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோ னாயினும் கடிவரை இன்றே¹⁷

என்பது தொல்காப்பியம். இதனை இந்த ஆசிரியர் ஒரு விதியாகவே—இலக்கண விதி மட்டிலும் அன்று, தலை விதியும் கூடத்தான்—கூறுவர். இதற்கு உரை கண்ட இளம்பூரணரும் “காம நிகழ்ச்சியின்கண் ஒத்த அன்பினராய்க் கூடுதல் நல் வினையான் அல்லது வாரா தென்பது கருத்து” என்று விளக்குவர். இந்த மரபினையே இறையனார் களவியலும்,

அதுவே,

தானே அவளே தமிழர் காணக்
காமப் புணர்ச்சி இருவயின் ஒத்தல்¹⁸

என்று நூற்பா இட்டுக் காட்டும். இதன் உரைகாரரும் இம் மரபினை மிக அழகாக, தெளிவாக, விளக்குவர். இந்த மரபினை-உத்தியை-பாரதியாரும் தம் குயில் பாட்டில் கையாண்டுள்ளார் என்று கருதுவது தவறில்லை.

இங்ஙனம் கானகத்தில் வேட்டையின் நிமித்தம் இளைஞர்களுடன் வந்த இளைஞனும் வேறொரு நிமித்தத்தின் பொருட்டு அதே கானகத்திற்குத் தோழியர்களுடன் போந்த நங்கையும் ஒருவரையொருவர் சந்திக்க நேரிடும்பொழுது அவரவர்களுடன் வந்தவர்கள் தனித் தனியே பிரிந்து செல்வதாகக் கூறுவது காதல் இலக்கியத்தில் காணப்பெறும் ஒரு மரபு. இந்த மரபினை இறையனார் களவியலுரை ஆசிரியர் மிகத் தெளிவாக விளக்குவர்.¹⁹ இந்த

17. தொல். பொருள். களவியல்-2

18. இறை. கள. நூற்பா-2

19. இறை. கள. நூற்பா-2 இன்உரை காண்க.

மரபினைக் குறுந்தொகையிலும்²⁰ கண்டு மகிழலாம். தஞ்சை வாணன் கோவையில் 'குறியிடத்து உய்த்து நீங்கல்' என்ற பகுதியில்²¹ இது விரிவாக விளக்கப்பெறுகின்றது.

குயில் பாட்டில் இந்த மரபினைக் காணலாம். கவிஞர் சோலையில் குயிலைச் சந்திக்கும்போது அங்கிருந்த பறவை களெல்லாம் பறந்தோடுகின்றன. இவர்கள் பேச்சு முடியுந் தறுவாயில் பறந்து சென்ற பறவைகள் யாவும் சோலைக்குத் திரும்புகின்றன. காதலன்-காதலி சந்திப்புக்கும் பேச்சுக்கும் தனியிடம் இன்றியமையாதது என்ற கருத்தைப் பறவையினங்களும் தேர்ந்துள்ளன என்று கவிஞர் காட்டுவது அற்புதம்! மிக மிக அற்புதம்!!

குயில் பாட்டில் 'கண்டதும் காதல்' என்ற முறை கையாளப் பெற்றுள்ளது. குயிலின் முற்பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறும்போது இதனைக் காணலாம் 'சின்னக் குயிலி' என்று திருநாமம் பெற்ற குயில் ஒரு நாள் மாலை தன் தோழியருடன் காட்டில் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றாள். அப்பொழுது சேரமானின் மகன் வேட்டையின் நிமித்தம் அக்காட்டிற்கு வருகின்றான் இருவரும் ஒருவரையொருவர் காண நேரிடுகின்றது. காதல் கொள்ளுகின்றனர். இதனை,

நின்னொத்த தோழியரும் நீயுமொரு மாலையிலே
மின்னற் கொடிகள் விளையாடு தல்போலே
காட்டி னிடையே களித்தாடி நிற்கையிலே
வேட்டைக் கெனவந்தான் வெல்வேந்தன் சேரமான்
தன்னருமை மைந்தன்; தனியே, துணை பிரிந்து
மன்னவன் மைந்தனொரு மாணைத் தொடர்ந்துவரத்
தோழியரும் நீயும் தொகுத்துநின்றே ஆடுவதை
வாழியவன் கண்டுவிட்டான் மையல் கரை கடந்து

20. குறுந். 114

21. தா. கோ. 132-137

நின்னைத் தனக்காக நிச்சயித்தான்; மாதூநீ
 மன்னவனைக் கண்டவுடன் மாமோகம் கொண்டு
 விட்டாய்,
 நின்னையவன் நோக்கினான்; நீயவனை நோக்கி
 நின்றாய்;
 அன்னதொரு நோக்கினிலே ஆவி கலந்து விட்டீர்²²

இத்தகைய காதல் மரபு தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து
 ஓர் இலக்கிய மரபாகக் கையாளப்பெற்று வருகின்றது.
 அகநானூறு,²³ கலித்தொகை, பெருங்கதை, சீவக சிந்தா
 மணி கம்ப ராமாயணம் ஆகியவற்றில் இத்தகைய மரபுடன்
 காதல் கருவாய்த் தொடங்கி வளர்வதைக் காணலாம்.
 ஆனால் குறுந்தொகையில் இஃது அற்புதமாகக் காட்டப்
 பெறுகின்றது.

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
 எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்
 யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
 செம்புலப் பெயனீர் போல
 அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே²⁴

[யாய் - எந்தாய்; ஞாய் - நின்தாய்; கேளிர் - உறவினர்;
 புலம் - நிலம்]

இதில் உறவுத் தொடர்பும் நட்புத் தொடர்பும் இல்லாத
 இரண்டு நெஞ்சங்கள் இயல்பாகவே அன்பு நிரம்பியிருத்தலும்
 இந்த அன்பு பலப்பல பிறப்புகளிலே பயின்று முதிர்ந்த
 உழுவலன்பாயிருத்தலும் சுட்டப்பெறுதலைக் கண்டு
 மகிழலாம்.

22. கு. பா: சூயிலின் முற்பிறப்பின் வரலாறு - அடி
 (61-72)

23. அகம்-48

24. குறுந். 40

காதல் வாழ்க்கையில் உணர்ச்சிகளிடையே ஒரு போராட்டம் நிகழ்வதைக் காணலாம். தன்னடக்கத்திற்கும் பொங்கி வரும் காதலுணர்வுக்குமிடையே நடைபெறும் போராட்டம் இது. தலைவனுடைய குணங்களாகிய அறிவு, நிறை, ஒர்ப்பு, கடைப்பிடி என்ற நான்கு குணங்களும்; தலைவியின் குணங்களாகிய நாண், அச்சம், மடம், பயிர்ப்பு என்ற நான்கு குணங்களும் அவரவர் தன்னடக்கத்துடன் போராடும். ஆணுள்ளமும் பெண்ணுள்ளமும் ஒன்றை யொன்று கலக்குங்கால் “இந்த நான்மையும் வேட்கையான் மீதாரப் பட்டுப் புனல் ஓடுவழிப் புல் சாய்ந்தாற் போலச் சாய்ந்து கிடக்கும்... அவ்வின்றியமையாது நின்ற வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய், நாண்வழிக் காசு போலவும், நீர்வழி மிதவைபோலவும், பான்மைவழி யோடி இருவரையும் புணர்விக்கும்”³⁵ என்று களவியலுரையாசிரியர் இவ்வுணர்ச்சிக் கலப்பை அற்புதமாக விளக்குவர். இந்த நூற் பாவில் “காமப்புணர்ச்சி இருவயின் ஒத்தல்” என்ற நூற் பாய் பகுதியின் உரை கண்டு இன்புறத்தக்கது.

இந்த உணர்ச்சிப்போராட்டத்தை—நாணுக்கும் கற்புக் கும்இடையே நடைபெறும் போராட்டத்தை—தொல்காப் பியமும் குறிப்பிடுகின்றது; திருக்குறளும் விளக்குகின்றது.

உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே; நாணினும்
செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றென
தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சுமொடு
காமக் கிழவன் உள்வழிப் படினும்
தாவில் நன்மொழி கிளவி கிளப்பினும்
ஆவகை பிறவும் தோன்றுமன் பொருளே.³⁶

25. இறை. கள. நூற் 2 (உரை காண்க)

26. தொல். பொருள். களவியல்-நூற் 23

என்ற நூற்பாவில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதைக் காண்க. வள்ளுவப் பெருந்தகையும்,

காமம் விடுவொன்றோ நாண்விடு நெஞ்சே
யானோ பொறேனிவ் விரண்டு.²⁷

என்று விளக்குவர். தலைமகள் தன் நெஞ்சை நோக்கி 'ஒன்று காம வேட்கையை விடு; அதனை விடமாட்டா யாயின், நாணினை விடு' என்று கூறுவதைக் காண்க.

கவித்தொகைத் தலைவியின் செயலும் இம்மரபினை யொட்டியதாகவே உள்ளது. தலைவன் ஒருவன் யானை முதலியவற்றின் அடியைத் தேடுபவன் போல தலைவி ஒருத்தியைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகின்றான்; தனக்குற்ற காதல் நோயைக் குறிப்பால்தான் புலப்படுத்துகின்றான்; இப்படிப் பல நாட்கள் செல்லுகின்றன. பல நாட்கள் இதனைக் கண்ட தலைவியும் அவனிடத்து உறவில்லாவிடினும் வருத்தத்தில் அழுந்துகின்றாள். என்றாலும், தலைவன் தன் குறையைச் சொல்லுவதில்லை. தலைவியும் தலைவனின் நிலைக்குத் தான் வருந்துவதாகக் கூறுவது பெண் தன்மையன்று என்று கருதுகின்றாள். ஆனால் இப்படி நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டே சென்றால் தலைவன் இறந்து படக் கூடுமென்று கருதி இடையில் ஒரு நாள் தலைவி தான் உற்ற வருத்தத்தால் துணிந்து நாணமில்லாத ஒரு செயலை மேற்கொள்ளுகின்றாள். ஒரு நாள் திணைப் புனத்திற்கு அருகிலுள்ள ஓர் ஊசலில் ஆடுகின்றாள். அப்பொழுது அங்கு வந்த தலைவனை ஊசலை ஆட்டுமாறு வேண்டுகின்றாள். அவளும் ஒப்புக் கொண்டு அவ்வாறே ஆட்டுகின்றாள். தலைவி அவன் மார்பில் பொய்யாகக் கைநெகிழ்ந்து விழு கின்றாள். அவளும் அதனை உண்மை என்றே நம்பி அவளை

27. குறள்-1247 (நெஞ்சொடுகிளத்தல்-7)

விரைந்து எடுத்து அணைத்துக் கொள்ளுகின்றான். தலைவியும் அவன் மேலே மெய்மறந்தவள்போல் கிடக்கின்றாள்.²⁸ இதிலும் நாணுக்கும் கற்புக்கும் நடைபெறும் போராட்டத்தைக் காண்கின்றோம்.

இந்தக் காதல் மரபினைப் பாரதியார் குயில் பாட்டில் அற்புதமாகக் கையாள்கின்றார். குயில் தன் முற்பிறப்பின் வரலாற்றை உரைக்கும்போது,

பூரிப்புக் கொண்டாய் புளகம்நீ எய்துவிட்டாய்
வாரிப் பெருந்திரைபோல் வந்த மகிழ்ச்சியிலே
நாணந் தவிர்ந்தாய்; நனவே தவிர்ந்தவளாய்
காணத் தெவிட்டாதோர் இன்பக் கனவிலே
சேர்ந்துவிட்டாய், மன்னன்தன் திண்டோளை நீயுவகை
ஆர்ந்து தழுவி அவனிதழில் தேன்பருகச்
சிந்தை கொண்டாய்.²⁹

என்று முனிவர் வாக்கில் வைத்து இது குறித்துப் பேசுவதைக் காணலாம்.

பொதுவாகக் களவுப் புணர்ச்சி நடைபெற்ற பின்னர் தலைவன் “நின்னைப் பிரியேன்; பிரியின் தரியேன்” என்று சொல்லுவது வழிவழி வரும் காதல் இலக்கிய மரபு, தஞ்சைவாணன் கோவைத் தலைவன்,

பெண்கொடி யே! பிரி யேன்; தரி
யேன்நிற் பிரியினுமே.³⁰

என்று தன் காதலியிடம் கூறுவதைக் காணலாம். இத்தகைய மரபினை யொட்டியே குயில் பாட்டிலும்,

28. கவி-37 (குறிஞ்சிக் கவி-1)

29. கு. பா: குயினின் முற்பிறப்பின் வரலாறு - அடி (108-114)

30. த. வா. கோ. 23.

“வேத நெறியில் விவாகமுறைச் செய்துகொள்வேன்
மாதரசே! என்று வலக்கை தட்டி வாக்களித்தான்.”³¹

என்று சேரமன்னன் சின்னக் குயிலியிடம் ‘வலக்கை தட்டி
வாக்களிப்பதைக்’ கவிஞர் காட்டுகின்றார்.

மேலும், பொதுவாக மகளிர் தாமுற்ற காதலைப் பிற
ருக்கோ காதலனுக்கோ எடுத்துரைக்கும் வழக்கம் இல்லை
இதனைத் தொல்காப்பியரும்,

தன்னுறு வேட்கை கிழவன்முற் கிளத்தல்
எண்ணுங் காலைக் கிழத்திக் கில்லை³²

என்று காட்டுவர். உண்மையான காதல் ‘கண்ணடித்த
லாலே’ வெளிப்படும் என்பது நடைமுறை உண்மை; இலக்
கணமும் இதனைத்தான் சுட்டுகின்றது.

நாட்டம் இரண்டும் அறிவுடம் படுத்தற்கு
கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரை யாகும்.³³

[நாட்டம் - பார்வை; அறிவுடம் படுத்தல் - இருவர் தம்
அறிவினையும் ஒருப்படுத்தல்; குறிப்புரை - காமக்
குறிப்புரை].

என்ற தொல்காப்பிர் வாக்கில் இதனைக் காணலாம். இந்தக்
காதற்குறிப்பை வள்ளுவர் பெருமான்,

கண்ணொடு கண்ணினை
நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனும்
இல.³⁴

என்று விளக்குவர். இதனை மேலும் பலவிதமாக,

-
31. கு. பா: குயிலின் முற்பிறப்பு வரலாறு அடி.
(06 107)
32. தொல் - பொருள் - களவியல் - 28.
33. ஷே. ஷே. ஷே - 93
34. குறள் - 1100.

இருநோக்கு இவளுக்கண் உள்ளது ஒருநோக்கு
நோய்நோக்கு; ஒன்று அந்நோய் மருந்து.³⁵

கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம் காமத்திற்
செம்பாகம் அன்று; பெரிது.³⁵

யானோக்கும் காலை நிலன்நோக்கும்; நோக்காக்கால்
தான்நோக்கி மெல்ல நகும்.³⁵

என்ற மூன்று குறள்களில் தெளிவாக்குவர். காதல் நாட-
கத்தில் 'குறிப்பறிதலின்' பல்வேறு காதல் நிலைகளை
இந்த மூன்று குறள்களும் அற்புதமாக நிறைவேற்று
கின்றன. கம்பநாடனும் இக்குறிப்பறிதலை, இராமபிரானும்
சீதாப்பிராட்டியும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி மிக்க காதல்
கொண்டமையை,

அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்.³⁶
என்று காட்டி,

வரிசிலை அண்ணலும் வாட்கண் நங்கையும்
இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்தினார்.³⁷

என்று முடிவினையும் உரைப்பன். ஆனால் சூர்ப்பணகை
இராமனிடம்,

தாமுறு காமத் தன்மை
தாங்களே உரைப்ப தென்பது
ஆமெனல் ஆவ(து) அன்றால்
அருங்குல மகளிர்க் கம்மா
ஏழறும் உயிர்க்கு நோவேன்
என்செய்கேன் யாரும் இல்லேன்
காமன்என்(று) ஒருவன் செய்யும்
வன்மையைக் காத்தி என்றாள்.³⁸

35. ஷே - 1091, 1092, 1094.

36 கம்ப. பால. மிதிலை - 35

37. ஷே. ஷே. ஷே-37

38. ஷே. ஆரணி. சூர்ப்பணகை-45.

என்று தன் காதலை உரைக்கும் மற்றொரு மரபையும் காட்டுவான் கம்ப நாடன். இது சங்க கால மரபைத் தகர்த்தெறிந்த முறையாகும். இந்தப் புது மரபைத் தழுவிக்கொள்கின்றார் பாரதியார். பாரதிக்கு வாய்விட்டுப் பேச முடியாத இரகசியக் காதலின் இயல்பும் தெரியும்; ஒளிவு மறைவு இல்லாத காதல் செயலையும் நன்கு அறிவார். இந்த இரு வேறு முறைகளையும் பாரதியார் தம் பாட்டில் காட்டியுள்ளோர்.

காதலுற்று வாடுகின்றேன், காதலுற்ற செய்தியினை
மாதர் உரைத்தல் வழக்கமில்லை என்றறிவேன்³⁹

என்று குயில் மாட்டிடும் பேசுவதாக அமைக்கின்றார். இரண்டாம் வகையில் மாடனும் குரங்களும் பேய் உருவம் கொண்டு குயிலைச் சுற்றித் திரிவதாக,

நினைக்க குயிலாக்கி நீசெல்லும் திக்கிலெல்லாம்
நின்னுடன் சுற்றுகின்றார்⁴⁰

என்று குயிலின் பழம் பிறப்பு வரலாற்றைக் கூறும் முனிவர் வாயிலாக எடுத்துக் காட்டுவதைக் காண்கின்றோம்.

காதலர்கள் சில சமயம் தாம் காதலிப்போரின் மேனி அழகினை வருணிப்பதுண்டு. கம்ப நாடன் அடையாளம் கூறும் போக்கில் சீதையின் மேனி அழகைப் பாதாதிசேசமாக இராமன் அநுமனுக்குக் கூறும் பாங்கில் பாடல்கள்⁴¹ அமைத்துக் காட்டுவான். இங்ஙனமே அநுமன் (பக்தன்) சீதைக்கு இராமனை அடையாளம் காட்டும் முகத்தான் அடிமுதல் முடியின் காறும் அவன் திருமேனி அழகினைக் காட்டும் போக்கில் பாடல்களை அமைப்பான்.⁴² இதற்கு

39 கு. பா. குயிலும் மாடும் - அடி (59-60).

40 ஷை: குயிலின் முற்பிறப்பின் வரலாறு-அடி (191-2)

41. கம்ப. கிட்கிந்தை - நாடவிட்ட. 33-40.

42 ஷை. சுந்தர உருக்காட்டு 39-58.

மாறாக, சூர்ப்பணகை இராவணனுக்குச் சீதையின் மேனியழகை எடுத்துக் காட்டி அவனுக்குச் சீதையின்மீது காதல் வெறி மூளச் செய்யும் பாங்கில் பாடல்களை அமைப்பான்.⁴³ இந்த மரபுக்கு மாறாக சிந்தாமணியில் கோவிந்தன் தன் மகளின் மேனி அழகினை சீவகனுக்குக் கூறும் முறை அமைந்துள்ளது.

வெண்ணெய்போன்று ஊறுஇனியள்
மேம்பால்போல் தீஞ்சொல்லள்
உண்ண உருக்கிய
ஆன்நெய்போல் மேனியள்.⁴⁴

[ஊறு - கொப்புல உணர்வு; மேம்பால் - மேவும் பால்]
இப்பாடற் பகுதியில் இடையன் தன் சாதிக்கு ஏற்பத் தான் அறிந்த பொருள்களையே கோவிந்தைக்கு உவமையாகக் கூறியிருக்கும் நயம் பாராட்டற்பாலது. குயில் பாட்டில் குயில் சோதிப் பெண்ணாக மாறியபின் அவள் அழகை,

...கவிதைக் கனிபிழிந்த
சாற்றினிலே, பண்கூத் தெனுமிவற்றின் சாரமெலாம்
ஏற்றி அதனோடே இன்னமுதைத் தான்கலந்து
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டியினால்
மாதவனின் மேனி வகுத்தான் பிரமன் என்பேன்.⁴⁵

என்று ரஸம் சொட்டும் கவிதையின் எல்லையாக வருணிப்பார். இந்த மரபு வள்ளலார் தில்லையில் திரு நடனம் புரியும் நடராசப் பெருமானை வருணிக்கும்,

43. ஷே. ஆரணிய, மாரீசன்வதை 69-74.

44. சீவக. கோவிந்தையார் இலம்பகம் - 480.

45. கு. பா: குயிலின் முற்பிறப்பு வரலாறு அடி (241-45)

தனித் தனிமுகக் கனிபிழிந்து வடித்தொன்றாக் கூட்டிச்
 சர்க்கரையும் கற்கண்டின் பொடியுமிகக் கலந்தே
 தனித்தநறுந் தேன்பெய்து பசும்பாலும் தெங்கின்
 தனிப்பாலும் சேர்த்தொருதீம் பருப்பிடியும் விரவி
 இனித்தநறு நெய்அளைந்தே இளஞ்சூட்டின் இறக்கி
 எடுத்தசுவைக் கட்டியினும் இனித்திடுதெள்
 ளமுதே⁴⁶

என்ற பாடற்பகுதியின் மரபினை யொட்டி அமைந்திருப்பதைக் கண்டு மகிழலாம். வள்ளலார் பக்தி நிலையில் கூறிய மரபினைப் பாரதியார் காதல் நிலைக்கு ஏற்றவாறு அமைத்துக் கொண்டார். காதலும் பக்தியும் இடம் மாறிச் சென்றாலும் சிந்திக்குமிடத்து ஒரே உணர்ச்சிதானே!

பாட்டில் இயற்கை எழில்

இயற்கைப் பொருள்கள் இன்பமயமான சமாதியில் அடங்கிக் கிடக்கின்றன. அவைகளுக்கு நம்முடன் பேசுவது கூடத் தம் இன்பத்திற்கு இடையூறாகிவிடும். அவைகளின் அமைதி நிலையைக் கலைக்காமலிருப்பதே நமக்கு அறமாகும் அந்த அமைதியில் நாம் கலந்து கொள்ளவேண்டும். அங்ஙனம் கலந்து கொள்ளும் இயல்புடையவனே கவிஞன், அவன் இயற்கையோடு பழகுந் திறன் வாய்ந்தவன்; இயற்கையை அவன் தழுவும் முறையே தனித் திறன் வாய்ந்தது. உறங்கும் நிலையில் தாய் குழந்தையை அணைவதைக் நாம் கவனித்திருக்கின்றோமல்லவா? தன் மார்போடு சேர்த்தே குழந்தையைத் தழுவிக்கொள்வாள். என்றாலும் குழந்தையின் உறக்கம் கெடுவதில்லை. அடுத்தக் கணத்தில் அவளும் தன்னை மறந்து கண்ணயர்வாள். அவ்விதமே கவிஞனும் இயற்கையை அதன் இன்ப அமைதி கெடாமல் தழுவுவான்; தன்னையும் உடனே மறந்து விடுவான். இன்பப் பெருக்கில் மிதப்பான்; அதிலிருந்து வெளிவந்தவுடன் இன்ப வெறியிடித்தவன்போல் சில சமயம் பாடுவான்; சில சமயம் ஆடுவான். இவையெல்லாம் கலைகளாகின்றன. அவன் அநுபவித்த இன்பப் பெருக்கில் ஒன்றிரண்டு திவலைகள்

அவன் பாடிய பாட்டிலும் ஆடிய கூத்திலும் அனமந்து விடுகின்றன. அதைப் பார்த்தே நாம் 'கலைகள்! கலைகள்!' என்று கொண்டாடி உள்ளம் பூரிக்கின்றோம். ஆகவே, நாமும் உலகத்திற்கு மூலமாய் நிற்கும் இன்பப் பெருக்கில் ஒன்றுபட்டு வாழக் கற்கவேண்டும். அதுவே நம்மை உயர்த்தும்; நமக்கு மன அமைதியையும் தரும். நம்மையும் அறியாமல் நமது உள்ளம் தேடித் திரியும் பொருளும் அதுவேயாகும்,

பாரதியின் பாடல்களை ஊன்றிப் படித்தால் அவர் இயற்கை எழிலில் ஈடுபட்ட ஒரு பெருங்கவிஞர் என்பது புலனாகும். ஞாயிறு¹ வெண்ணிலா,² விண்மீன்கள்³, காற்று⁴ மழை⁵ முதலியவற்றைப்பற்றி பாடிய பாடல்களில் இயற்கை எழிலின்மீது அவர்கொண்ட காதலைக் கண்டு தெளியலாம், கவிஞரின் காலைப் புனைவுகளும் மாலைப் புனைவுகளும் விடியல் காட்சிகளும் இதனை அரண் செய்கின்றன. குயிற்பாட்டிலும் அவர்தம் இயற்கை எழிலைப் புனையும் திறத்தினைக் கண்டு மகிழலாம். குயில்பாட்டே விடியற்புனைவுடன் தான் தொடங்குகின்றது. காலை இளம் பரிதி தன் கதிர்களை நீலக் கடலிடை வீசுகின்றான். கடல் நெருப்பெதிரே காணப்பெறும் நீலமணிபோல் ஒளி மிகுந்து— 'மோகனமாம் சோதிபொருந்தி'—கண்கவர் வனப்பாய்க் காட்சி தருகின்றது. தவிர, கடலும் தன் வேகத்திரைகளினால் வேதப் பொருள் பாடுவதாகத் தோன்றுகின்றது கவிஞருக்கு.

-
1. தோ.பா. சூரியதரிசனம், ஞாயிறு வணக்கம்காண்க.
  2. ஷே. சோம தேவன் புகழ், வெண்ணிலாவே காண்க.
  3. த. பா: நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்.
  4. ஷே. புயற்காற்று.
  5. ஷே. மழை என்ற பாடல்,

காற்றையும் கடலையும் கவிஞர் இணைத்துப் பாடிய கருத்துகள் அற்புதமானவை. இவற்றைப்பற்றிய சில வரிகள்: 'கடலே காற்றைப் பரப்புகின்றது.'

'வெம்மை மிகுந்த பிரதேசங்களிலிருந்து வெம்மை குன்றிய பிரதேசங்களுக்குக் காற்று ஓடிவருகிறது. அங்ஙனம், ஓடிவரும்போது காற்று மேகங்களையும் ஓட்டிக்கொண்டு வருகிறது. இவ்வண்ணம் நமக்கு வரும் மழை கடற் பாரிசங்களிலிருந்தே வருகிறது. காற்றே, உயிர்க்கடலிலிருந்து எங்களுக்கு நிறைய உயிர் மழை கொண்டுவா'⁶

'காற்றே போற்றி நீயே கண் கண்ட பிரம்மம்.'

'நமஸ்தே வாயோ, த்வமேய பிரத்யட்சம் பிரஹ்மாஸி'⁸

கவிஞர் நமக்கு வேத மந்திரத்தை நவிறும்பொழுது நமக்கு மெய் சிலிர்க்கின்றது. 'காற்றே யுகமுடிவு செய்கின்றான், காற்றே காக்கின்றான்'⁹

'வீமனும் அநுமனும்

காற்றின் மக்கள் என்று புராணங்கள் கூறும்

உயிருடையன எல்லாம் காற்றின்

மக்களே என்பது வேதம்.

உயிர் தான் காற்று.

உயிர் பொருள், காற்று அதன் செய்கை'¹⁰

6. வசன கவிதைகள்-4. கடல்-(2)

7. ஷே. காற்று-(1)

8. ஷே. காற்று-(2)

9. ஷே. காற்று-(2)

10. ஷே. காற்று-(5)

இதனால்தான் கவிஞர் கடல் தன் “வேகத் திரைகளினால் வேதப் பொருள்பாடி” என்று இந்தக் குயில்பாட்டின் தொடக்கத்தில் பாடினார் என்று கருதலாம்.

குயிற்பாட்டில் குயில் தன் காதற் கதையைக் கூறும் போது,

அறிவும் வடிவுங் குறுகி, அவனியிலே
சிறியதொரு புள்ளாய்ச் சிறியேன் பிறந்திடினும்
தேவர் கருணையிலோ தெய்வச் சினத்தாலோ
யாவர் மொழியும் எளிதுணரும் பேறுபெற்றேன்;
மானுடவர்நெஞ்சவழக்கெல்லாம்தேர்ந்திட்டேன்.¹¹

என்று தனக்கேற்பட்ட நற்பேற்றினைக் காட்டித் தான் நல்லோசைகளில் தன் மனத்தைப் பறி கொடுத்ததைச் செப்புகின்றது.

கானப் பறவை கலகலெனும் ஓசையிலும்
காற்று மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும்
ஆற்றுநீ ரோசை அருவி யொலியினிலும்
நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும்
ஓலத் திடையே உதிக்கும் இசையினிலும்
மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
ஊனுருகப் பாடுவதில் ஊறிடுத்தேன் வாரியிலும்
ஏற்றநீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும், நெல்விடிக்குங்
கோற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சும்
ஒலியினிலும்
சுண்ண மிடிப்பார்தஞ் சுவைமிகுந்த பண்களிலும்
பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்
வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள்
தாமொலிக்கக்
கொட்டி யிசைத்தடுமோர் கூட்டமுதப்
பாட்டினிலும்
வேயின் குழலோடு வீணைமுத லாமனிதர்
வாயினிலும் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவி

நாட்டினிலும் காட்டினிலும் நாளெல்லாம்

நன்றொலிக்கும்

பாட்டினிலும், நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்,

நாவும் மொழிய நடுக்கமுறும் வார்த்தைகளைப்

பாவிமனந் தானிறுகப் பற்றிநிற்ப தென்னேயோ.¹²

இந்தப் பகுதியில் இயற்கை எழுப்பும் இன்னொலிகளையெல்லாம் ஒரு பல்லுருவம் காட்டியில் (Kalaidoscope) வண்ணக்கோலங்களைக் காட்டுவதைப்போல் ஒரு சேரக் காட்டி நம்மைக் கவிஞர் மகிழ்விக்கின்றார். இசை இனிமை கொண்ட இந்த அடிகள் செவிக்கு இனிமை பயந்து பாட்டின் தரத்தையும் பன்மடங்கு உயர்த்துகின்றது.

இந்தப் பகுதியை எழுதும் கவிஞருக்குச் சிலப்பதிகாரம் கைகொடுத்து உதவியுள்ளது என்று கருதலாம்.

—நெஞ்சை

அள்ளும் சிலப்பதி காரமென்றோர்—மணி

யாரம் படைத்த தமிழ்நாடு.¹³

என்று பாடினவரல்லவா? கோவலனும் கண்ணகியும் கவுந்தியடிகளுடன் மதுரையை நோக்கிப் போகின்றனர்; காவிரியாற்றில் செல்லும் நீரின் ஒலி இவர்கள் காதில் படுகின்றது. இதைத் தவிர பல்வேறு ஒலிகளையும் செவிமடுத்து நடந்து செல்லும் களைப்பையும் மறந்து செல்கின்றனர் என்று கூறுவர் இளங்கோவடிகள். இவ்வொலிகளை அவர்,

கழனிச் செந்நெல் கரும்புகும் மருங்கின்

பழனத் தாமரைப் பைம்பூங் கானத்து,

கம்புள் கோழியும், கனைகுரல் நாரையும்,

செங்கால் அன்னமும், பைங்கால் கொக்கும்,

12. ஷே. ஷே. அடி (28-46)

13. தே. கீ. செந்தமிழ் நாடு-7

கானக் கோழியும், நீர்நிறக் காக்கையும்,
 உள்ளும், ஊரலும், புள்ளும், புதாவும்
 வெல்போர் வேந்தர் முனையிடம் போல,
 பல்வேறு குழுஉக்குரல் பரந்த ஓதையும்;
 உழாஅநுண் தொளியுள் புக்கு அழுந்திய
 கழாஅமயிர் யாக்கைச் செங்கண் காரான்
 சொரிபுறம் உரிஞ்சு, புரி நெகிழ்பு உற்ற
 குமரிக் கூட்டில் கொழும்பல் உணவு
 கவரிச் செந்நெல் காய்த்தலைச் சொரிய,
 கருங்கை வினைஞரும் களமருங் கூடி
 ஒருங்கு நின்று ஆர்க்கும் ஒவியே அன்றியும்
 கடிமலர் களைந்து, முடிநாறு அழுத்தி
 தொடிவளைத் தோளும் ஆகமும் தோய்ந்து
 சேறு ஆடு கோலமொடு வீறுபெறத் தோன்றி
 செங்கயல் நெடுங்கண் சில்மொழிக் கடைசியர்
 வெங்கள் தொலைச்சிய விருந்தின் பாணியும்;
 கொழுங்கொடி அறுகையும் குவளையும் கலந்த
 விளங்குகதிர்த் தொடுத்த விரியல் சூட்டி
 பார்உடைப் பனர்போல் பழிச்சினர் கைதொழ
 ஏரொடு நின்றோர் ஏர்மங் கலமும்;
 அரிந்துகால் குவித்தோர் அரிகடா வுறுத்த
 பெருஞ்செய் நெல்வின் முகவைப் பாட்டும்;
 தென்கிணைப் பொருநர் செருக்குடன் எடுத்த
 மண்கணை முழவின் மகிழ்இசை ஓதையும்;
 பேர்யாற்று அடைகரை நீரின் கேட்டு, ஆங்கு
 ஆர்வ நெஞ்சமொடு அவலம் கொள்ளார்.¹⁴

கனைகுரல்-ஒலிக்கும் குரல்; கானக் கோழி - கானாங்
 கோழி; உள்ளான், ஊரல், புள்-பறவை விசேடங்கள்; புதா-

பெருநாரை; முனையிடம்-போர் செய்யும் இடம்; செங்கண் காரான்-சிவந்த கண்ணையுடைய எருமை; தொளி - சேறு; சொரிபுறம்-தினவையுடைய முதுகு; உரிஞ்ச - உராய்தலால். புரி ஞெகிழ்பு உற்ற-புரிகள் அறுந்து நெகிழ்தலையுற்ற குமரிக்கூடு - நெற்கூடு; (குமரி-அழியாமை); கருங்கை வினைஞர்-வயலில் செயல்புரிவர்; களமர்-உழுகுடி வேளாளர் பாணி-பாடல்; ஏர்மங்கலம் - ஏர்மங்கலப் பாட்டு; முகவை பாடுதல் - பொலி பாடுதல்.

என்று வருணிப்பார். இந்த இன்னொலிகளைக் கேட்டுக் கொண்டே கோவலனும் கண்ணகியும் கால் கட்டுக்கும் நடையை மறந்து சென்றனர் என்பது கவிஞர் தரும் குறிப்பு.

‘இருளும் ஒளியும்’ என்ற குயிற் பாட்டின் பகுதியில் காலைப்புனைவைக் காட்டும் கவிஞர் “காலைக் கதிரழகுள் கற்பனைகள் பாடுகின்றேன்” என்று தொடங்கி,

தங்க முருக்கித் தழல் குறைத்துத் தேனாக்கி
எங்கும் பரப்பியதோர் இங்கிதமோ? வான்வெளியைச்
சோதி கவர்ந்து சுடர் மயமாம் விந்தையினை
ஓதிப் புகழ்வார் உவமையொன்று காண்பாரோ?¹⁵

இப்படிப் பாடுகின்றார். இப்பாடற் பகுதியில் பாடுதல், ஓதிப் புகழ்தல் செவிப்புலப் படிமங்கள் (Auditory images); உருக்கு தல், பரப்புதல் இவை இயக்கப்புலப் படிமங்கள் (Kinesthetic images); தங்கம், வான்வெளி, சோதி, சுடர் இவைகட்புலப் படிமங்கள் (Visual images) தழல் குறைத்தல் நொப்புலப் படிமம் (Tactual image); தேனாக்குதல் சுவைப் புலப் படிமம் (Gustatory image) இந்த ஐந்து வகைப் படிமங்களும் கலந்த கலவைப் படிமம் எழு ஞாயிற்றின் எழிலைக் கண்டு ‘பழநிப்

பஞ்சாயிர் தம்' போல் இனிமையான காட்சியாக்குகின்றது.¹⁶
இதனை அடுத்து வரும் கவிதைப் பகுதி:

கண்ணையினி தென்றுரைப்பார்: கண்ணுக்குக்

கண்ணாகி

விண்ணை அளக்குமொளி மேம்படுமோ? இன்பமன்றோ?
மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தை செய்யும்
மேலவரும் அஃதோர் விரியுமொளி என்பாரேல்
நல்லொளிக்கு வேறுபொருள் ஞாலமிசை ஒப்புளதோ?
புல்லை நகையுறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி
மண்ணைத் தெளிவாக்கி, நீரில் மலர்ச்சி தந்து
விண்ணை வெளியாக்கி விந்தை செயுஞ் சோதியினைக்
காலைப் பொழுதினிலே கண்விளித்து நான் தொழுதேன்
நாலு புறத்துமுயிர் நாதங்கள் ஓங்கிடவும்
இன்பக் களியில் இயங்கும் புவிகண்டேன்.¹⁷

கவிஞர் 'வான் வெளியைச் சோதி கவர்ந்து சுடர்மயமாக்கும்
விந்தைக்கு' உவமை யொன்று காண முடியுமா? என்ற
வினாவை எழுப்புகின்றார். நாம் சிந்தித்துப் பார்த்தால்
உண்மையிலேயே அதற்கொப்பு வேறு காண முடியாததனை
அறிகின்றோம். ஆனால்,

'மூலத் தனிப்பொருளை மோனத்தே சிந்தை செய்யும்
மேலவரும் அஃதோர் விரியுமொளி,

என்று யோகியர் மனத்தில் காணும் 'பரஞ்சோதியினை'க்
கவிஞர் ஒப்புக் கூறலாம் என்கின்றார். இந்த நல்லொளியைக்

16. படிமக் காட்சிகளை மேலும் அறிய விரும்புவோர்
இவ்வாசிரியரின் 'பாடீயம்' என்ற நூலில் (10-வது
கட்டுரை) கண்டு தெளியலாம் (பழநியப்பா
பிரதர்ஸ், சென்னை-14; திருச்சி-21)

17. கு. பா. அடி (35-44)

தவிர, இந்த 'விந்தைத் செய்யும் சோதிக்கு' வேறோரு பொருளை ஒப்புக் காட்ட முடியாது என்று முன் சொன்ன தையே கோடிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

பாரதியாரின் தனிச் சிறப்பு அவர் கொண்டிருந்த மனித உணர்ச்சியே யாகும். மானிட சாதியின்மீது அவர் கொண்டிருந்த அளவு கடந்த அன்பே இதற்குக் காரணமாகும்.

மண்ணி லார்க்குந் துயின்றிச் செய்வேன்,
வறுமை யென்பதை மண்மிசை மாய்ப்பேன்.¹⁸

என் கவிதைப் பகுதியில் இந்த அன்பைக் காணலாம். பாரதியாரின் மனம் வெறும் இயற்கை ஒவியத்தில் அதிகமாக ஈடுபடவில்லை. மனித உருவத்திற்கு ஓர் அணியாய் விளங்காத இயற்கைக் காட்சியை அவர் மனம் நாடவில்லை. ஒரு மனித சமூகத்தின் உணர்ச்சி வெளியீட்டை அவர் காணும்போது தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் இயற்கைக் காட்சியிலும் அந்த உணர்ச்சியின் பிரதிபலிப்பைக் காண முயல்பவர் இவர். இயற்கையைத் தம் கவிதைகளில் புனைந்து காட்டும் திறனில்கவிஞர்கள் ஒவ்வொருவரும் தனிப்பட்ட போக்கைப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஒருவர் இயற்கையை ஓர் உலகமாகக் காண்பார். இவர் அதன் எழிலில் மூழ்கித் தன்னை மறந்து விடுவார்; பாரதிதாசன் அழகைப்பற்றிக் கூறும் கவிதைகள்¹⁹ இவ்வகுப்பைச் சார்ந்தவை. மற்றொருவர் இயற்கையைத் தன் கற்பனையின்மூலம் திரும்பப் படைத்து அப்படைப்பைப் பார்த்து மிக மகிழ்வார். பாவேந்தரின் "நீலவான் ஆடைக் குள்" என்று தொடங்கும் பாடல்²⁰ இவ்வகையைச் சேர்ந்

18. தோ. பா ஹே: காளீ!-1

19. அழகின் சிரிப்பு

20. 'புரட்சிக்கவி'

தது. இவர் இயற்கையின் ஒவ்வொரு கூறினையும் எடுத்துக் காட்டி மகிழ்வார். பிறிதொருவர் இயற்கையின் எழில் வலையில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் அதனை மனித உணர்ப் சிக்குப் பின்னணியாகக் கொண்டு உணர்ந்து பாடல்களைப் படைப்பார். இந்தக் குழுவைச் சார்ந்தவர் பாரதியார். 'எத்தனை கோடி இன்பம் வைத்தாய்!' என்ற இசைப் பாடல்³¹ இதற்குச் சான்றாக அமையும். சூயில் பாட்டையும் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளலாம். மனித உணர்ச்சியோடு இயற்கையை இணைத்துக் காட்டும் போது தான் பாரதியாரின் புதிய கலை நுணுக்கம் ஒளிவிட்டுத் திகழ்கின்றது.

---

21. தோ. பா. இறைவா இறைவா

பாட்டில் இசைக் கவர்ச்சி

இசை—

ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட ஓசை
அதே சமயத்தில்
ஆத்மாவோடு பேசுகிற
அந்தரங்க பாஷை

.....

இசை—

காதுகளுக்குப்
போர்த்தி விடுகின்ற
கௌரவப் பொன்னாடை
இசையை
பூமியில் முதன் முதலாகக்
கண்டுபிடித்த விஞ்ஞானி
காற்றுத்தான்

அந்தக்காற்று
கவனிப்பா ரற்றுக்
காட்டில் வளர்ந்த
மூங்கிலைக் கூட நாம்
முத்தமிட வைத்தது!

-
1. ஊர்வலம் — இசை, பக் (17-18)

இசையைப்பற்றி இப்படி ஒரு புதுக்கவிதை பேசுகின்றது.
மாஞ்சோலையில், சூயில்,

காதல், காதல், காதல்,
காதல் போயிற், காதல் போயிற்,
சாதல், சாதல், சாதல்.

என்று தொடங்கிய சூயிலின் பாட்டைக் கவிஞர் 'மோகனப் பாட்டு' என்று குறிப்பிடுவர். இதற்குக் காரணம்,

வேடர் வாராத விருந்துத் திருநாளில்
பேடைக் சூயிலொன்று பெட்புறவோர் வான்கிளையில்
வீற்றிருந்தே ஆண்குயில்கள் மேனி புளகமுற,
ஆற்ற லழிவுபெற உள்ளத் தனல்பெருக,
சோலைப் பறவையெல்லாம் சூழ்ந்து பரவசமாய்க்
காலைக் கடனிற் கருத்தினறிக் கேட்டிருக்க,
இன்னமுதைக் காற்றினிடை எங்கும் கலந்ததுபோல்,
மின்னற் சுவைதான் மெலிதாய் மிகவினிதாய்
வந்து பரவுதல்போல், வானத்து மோகினியாள்
இந்தவுரு வெய்தித்தன் ஏற்றம் விளங்குதல்போல்
இன்னிசைத் தீம்பாடல் இசைத்திருக்கும் விந்தைதனைக்
கவிஞரும் கேட்டு அநுபவித்தவர். இதனால்தான் அந்தக்
சூயிலை,

.....பேரின்பப் பாட்டுடையாய்!

ஏழுலகம் இன்பத்தீ ஏற்றுந் திறனுடையாய்!

என்று விளித்துப் பேசுகின்றார்.

பாரதிக்கு 'இசைப் பைத்தியம்' உண்டு. இசைக்கு உருகா
தார் யாவர்?

காட்டில் விலங்கறியும், கைக்குழந்தை தானறியும்
 பாட்டின் சுவையதனைப் பாம்பறியும் என்றுரைப்பார்.³
 என்று கவிஞரே எடுத்துக் காட்டுவர். 'பொய்க் குயிலி'
 'பண்டுபோல் தனது பாழடைந்த பொய்ப் பாட்டை எண்டி-
 சையும் இன்பக் களியேறப்' பாடுவதைக் கேட்கின்றார்.
 பாட்டில் தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கின்றார்.

பாட்டு முடியும்வரை பாரறியேன், விண்ணறியேன்;
 கோட்டுப் பெருமரங்கள் கூடிநின்ற காவறியேன்!
 தன்னை யறியேன் தனைப்போல் எருதறியேன்;
 பொன்னை நிகர்த்தகுரல் பொங்கிவரும் இன்பமொன்றே
 கண்டேன்.⁴

என்று பறிகொடுத்த தன்னிலையை விளக்குகின்றார். இன்னி-
 சையால் களிபேருவகையடைந்த நிலையில் படைப்பின்
 விளங்காப் புதிர்களையெல்லாம் எடுத்துக் காட்டி மகிழ்கின்-
 றார் ஐம்பெரும் பூதங்கள் வட்ட உருளைகள்போல் வானத்-
 தில் சுழலும் பெரிய உருக்கொண்ட பலகோடி அண்டங்கள்,
 நாடோறும் பிறந்து அழியும் அனந்த கோடி உயிர்கள்
 போன்றவற்றின் படைப்புகளை எண்ணி வியக்கின்றார். இவை
 யெல்லாவற்றையும்விட இசையே சிறந்தது என்பதை,

ஆனாலும் நின்றன் அதிசயங்கள் யாவினும்
 கானா முதம்படைத்த காட்சிமிக விந்தையடா!
 காட்டுநெடு வானம், கடலெல்லாம் விந்தையெனில்
 பாட்டினைப்போல் ஆச்சரியம் பாரின்மிசை இல்லையடா!
 பூதங்க ளொத்துப் புதுமைதரல் விந்தையெனில்
 நாதங்கள் சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ?

3. கு.பா: குயிலும் குரங்கும் - அடி (57-58)

4. ஷூ: குயிலும் மாடும் - அடி (71-75)

ஆசைதருங் கோடி அதிசயங்கள் கண்டதிலே
ஒசைதரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ?*

என்ற பாடற் பகுதியில் காட்டுகின்றார். பல்வேறு பட்ட இன்னோசைகளைக் கவிஞர் குயிலின் வாயில் வைத்துப் பட்டியலிட்டுக் காட்டுவதால் கவிஞரே அவற்றில் ஈடுபட்டவர் என்பதற்கு அகச்சான்றாக அவை அமைந்து விடுகின்றன. இந்தப் பட்டியலே குயில் பாட்டிற்கும் ஒருவித ஒசை நயத்தை நல்குகின்றது.

இசையின் சிறப்பைச் சங்கப் புலவர்கள் தம் பாடல்களில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். குறிஞ்சித்தலைவி யொருத்தி பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சிப் பண்ணை இசைத்தது கேட்டுத் தினைப் புனத்தில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த 'மறம் புகல் மழ களிற்றொன்று' தான்வாயிற் கொண்ட தினைக்கதிர்களை உட்கொள்ளாமலும், நின்ற நிலையில் பெயராமலும் உறங்கிற்று என்பதை அகநானூற்றுப் புலவர் காட்டுவர்.⁵ இன்னோசையைக் கேட்டு அதில் ஆழ்ந்து அநுபவிக்கும் 'அசணமா' என்ற விலங்கு நற்றிணையில் குறிப்பிடப்பெறுகின்றது.⁷ கவித் தொகையிலும் பரிகோலால் குத்தவும் தன்னெறியில் நில்லாத மதக் களிறு மெல்லிய யாமோசையில் மயங்கி நின்ற நிகழ்ச்சி குறிப்பிடப்பெறுகின்றது.⁸ தினைப்புனங் காக்கும் தலைவியொருத்தியின் குரல் கிளிக் குரல் போல் இனிமையாக இருத்தலின் கதிர்களை மேயும் கிளிகள் ஆரவாரித்துச் செல்வ தில்லை என்ற நிகழ்ச்சியைக் கூறும் முகத்தான் கிளிகள் இசைக்கு மயங்கும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார் கணிமேதா வியார் என்ற புலவர் பெருமான்.⁹

5. ஷே. ஷே-அடி. (93-100)

6. அகம் - 102

7. நற். 304

8. கவி - 2.

9. திணைமாலை நூற்றைம்பது - 2.

இசையின் சிறைப்பைச் சிலப்பதிகாரத்திலும் காணலாம். செங்குட்டுவன் கண்ணகிப் படிமத்திற்குக் கல்கொணர இமயம் சென்று திரும்ப முப்பத்திரண்டு திங்கள்களாயின. அவன் பிரிவிற் காற்றாது துயருற்றிருந்த கோப்பெருந்தேவி வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருக்கின்றாள். செங்குட்டுவன் திரும்பும் நாள் அறிவிக்கப்பெறுகின்றது. அதற்கு முதல் நாள் இரவு கோப்பெருந்தேவி நானிலப் பண்களைக் கேட்ட வண்ணம் உறங்காதிருப்பதைக் காட்டுகின்றார் இளங்கோ வடிகள். குறத்தியர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாணியும், உழவ ரோதைப் பாணியும், கோவலர் ஊதும் குழலின் பாணியும், புன்னையின் அடியில் அஞ்சொற் கிளவியர் அந்தீம் பாணியும் அற்புமாகச் சித்திரிக்கப்பெறுவதில் இசையின் சிறப்பை அறிய முடிகின்றது.¹⁰ கள்ள மூப்பின் அந்தணர் கோலத்தில் வந்த சீவகன் 'எந்த மனிதரையும் கண்ணெடுத்துப் பாரேன்' என்று சூளுரைத்துக் கொண்ட சுரமஞ்சரியை இசையினால் வென்ற செய்தியைச் சீவக சிந்தாமணி எடுத்தோது கின்றது.¹¹

மூவர் தேவாரங்களும் பண்களாலமைந்தவை. 'நற்றமிழ் ஞான சம்பந்தன் வேட்கள மேல் மொழிந்த பண்ணியல் பாட வல்லார்கள் பழியொடு பாவமிலாரே'¹² என்பன போன்ற பாடற்பகுதியால் தேவாரம் இசைத்தமிழில் அமைந்தது என்பது போதரும். அப்பர் பெருமானின் திருத்தாண்டகப் பாடல் ஒன்றை இசையேற்றிப் பாடினால் அதனால் பெறும் இன்பம் சொல்லுந்தரமன்று. 'முன்னம் அவனுடைய நாமங் கேட்டாள்' (தேவாரம் 6.25:7), 'அப்பன் நீ அம்மை நீ' (தே. 6.95:1) என்ற பாடல்களைத் தருமபுர ஆதினம் சுவாமிநாதன்

10. சிலப். 3.27: 217 - 250

11. சீவக. சிந். 209

12. தேவாரம் 1.9:11

பாடக் கேட்டு அநுபவித்தால் இவ்வண்மையைத் தெளியலாம். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் ஒருவரான ஆயர் குலத்தைச் சேர்ந்த ஆனாயர் புல்லாங்குழலை இசைத்தே புண்ணியனார் திருவடியை அடைந்தார் என்று திருத்தொண்டர் புராணம் செப்புகின்றது. அவருடைய வேயங்குழலோசையைக் கேட்டால் 'நிற்பனவும் சரிப்பனவும்' என்ன ஆகும் என்பதைச் சேக்கிழார் வாய்மொழியால் கேட்டநுபவிக்க வேண்டும்.¹³ திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர், பாணபத்திரர், திருப்பாணாழ்வார் இவர்கள் இசையினாலேயே எம்பெருமானைப் பாடிப் பரவி முத்தியடைந்த பெருமக்கள் என்பதை வரலாறு இசைக்கின்றது.

ஆழ்வார் பாசுரங்களும் இசையை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. எடுத்துக்காட்டாக 'முளைக்கதிரை' (தி. நெ. தா. 14), 'மின்னிலங்கு' (தி. நெ. தா. 25) போன்ற திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரங்களை இசையேற்றிப் படித்தால்—பாடினால்—தொல்லைப் பழவினையைமுதலோடு அரிந்துவிடலாம். பாடும்போது 'உள்ளம் சோரும்; உகந்து எதிர்விம்மி உரோமகூபங்களாய்க் கண்ண நீர்கள் துள்ளம் சோரும்' என்ற அநுபவத்தை உணரலாம். கண்ணன் 'சிறுவிரல்கள் தடவிப் பரிமாறச், செங்கண்வாய் கோடச் செய்யவாய் கொப்பளிப்பக் குறுவெயர்ப் புருவம் குடிலிப்பக், கோவிந்தம் குழல் கொடு ஊதினபோது'' நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளைப் பெரியாழ்வார் மொழியில் கேட்டநுபவிக்க வேண்டும்.¹⁴ திருவாய் மொழியைச் 'சாமவேத சாரம்' என்று கொள்வது வைணவமரபு. இசைத் தமிழ்ப் பிரிவைச் சேர்ந்தது. 'பண் ஆர் தமிழ்' (திருவாய் 9. 8. 11), 'செயிர்இல் சொல் இசைமாலை' (திருவாய் 3. 2: 11), பண் ஆர் பாடல் இன்கவிகள்

13. பெ. பு: ஆனாயர் புராணம். 30-35

14. பெரியாழ். திரு. 3. 6.

(திருவாய் 10. 7: 5) என்பன போன்ற சொற்றொடர்கள் இதற்கு அரணாக அமையும். 'சடகோபன் சொல், சந்தங்கள் ஆயிரத்தையும்' இசையுடன் சேவிக்க வேண்டும்.

இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்கவும், முத்திக்கு வழியாக அமையவும் துணைபுரிவது இசையாகும். கண்ணனின் (பரமான்மா)வேய்ங்குழலோசை ஆயமங்கையர்களின் (சீவான்மாக்கள்) மனத்தைக் கவர்வதைப் பக்தி இலக்கியங்கள் பறைசாற்றுகின்றன. பாண்பெருமாளின் யாழின் இசையும் ஆனாயரின் குழலோசையும் அந்த அருட் செல்வர்களுக்கு முத்திக்கு வழியமைத்ததை மேலே குறிப்பிட்டோம். தும்புருவும் நாரதரும் வீணையினாலே இறைவனைப் பரவும் முனிபுங்கவர்கள் என்பதை அறிவோம். வீணையில் வல்லவனான இராவணன் வீணையையே தன் தேர்க் கொடியாகக் கொண்டான் என்பதை நாம் அறிவோம். அருணகிரியாரின் இசைத் தமிழாம் திருப்புகழ் அவருக்கு முத்தியை நல்கியது. தியாகராசரின் இசைப் பாடல்களே அவருக்கு வீடுபேற்றை அளித்ததாக நாம் அறிகின்றோம்.

இந்த மரபை எல்லாம் பாரதியார் நன்கு அறிந்து தெளிந்தவர். தானும் இசைக் கலையில் வல்லவர். 'பாட்டுத் திறத்தாலே—இவ்வையத்தைப் பாவித்திட வேணும்'^{1 5} என்ற பேரார்வம் கொண்டவர். இதனால்தான் விநாயகப் பெருமானை,

போற்றி! கலி யாணி புதல்வனே! பாட்டினிலே

ஆற்ற லருளி அடியேனைத் தேற்றமுடன்

வாணிபதம் போற்றுவித்து வாழ்விப்பாய்! வாணியருள்

வீணையொலி என்நாவில் விண்டு.^{1 6}

என்று வேண்டினர் போலும்! ஓரிடத்தில் காற்றுத்தேவன் செயல்களை,

15. தோ. பா: காணி நிலம்-3

16. ஷே. வி. நா. மா. 29

மண்ணூல் கத்துநல் லோசைகள் காற்றெனும்
 வானவன் கொண்டுவந்தான்
 பண்ணி லிசைத்தவ் வெலிக லனைத்தையும்
 பாடி மகிழ்ந்திடுவோம்.¹⁷

என்று காட்டி அவற்றை இசையேற்றி அநுபவிக்க வேண்டும் என்கின்றார்.

—சுவை

நண்ணும் பாட்டினொடு தாளம்—மிக
 நன்றா வுளத்தழுந்தல் வேண்டும்—பல
 பண்ணிற் கோடிவகை இன்பம்—நான்
 பாடத் திறனடைதல் வேண்டும்¹⁸

என்று இசைத்தமிழ் தனக்கு 'யோக சித்தியாக' அமைய வேண்டும் என்று விழைகின்றார். இங்ஙனம் பாட்டில் ஆசை கொண்டவர் பாரதியார்; 'பாடும்' ஆற்றலும் கைவரப் பெற்றவர். பாட்டின் நுட்பங்களை யெல்லாம் நாடி பிடித் தறியக் கூடிய இசை மருத்துவர். இதனால்தான்,

ஆசை தரும் கோடி அதிசயங்கள் கண்டதிலே
 ஓசை தரும் இன்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ?¹⁹

என்று கூறிப் போந்தார் என்று கருத இடம் தருகின்றது.

-
17. த. பா: நிலாவும் வான்மீனும் காற்றும்-5
  18. தோ. பா. யோகசித்தி-7
  19. கு. பா. குயிலும் மாடும்-அடி (99-100)

பாட்டின் உள்ளூறை

‘சூயில்பாட்டில்’ அடங்கிய கதையைப் பாரதியாரே ‘பட்டப் பகலில் தோன்றும் நெட்டைக்கனவு’ நிகழ்ச்சி என்று கூறுகின்ற போதிலும், சூயிற் பாட்டினைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும் ‘உண்மையில் பாட்டு கற்பனைக் காவியம் தானா? அல்லது அதற்கு உள்ளூறை ஏதாவது உண்டா?’ என்ற வினாக்களைப் போட்டு மண்டையை உடைத்துக் கொள்ளத்தான் செய்வார். பாட்டின் அமைப்பும், பாட்டின் கதை மாந்தக் களின் பேச்சு நடத்தையும் இந்த வினாக்களைப் பிறப்பிக்கச் செய்கின்றன என்று கருதுதல் வேண்டா. பாட்டை முடிக்கும் கவிஞரே இதனைச் சொல்லிவிடுகின்றார். மனிதன், பறவை, விலங்குகள் இவற்றைக் கதை மாந்தர்களாகக் கொண்ட நான்கு நாள் காதல் நாடகத்தை விரிவாகப் பேசிவிடுகின்றார். ஆனால் அதன் பிறகு, பாட்டை முடிக்கும் போது,

சோலை, சூயில், காதல் சொன்னகதை அத்தனையும்
மாலை யழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே

தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சிஎன்றே கண்டு
கொண்டேன்.

என்று தனக்குச் சுயநினைவு வந்ததாகக் கூறிக் கதையை முடிக்கின்றார். இங்ஙனம் சுய நினைவு வந்தது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. தான் கண்டது, அதனை நயமாகக் கவிதை

யில் அமைத்தது இவை யாவும் வெறும் கற்பனை, பொய் மாயத்தோற்றம் என்று தள்ளிவிட அவரது மனம் ஒருப்படவில்லை. அதற்கு ஓர் உட்பொருள் இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சூக்குமமாகத் தெரிவிக்கின்றார்.

ஆன்ற தமிழ்ப்புலவர் கற்பனையே யானாலும்
வேதாந்த மாக விரித்துப் பொருளுரைக்க
யாதானும் சற்றே இடமிருந்தாற் கூற்றோ?

என்கின்றார். பாட்டை ஒரு புதிர் போட்டு முடிப்பதுபோல் தோன்றுகின்றது. கற்பனைக் காவியத்திற்கு வேதாந்தப் பொருள் இருக்க வேண்டும் என்று விழைகின்றார் கவிஞர். இந்த 'வேதாந்தப் பொருள்' 'உள்ளுறை' யாகவும் இருக்கலாம்; ஆன்மிகமான பொருளாகவும் அமையலாம். இவற்றை ஈண்டுச் சிந்திப்போம்.

நம் நாட்டிலுள்ள புலவர்கள் எந்த விதமான கதையாக இருந்தாலும் அதில் கவிஞர் சிந்தித்தே இராத-உட்பொருளை உள்ளுறையை - வேதாந்தப் பொருள்களைத் தங்கள் மனம் போனபடிக்க கற்பித்துக் கதையின் சுவையையே மறந்து சாதிரத் தத்துவத்தில் ஈடுபட்டு மயங்குகின்றனர் என்பது சிலரது கருத்து. பேராசிரியர் கே. சுவாமிநாதன் "செய்யுளானது தன் சொந்த பலத்தால் நிற்க வேண்டும். மதம், நெறி அல்லது தேசபக்தி என்ற கோலையூன்றி நிற்கலாகாது. இவ்வித சய பலத்தையுடையது 'சூயில்பாட்டு' எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் புதியதாய் இருந்ததனால்தான் இந்தப் பலம் சித்தித்தது."¹ என்பர், இதனால்² சமயம்பற்றிய பொருள் 'சூயில் பாட்டில்' இல்லையென்று உறுதியாக அறுதியிட முடியாவிட்டாலும் இத்

1. பாரதியாரின் 'சூயில்' (கலைமகளில்- 1935 ஆம் ஆண்டு பிற்பகுதியில் வெளிவந்த கட்டுரை).

தகைய கருத்தும் அதில் இருக்கலாம் என்று எண்ணவும் இடம் ஏற்படுகின்றது. ஆலால் இதைச் சற்று ஊன்றிப்பார்க்க வேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது.

காவியச் சுவை குறைந்துள்ள சமயநூல்களைக் கருதினாலும், பெருங்கவிஞன் தன் மனோபாவத்தின் ஆற்றலாலும், கலைவாணியின் அருளினாலும் தன்படைப்பில் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் மிகுந்து காட்டும்படி அமைக்க முடியும் என்பதற்கு நம் நாட்டுக் காவியங்களிலும் மேனாட்டுக் காவியங்களிலும் பல சான்றுகள் உள்ளன. ஆனால் 'குயில் பாட்டில்' வெளிப்படையாகவுள்ள கதையின் போக்கும் ஆற்றொழுக்குபோல் தங்குதடையின்றிச் செல்லும் சொல்லினிமையுமே சிறப்பாக மதிக்கத்தக்கவை யாகும். ஒருகால், வேறொர் உட்கருத்தும் அதில் அமைந்திருந்தால் அதனை அறியாமல் கவிதையின் அழகையும் நலத்தையும் அநுபவிக்க முடியும் என்ற உண்மையை மறுத்தற்கில்லை. என்ற போதிலும், கவிஞன் பதித்திருக்கும் உள்ளூறைப் பொருளை நாம் அறியும் பொழுதுதான் காவியத்தின் சுவையை முற்றிலும் சுவைத்தவர்களோவோம். சங்கப்பாடல்களின் உள்ளூறையும் இறைச்சியும் மனத்திற்குத் தெளிவான பிறகு நாம் பெறும் கவிதையறுபவமே தனி என்பதை நாம் உணர்கின்றோமன்றோ? இங்ஙனம் உட்கருத்தை வெளிப்படையாகத் தெரியாதவகையில் சுவை பயக்குமாறு கவிஞர் எவ்விதம் நிகழ்ச்சிகளை நிரல்பட அமைந்துள்ளார் என்று நோக்குவதில் உண்மையிலேயே மனத்திற்கு மகிழ்ச்சி உண்டாகும்.

பாரதியார் தம் 'குயில் பாட்டு' என்ற கற்பனைக் கதைக் காவியத்திற்கு [வேதாந்தப் பொருள் விழைகின்றார் என்பதைப் பாட்டின் இறுதி மூன்றடிகள் தெரிவிக்கின்றன. வேதாந்தப் பொருள் என்பதை இரண்டுவிதமாகக் கொள்ளலாம். சாதாரணமாக உள்ளூறைப் (உட்பொருள் - உட்கருத்து)

பொருள் என்று கொள்ளலாம்; அல்லது ஆன்மிகமான பொருள் என்றும் கொள்ளலாம். பாரதத்தில் உள்ள ஒரு கதையை இப்பொழுது நினைவு கூர்வோம். ஒருகாட்டில் புலியால் துரத்தப்பட்ட மனிதன் ஒருவன் ஒரு பாழுங் கிணற்றில் விழுகின்றான். கீழே கொடிய நஞ்சுடைய நாகம் படமெடுத்து நிற்கின்றது. கிணற்றில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஆலம் விழுதுகளைப் பிடித்துக்கொண்டு அந்த மனிதன் தொங்குகின்றான். ஆலம் விழுதை வெள்ளையும் கறுப்புமான எலிகள் கடித்துக்கொண்டுள்ளன. இந்த அபாய நிலையில் மேலிருந்து சொட்டிய தேன் துளிக்கு நாக்கை நீட்டுகின்றான் அந்த மனிதன். இஃது உலக வாழ்வை உட்பொருளாகக் கொண்ட கதை. அனைத்தும் குறியீடுகள். காடு இந்த உலகம். துரத்து வது ஆசை. விழுவது ஆபத்தில். பிடித்துக்கொண்டிருப்பது உயிரை. அதனை அறுப்பவை இரவு பகல். இந்த நிலையிலும் தேன் சொட்டுக்கு நாக்கு நீட்டல் இத்தகையது வாழ்வின் ருசி என்பது கதையின் உட்பொருள். இராமாயணத்தின் உட்பொருளையும் சிந்திப்போம். அயோத்தி அரச குமாரன் மனைவியை இழந்து வானரர்களைத் துணை கொண்டு அரக்கனை மாய்த்துச் சீதாப்பிராட்டியை மீட்டதாகக் கதை. இராமன் பரமான்மா; சீதை சீவான்மா. சிறைபிடித்துச் சென்றவை பத்து இந்திரியங்கள். சீவான்மாவிற்குத் தேறுதல் கூறியவர் குரு. கலப்பற்ற பக்தியினால் சீவான்மா இந்திரியங்களாகின்ற சிறையினின்றும் மீட்கப்பட்டு பரமான்மாவைச் சேர்கின்றது. இஃது இராமாயணத்தின் ஆன்மிகப் பொருள். வேதாந்தப் பொருள். இங்கும் குறியீடுகளே பங்கு கொள்கின்றன. இந்த முறையில் குயில் பாட்டிற்கு ஆன்மிகப் பொருளோ வேதாந்தப் பொருளோ உண்டா? என்ற வினா எழுகின்றது. கவிஞர் 'உண்டு' என்கின்றார். அஃது என்ன என்று அவர் ஏன் கூறவில்லை? இந்த வினா மீண்டும் பிறக்கின்றது

இதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருப்பனவாக நமக்குத் தோன்றுகின்றது. கற்பனையில் உட்கருத்து உள்ளது என்று மட்டிலும் உணர்த்திருக்கலாம்; அல்லது உட்கருத்தை வெளியிட கவிஞர் நாணப்பட்டிருக்கலாம். காதல் கவிதையில் கவிஞனே கதைத் தலைவன். தம்முடைய காதல் நாடகத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லுவதில் எவருக்குமே கூச்சம் இருப்பது இயல்பு. காதல் நாடகத்தில் உட்பொருள் வேறு உள்ளது என்றால் அஃது அதிகமான நாணத்திற்குத் தொடக்கமாகின்றது. இந்த இரண்டு காரணங்களில் எக்காரணத்தால் கவிஞர் தமது காவியத்தின் உள்ளுறைப் பொருளை விளக்கவில்லை என்பது ஒரு புதிராகவே உள்ளது.

ஊசித்துக் கூறும் உள்ளுறை:

(1) முதலில் காவியத்தின் நிகழ்ச்சிகளை நினைவுபடுத்திக் கொள்வோம். காலை நேரத்தில் மாஞ்சோலையில் குயில் பாடுகின்றது. கவிஞர் பாட்டைக் கேட்டு மயங்குகின்றார். குயில்பாடுவது காதல் பாட்டு. பாட்டின் முடிவில் கவிஞர் குயிலினிடையே காதல் பேச்சு நடைபெறுகின்றது. நான்காம் நாள் சந்திப்பதாகச் சொல்லிக் குயில் சென்று விடுகின்றது; மறுநாள் அதே சோலை; அதே குயில். இப்போது குயில் குரங்குடன் காதல் நாடகம் நடத்துகின்றது. கவிஞர் உள்ளத்தில் சினம் பொங்குகின்றது. மூன்றாம் நாள் அதே சோலை; அதே குயில். அதே சோர நாடகத்தை இந்த முறை ஒருகிழ மாட்டுடன் நடத்துகின்றது குயில். நான்காம் நாள் கவிஞர் - குயில் சந்திப்பு. கவிஞரின் சினம். குயில் சமாதானம் கூறிச் சப்பை கட்டுகின்றது. பிறகு கவிஞரிடம் அடைக்கலம் புகுகின்றது. குயிலின் உருமாற்றம். மாயையின் வீழ்ச்சி. இன்ப நுகர்ச்சி.

இந்த நிகழ்ச்சிகளைத் தத்துவத்தில் பொருத்தி நோக்குவோம். வேதாந்தத்தின் அடிப்படையில் குயில், மாடன்

குரங்கன், நாயகன்-இவர்கள் யாவர்? இங்குக் சூயில் சேதநன் அல்லது சீவன். சீவன் 'தான்' என்ற அகந்தையாலும் 'தனது' என்ற மமதையாலும் பரமான்மாவிடம் தனக்கு நேரக்கூடிய உண்மையான ஆனந்தத்தை மறக்கின்றது. சீவன் பரம் பொருள் அல்லது பரமான்மாவை அடையும் முயற்சிதான் சஞ்சலம் என்று மாமுனிவர்கள் துணிந்துள்ளனர். சீவான் மா பரமான்மாவிடம் கொண்டிருப்பது கட்டுக்கடங்காத கவிதைக் காதல், இலட்சியக் காதல். சீவான்மா பரமான்மாவுடன் ஐக்கியப்படுத்தலே அந்தக் காதலுக்கு வெற்றி. காவியத்தில் சூயிலின் காதல் மனத்தின் வேட்கை, அதாவது நாயகனை அடைய வேண்டுமென்ற பேரவாவைக் குறிக்கின்றது. பிரிவு துக்கத்தையும் கூட்டம் சுகத்தையும் உணர்த்துகின்றன. சூயில் கவிஞரை நாடித் துன்பத்தையும் அவருடன் கூடி இன்பத்தையும் பெறுவதுபோல், சீவான்மா பரமான்மாவை நாடித் துன்பத்தையும், பரமான்மாவுடன் கலந்து இன்பத்தையும் பெறுகின்றது என்று ஒருவாறு விளக்கலாம்.

சூயில் - சீவான்மா; கவிஞர் பரமான்மா என்ற குறியீடுகள் சரியே. ஆனால் கதையில் வரும் குரங்கும் மாடும் எவற்றைக் குறிக்கின்றன? சூயில் இவர்களுடன் காதல் நாடகம் நடத்துவது ஏன்? இவற்றை விளக்கக் 'கைவல்யம்' என்ற தத்துவநூல் கைகொடுத்து உதவுகின்றது. வேதாந்தத்தில் மனத்தை அலைக்கும் சக்திகள் இரண்டாகக் குறிப்பிடப் பெறுகின்றன. ஒன்று ஆவரண சக்தி. மற்றொன்று விட்சேப சக்தி. பொருளின் உண்மை வடிவத்தை மறைப்பது ஆவரண சக்தி. மனம் இதற்கு வசப்பட்டு உறுதி இன்னது என்று அறியாமல் உண்மையை மறந்து மயங்கி விடுகின்றது. இச்சக்தி மனத்தைத் தடைப்படுத்திப் பரம் பொருளை அடையாமல் தவிக்க விட்டுவிடுகின்றது. பரம்பொருளை மறப்பது 'மாடு' என்று கூறுவது புதிது அல்ல. 'வழி மறைத்திருக்குது மலை போல் ஒரு மாடு' என்று நந்தனார் பாடியுள்ளதை நாம் அறி

வோம். மாடு என்பது ஆவரணசக்தி. கதையில் மாடன் குறுக் கிட்டுக் குயிலை மயக்குகின்றான். மாயையில் சிக்குண்ட குயில் மாடனோடு காதல் புரிகின்றது. இது மடமைப் பேய்த்தோற்றமாகின்றது.

மாற்றி மாற்றித் தோற்ற மளிப்பது விட்சேப சதியாகும். இஃது ஒருவித ஜாலவித்தை போன்றது. கணத்திற்குக் கணம் இதில் வேற்றுமை காணப்படும். இடத்துக்கு இடம் வேறுபாடு தோன்றுவதிலும் ஒருவேகம் காணப்படும். வேகத்திலும் வேற்றுமையிலும் பொய்யின்பம் தட்டுப்படும். விட்சேப சக்தி யால் கட்டுண்ட மனத்தைக் குரங்கிற்கு ஒப்பிட்டுள்ளனர் தத்துவ அறிஞர்கள். ஓயாத சேட்டையுள்ள குரங்கன் குறுக் கிட்டுக் குயிலைத் தடுக்கின்றான். குயில் குரங்கனோடு சோரக் காதல் நாடகம் புரிவது விட்சேப சக்தியின் வெற்றி யாகும்.

சராணகதிமூலம் பரம்பொருளிடம் ஐக்கியமாவதைக் காட்டுவது குயில் கவிஞரின் கையில் வீழ்தல். இது மெய்க் காதல் வெற்றி பெறுவதைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஆவரண, விட்சேப சக்திகளின் ஆட்டம்தான் பிறவிதோறும் ஏற்பட்டு வரும் தொடர்பு, இந்த இரண்டு சக்திகளின் ஆட்டம் அற்ற தும், எல்லையற்ற பேரின்பம் உண்டாகும். குயில்பாட்டில் ஒருமுறை குரங்கின்மீதும் ஒரு முறை மாட்டின்மீதும் தனது கைவாளைச் சுழற்றி எறிவது பொய்யம்மையான மாயத்தை வெட்டி வீழ்த்துவதைக் குறிப்பது. வாளும் வேலும் ஞானத் தின் குறியீடுகள். 'ஞானச்சுடர் வடிவாள்' (கந்தரலங்காரம்- 25) வழக்குத்துணை வடிவேல்' (ஷெ70) என்ற தொடர் களை நோக்குக.

(2) இப்பாட்டின் தத்துவம் இன்னொரு விதமாகவும் சிந் திக்க இடம் தருகின்றது. சாதாரணமான புள்ளொன்று ஒரு

மாட்டினிடமும் ஒரு குரங்கினிடமும் காதல்புரிகின்ற நிகழ்ச்சி நடைபெற முடியாதது என்று சருதக்கூடியது. பின்னர் மாடனும் குரங்கனும் பேயாகித் தன்னுருவத்தைக் குயில் மறந்து போகுமாறு செய்கின்றனர். அதன் பிறகு குயில் தென் பொதியை மாமுனிவரிடம் பேசித் தன் முற்பிறப்பின் வரலாற்றை அறிந்த பிறகு - ஞானம் பெற்ற பிறகு - ஒரு பெண்ணுருவம் பெற்று புருஷன் என்கின்ற ஆன்மாவிடம் தன் மெய்க் காதலை எடுத்துச் சொல்லி இருவரும் ஆவி கலந்து ஆனந்திப்பதும் சிந்திக்கத் தக்கது. குயில் என்பது சீவனைக் குறிக்கும் ஒரு குறியீடு. சின்னக்குயிலி 'தான்' என்ற அகந்தையாலும் 'தனது' என்ற மமதையாலும் புருஷன் என்ற ஆன்மாவிடம் தனக்கு நேரக்கூடிய மெய்யானந்தத்தை மறக்கின்றாள்; தன் மாமன் மகனான மாடனிடமும் தான் என்ற அகந்தையிசுந்த குரங்கனிடமும் போலியன்பு காட்டுகின்றாள். இந்த வினைப்பயனால் அடுத்தபிறப்பில் தன் சொருபத்தை மறந்து சடமாகிப் பண்டைப் பிரகிருதியின் பரிணாமமாகின்ற உடலின் மீது அன்பு வைக்கின்றாள். அந்த மயக்கம் தெளிந்தவுடன் உடலைக்காட்டிலும் சற்று மேலான மனத்தின்மீது நேசம் காட்டுன்றாள். மனமோ எப்பொழுதும் நிலையின்றி நம்முள் அடங்காமல் இங்குமங்கும் திரிந்து ஓடிக்குதித்துச்சேட்டைகள் செய்து வருகின்றது. மனத்தையும் புலன்களையும் (இந்திரியங்களையும்) குரங்கிற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்வது நம் நாட்டவர் மரபாக இருந்து வருவதை நாம் அறிவோம். பின்னர் குயிலி பரமகுருவின் உபதேசம் பெற்று இருவகை மயக்கமும் தெளிகின்றாள்; புருஷன் என்ற ஆன்மாவை உள்ளபடி அறிகின்றாள். அந்த ஆன்மாவிடம் மெய்யன்பு வைத்துத் தன் உண்மையான உருவத்தைப் பெற்று அந்த ஆன்மாவிடம் ஒன்றாகிப் பரமானந்தம் அடைகின்றாள். இந்த உள்ளுறைப் பொருளைப் பாரதியார் தம் குயில் பாட்டில் பொதிந்துவைத்துள்ளார் என்றும் கருதலாம்.

(3) இன்னொரு விதமாகவும் சிந்திக்கக் 'குயில் பாட்டு' இடந் தருகின்றது. குயிலி முற்பிறப்பில் சேர வளநாட்டில் வீர முருகன் என்னும் வேடன் மகளாகப் பிறக்கின்றாள். முருகன் அழகுக்கும் ஆற்றலுக்கும் குறியீடாக நிற்பவன். ஆதலால் குயிலி அழகியதொரு நங்கையாகப் பிறந்தாள் என்று கருதலாம். அன்பும் அழகும் ஆண்டவனை அணுகும் வழிகள் என்பதை ஆன்றோர்கள் வகுத்துக் காட்டியுள்ளனர். குயில்பாட்டில் பாரதியார் இத்தகையதொரு வழியை வகுத்துக்காட்டுகின்றார் என்று கருதலாம். பாரதியார் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்தே முருகன் என்ற பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்தாரா? அன்றா? என்பது ஊகித்து உய்த்தறியக்கூடியதொன்று ஆயினும் 'முருகன்' என்ற சொல் பல்வேறு விதமாக நம்மைச் சிந்திக்க வைக்க இடந்தருகின்றது. சேரநாட்டுப் பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்ததன் காரணம் வெளிப்படை. பொதுவாக, சேரநாட்டு மகளிர் அழகினால் புகழ் பெற்றவர் என்பது நாடறிந்த உண்மை.

சிந்து நதியின்மிசை நிலவினிலே

சேரநன் னாட்டினம் பெண்களுடனே

சுந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்துத்

தோணிக லோட்டிவிளை யாடிவருவோம்.³

என்ற பாடலில் சேர நாட்டு இளம் பெண் அழகுக்காகவே காட்டப்பெற்றுள்ளமையக் கருதுக. இந்நாட்டுப் பெண்கள் தம் நாட்டுக்குரியவளல்லாத அதிசயப் பெண்ணை தெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தி வழிபட்டதைச் சிலப்பதிகாரத்தின் உட்கருத்தாகத் திகழ்வதைப் பாரதியார் நன்கு அறிவார். புகார் நகரம் அளவுக்கு மீறிய சொகுசான இன்பவாழ்வால் அழிந்து பட்டதையும், கெட்டகாலத்தால் மதுரை மாநகர் விசனிக்கத் தக்க முறையில் அறநெறி வழுவியதையும், சேரநாடு தன்னு

டைய மிகுபுகழையும் நற்பெயரையும் வீரப்பெண்மையை வழிபாடு செய்ததால் அடைந்தமையையும் அறிந்து தெளிந்தவர் பாரதியார். பொதுவாகப் இவர் சேர மகளிரிடம் அழகு, நற்குணம், வீரம் இவை அற்புதமாக ஒருங்கிணைந்திருப்பதைக் காண்கின்றார். குயிலி சேர இளவரசனை மணக்கின்றாள்; இந்த இருவர் திருமணம் ஈறில்லாத காலம் வரை ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் இணைந்த நிலையை நாம் ஏற்றுக் கொள்வதாக அமைகின்றது.

(4) உபநிடதத்திலுள்ள ஒரு குறிப்பும் குயிற்பாட்டோடு இணைத்து நம்மைக் காண வைக்கின்றது. ஒரே வண்ணமுள்ள இரண்டு பறவைகள் ஒரு மரக்கிளையினிமிது அமர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நிலையை உபநிடதம் காட்டுகின்றது. அவற்றுள் ஒரு பறவை அந்த மரத்திலுள்ள களியைத் தின்று தன்னை மறந்து விடுகின்றது; மற்றொன்று பொறுமையாக அப்பறவை உண்பதைக் கண்டு களிக்கின்றது. பழத்தை நுகரும் பறவை நம்முடைய ஆன்மாவையும், அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பறவையோ இறைவனையும் உபநிடதம் குறிப்பிடுவதாகத் தத்துவ அறிஞர்கள் எடுத்துக்காட்டுவர். பழத்தை நுகரும் பறவை இறைவனைக் காணத் தொடங்கியதும், அது உலக இன்ப நுகர்ச்சி முழுவதையும் துறந்து, பரமான்மாவுடன் என்றும் இணைபிரியா நிலையை நாடுகின்றது. குயில் பாட்டில் மாடும் குரங்கும் நிலையற்ற உலக இன்பங்களைக் குறிக்கின்றன. ஆனால் அது ஞானவாளால் அவற்றை அழித்தொழிக்கக் காரணமாகின்றது. பின்னர் அது புலனுணர்வுகளின் அடிமைத்தளைகளினின்றும் விடுவிடுக்கப் பெற்று அந்தமில் இன்பத்தை நல்கும் வீடு பேற்றை அடைகின்றது. கவிஞர் குயிலை நாடித்திரிவது அடைய முடியாதவற்றை—அறியமுடியாதவற்றை—நோக்கிமேற்கொண்ட நெடும் பயணத்தைக் குறிப்பிடுவதாகக் கருதலாம். இந்த நெடும் பயணம் பாரதியாரின் அசுத்துள்ளேயே நடைபெறும்

பயணமாகும். பாட்டின் இறுதியில் கவிஞர் தன்னுடைய அழியாத ஆன்மாவின் பேராளியைக் கண்டு அதில் ஆழ்ந்து விடுவதைக் காண்கின்றோம்.

(5) பாரதியார் இசைக் கலைப்பற்றிப் பெருமதிப்பு கொண்டவர். தானும் இசைக் கலையில் வல்லவர்; இசைக் கலையில் திறம் பெற்றுத் திகழவேண்டும் என்று பேரவாக் கொண்டவர்.

—சுவை

நண்ணும் பாட்டினொடு தாளம் - மிக

நன்றா வுளத்தழுந்தல் வேண்டும் - பல

பண்ணிற் கோடிவகை இன்பம் - நான்

பாடித் திறனடைதல் வேண்டும். ³

என்ற பாடலில் இந்த அவா வெளிப்படுதலைக் காணலாம். தரம் மிக்க இசைவாணரின் குரல் மிக இனிமையாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும்; அவர் இசைத்துறையின் நெளிவு சுழிவுகளையெல்லாம் நன்கு கற்றுத் துறைபோய வித்தகராயிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் இந்தத் துறை நுணுக்கம் இசையின் முடிவான நோக்கமாகிய இசையினிமைக்குள் அடங்கியதாக இருத்தல் வேண்டும் இசைபற்றிப் பலவிதிகளும் நுணுக்கக் குறிப்புகளும் எழுந்துள்ளன. சிலசமயம் இவை இசைக்கலையின் ஆன்மாவையே திக்குமுக்காடச் செய்து விடுவதும் உண்டு. உண்மையான இசைக்கலைஞன் இசை இணக்கத்தை விளைவிக்கும் விதிகளையும் சட்டக் குறிப்புகளையும் மறந்து அவற்றை வென்ற நிலையில் இருந்து பாடவேண்டும்; காரணம், அனைத்தையும் மறந்த நிலையில்தான் நிறைவுடைமையை எய்தலாம். இவையெல்லாம் இசைபற்றிப் பாரதியார் கொண்டுள்ள உயர் கருத்துகளாகும். கிழ மாட்டின் வானத்திடிபோல 'மா' வென்று உறுமுதலும் குரங்கின்

பொருளற்ற நெறுநெறுவென்று ஓயாமல் கடித்துக் கொள்ள லும் குயிலின் பாட்டிற்கேற்பச் சலிப்பு தரும் முறையில் 'தாவிக் குதிப்பதும் தாளங்கள் போடுவதும்' இசைபற்றிய அடிப்படையை அறியாத ஒரு சாதாரண இசைவாணனை நினைவுகூரச் செய்கின்றன. இவன் அங்க சேட்டைகளையும் முகச்சுழிப்புகளையும் இசையென்று தவறாகக் கருதுபவன். குயிலோ எல்லா முறையிலும் முழுமை பெற்ற குற்றங் குறை பாடுகள் எவையும் இல்லாத இசைவாணனை நினைக்கச் செய்கின்றது; இங்ஙனம்-'குயில் பாட்டு' அவர் காலத்து-ஏன்? இக்காலத்து - இசைவாணர்களை எள்ளும் குறிப்புடையதாக வும் அமைந்திருப்பதாகக் கருதலாம்.

இப்படியெல்லாம் குயில் பாட்டுக்குச் 'சப்பைகட்டிப்' பொருள் கூறலாம். பாடலைப் படிப்போரின் அடிப்படை ஞானத்திற்கும் பலதுறை அறிவிற்கும் ஏற்ப இத்தகைய 'பொருள் விரிவு' தோன்றக்கூடும். ஆனால் இத்தகைய 'பொருள்களையா பாரதியார் தம் குயில் பாட்டில் அடக்கி வைத்தார்? என்ற வினாவை எழுப்பினால், 'ஆமாம்' என்று சொல்லுவதற்கு எவருக்கும் துணிவு இராது. 'அநேகமாக அப்படியிருக்கலாம்' என்று 'வளவளப்பு முடிவும்' கொள்ள முடியாது. பாரதியார் பாடியுள்ள பல வேதாந்தப் பாடல் களில் எந்த ஒரு பாடலிலாவது சீவான்மா பொய்யுறவாடிக் கொண்டிருக்கும் ஆவரண, விட்சேப சக்திகளைக் குறிப்பிட் டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மாயையின் இந்தப் பாகுபாடு களை அவர் உணர்ந்திருந்தார் என்பதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. படிப்போரின் யுத்திக்கும் அறிவுக்கும் ஏற்பக் குயில் பாட்டிற்கும் வேதாந்தத்திற்கும் பிறவற்றிற்கும் இவ்வளவு பொருத்தம் உள்ளது என்று காட்டலாமேயன்றி பாரதியார் இப்பாட்டில் கொண்ட வேதாந்த உள்ளுறை இதுதான் என்று அறுதியிட்டு உரைத்தல் இயலாது.

பொருத்தமுடைய உள்ளூறை: பாரதியாரின் குயில் பாட்டுக்குப் பொருத்தமுள்ளது ஒன்றையும் காட்ட முடியாதா? அஃது வெற்றெனத் தொடுக்கப் பெற்ற கவிதை தானா? என்று எண்ணிப் பார்க்கும் போது “முடியும்” என்ற விடை நம் மனத்தில் உதிக்கின்றது. குயிலைக் கவிதாசக்தி—கவிதைக் காதலி—என்ற குறியீடாகச் சொல்ல முடிகின்றது. கவிதா சக்தி கவிஞரை நாடுகின்றது; கவிதைக் காதலி அவரை நாடுகின்றாள். கவிஞர் கவிதையிடம் எல்லையில்லாத மோகம் கொள்ளுகின்றார். பிறபாடல்களும் கவிஞரின் இந்த மோக உணர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன.

பண்டைச் சிறுமைகள் போக்கி
என்நாவிற் பழுத்த சுவைத்
தெண்டமிழ்ப் பாடல் ஒருகோடி
மேவிடச் செய்குவையே⁴

என்று விநாயகப் பெருமானை வேண்டுவதிலும்,

பாட்டுத் திறத்தாலே - இவ்வையத்தைப்
பாலித்திட வேணும்⁵

என்று பராசக்தியைக் காணி நிலம் தருமாறு வேண்டும் பாட்டிலும்,

தெள்ளு கலைத்தமிழ் வாணி! நினக்கொரு
விண்ணப்பஞ் செய்திடுவேன்;
எள்ளத் தனைப்பொழு தும்பய னின்றி
இராதென்றன் நாவினிலே
வெள்ள மெனப்பொழி வாய்⁶

என்று கலைவாணியை வேண்டுவதிலும் இம் மோகத்தைக் கண்டு மகிழலாம். இந்த மோகவெறி தான் அவரை,

4. தோ. பா. வி. நா. மாலை-30

5. ஷே: காணிநிலம்-3

6. ஷே. ிம் சக்தி-5

பாட்டினைப்போல் ஆச்சரியம்
பாரின்மிசை இல்லையடா.⁷

என்றும்,

பூதங்க ளொத்துப் புதுமைதாம் விந்தையெனில்
நாதங்கள் சேரும் நயத்தினுக்கு நேராமோ?⁸

என்றும் பாடச் செய்கின்றது.

குரங்கன் சித்திரக் கவி புனையும் வக்கணைப் புலவருக்குக் குறியீடு; அங்ஙனமே மாடன் இலக்கணப் பொதி சுமக்கும் இலக்கணப் புலவருக்குக் குறியீடு. இவர்கள் இருவரும் கவிஞருக்கும் கவிதைக்கும் இடையில் போட்டியிடும் போலிகளாகும். தமிழ்க் கவிதை என்னும் தலைவி நீண்ட காலமாகத் தன் தலைவனை விட்டுப் பிரிந்திருந்தாள். உண்மைக் கவிஞரிடம் உயிருக்குயிராக அன்பு வைத்திருந்தாள். இலக்கணப் புலவருக்கும் கவிதைக்கும் இலக்கணவகையில் ஒருவித உறவு உண்டு யாப்பிலக்கணத்தையும் அணியிலக்கணத்தையும் பாட்டியல் நூல்களையும் வைத்துக் கொண்டு வாணிகம் நடத்துகின்றவரல்லவா? கவிதைக்கு இந்தப் புலவரிடத்தில் ஒரு தனிப் பரிவு உண்டு. 'வரகவி' அதாவது சித்திரக் கவி புனைபவர் கவிதையிடம் படாடோபத்துடன் உரிமை கொண்டாடுபவர். இவரது செருக்கில் மயங்கிக் கவிதையின் பெற்றோர் இவருக்குத் திருமணம் புரிவிக்க இசைகின்றனர். குரங்கனும் மாடனும்—சித்திரக்க கவிஞரும் இலக்கணப் புலவரும் - குயிலிடம் போலி நாடகம் நடத்துகின்றனர். உண்மைக் கவிஞர் இதனைக் கண்டு நெஞ்சம் குமுறுகின்றார்; சினம் பொங்கி எழுகின்றது. உண்மை வெளிப்பட்டு விடுகின்றது. கவிதை மங்கை கவிஞரிடம் ஐக்கியமாகி விடுகின்றாள். 'குயில்பாட்டு' என்ற அற்புதக் கதைக் காவியம் பிறந்து விடுகின்றது.

7. கு. பா: குயிலும்மாடும்-அடி 96

8. ஷே. ஷே அடி (97-98)

இத்தகைய உள்ளுறைப் பொருள் கவிதையில் அமைந்திருந்தால் கவிஞர் இதை வெளிப்படையாகக் கூறாவிடினும் குறிப்பாகக் கூட ஏன் காட்டவில்லை? என்ற வினாவுக்கு விடை கிடைத்து விடுகின்றது. இதை வெளிப்படையாகக் கூறினால் கவிஞரின் தற்பெருமை விளம்பரம் ஆகிவிடும்; காவியத்தின் சுவையும் குன்றிவிடும். கற்பனைக்கு அடிப்படையாக இருந்த கருத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்று கவிஞருக்கு ஆசைதான். ஆனால் சொல்லுவதில் ஒருவித கூச்சம். இஃது உண்மையாக இருந்தால் குயில்பாட்டின் இறுதி மூன்று அடிகளின் குறிப்பு தெளிவாகின்றது. இதற்குச் சான்றாகப் பாரதியின் வாக்கிலேயே ஏதாவது சான்று தென்படுகின்றதா? என்று பார்ப்போம்.

வாராய்! கவிதையாம் மணிப் பெயர் காதலி;
 பன்னாள் பன்மதி ஆண்டுபல கழிந்தன,
 நின்னருள் வதனம்நான் நேருறக் கண்டே
 அந்தநாள் நீயெனை அடிமையாக் கொள,யாம்
 மானிடர் குழாத்தின் மறைவுறத் தனியிருந்து
 எண்ணிலா இன்பத்து இருங்கடல் திளைத்தோம்;
 கலந்துயாம் மொழியிடைக் களித்தவந் நாட்களில்
 பூம்பொழிற் குயில்களின் இன்குரல் போன்ற
 தீங்குரல் உடைத்தோர் புள்ளினைத் தெரிந்திலேன்;
 மலரினத்து உன்றன் வாள்விழி ஒப்ப
 நிலவிய தொன்றினை நோர்ந்திலேன்; குளிர்புனர்
 சுனைகளில் உன்மணிச் சொற்கள்போல் தண்ணிய
 நீருடைத் தறிகிலேன்; நின்னொடு தமியனாய்
 நீயே உயிரெனத் தெய்வமும் நீயென
 நின்னையே பேணி நெடுநாள் போக்கினேன்⁹

9. த. பா: கவிதைக் காதலி. (ஒரு பதிப்பில் இது கவிதா தேவி அருள் வேண்டல்' என்ற தலைப்பின் கீழ் உள்ளது)

பாரதியைச் சோலையில் கவர்ந்தவை இன்னவை என்பதை இப் பாடற்பகுதியில் காணலாம். கவிதையைப் பெண்ணாகவும், காதலியாகவும், சூயிலினை தீங்குரல் படைத்தவளாகவும் வருணிக்கின்றார் கவிஞர். கவிதைப் பெண்ணின் வாய் விழியொத்த மலர்கள் ஏதும் இல்லை. கவிதையின் தண்ணிய சொற்கள் போல் சுனை நீர் இல்லை. ஆனால் இசை அவர்தம் மனத்தைக் கவர்கின்றது. சூயிலின் தீங்குரல் அவரை ஆட்கொண்டு விடுகின்றது. எனவே, இந்தக் கற்பனைக் சூயில், சூயில் பாட்டுக்கு இன்றியமையாத அடிப்படையாக அமைந்து நிற்கின்றது. அற்புதமான சாகாக 'சூயில்பாட்டு' இந்த அடிப்படையில் எழுகின்றது. இந்தப் பாட்டில் பாரதியாரின் உள்ளக் குரலினைக் கேட்கின்றோம்; உலகமே கேட்கின்றது. ஆன்மா உண்மையினையும் அழகினையும் நாடிச் செல்லும் துணிவினைப் பாட்டில் காண்கின்றோம். கவிதை கவிதைக்காகவே கனிகின்ற போக்கு இங்குத் தென்படுகின்றது. பிரச்சாரமோ, நோக்கமோ, அறிவுரையோ இங்கு இல்லை. உண்மைக் சுவிதைக்குரிய இலக்கணமாக உலகத்திறனாய்வாளர்கள் இந்த உயர் பண்பினையே விரித்தோதுகின்றனர்.

'விண்டுரைக்க மாட்டாத விந்தைப் பெண்ணாக-அழகிய மங்கையாக-மாறி நின்ற சூயிலின் எழிலை 'ஏற்றே தமிழில் இசைப்பேன்?' என்று ஏங்கிக் கூறியவர் தமிழ்க் கவிஞர் பாரதியார். கற்றவர்க் கென்று அவர் கூறும் வார்த்தை இது;

...கவிதைக் கனிபிழிந்த

சாற்றினிலே பண்கூத் தெனுமிவற்றின் சாரமெலாம்
ஏற்றி, அதனோடே இன்னமுதைத் தான்கலந்து
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டியினால்
மாதவனின் மேனி வகுந்தான் பிரமனென்பேன்¹⁰

10. கு. பா: சூயிலின் முற்பிறப்பு வரலாறு-அடி-241.45

இந்தப் பாட்டில் 'தென் பொதியை மாமுனிவர்' தோன்றுகின்றார். அவரே குயிலுக்கு அதன் முற்பிறப்பு வரலாற்றை உரைத்தவர். அதன் அன்புக் காதலனை-ஆசை நாயகனை- அடைவதை அருளியவரும் அவரே. பொதிய மலையில் வாழ்ந்த முனிவர் அகத்தியர்; 'குறுமுனி' என்று தமிழர்களால் புகழப் பெறுபவர். அவர் புராணமரபில் தமிழ்க் கவிதைக்கு— மரபுத் தளையில் சிக்கித் தவிக்கும் தமிழ்க் கவிதைக்கு— கழுவாய் உரைத்துச் செல்லுகின்றார். குயில் பாட்டின் உள்ளூறைப் பொருளுக்கு, குறுமுனி பிறிதொரு சான்றாக அமைந்து விடுகின்றார். இந்தக் கருத்துகளை யெல்லாம் மனத்தில் அமைத்துக் கொண்டு ஒரே மூச்சில் கவிதையைப் பல முறை படித்தால் மேலும் பல பொருத்தங்கள் துலக்க மடையும். இதனால் காவியத்தின் சிறப்பும் ஓங்கி உயர்வதற்கும் வாய்ப்புகள் நேரும்.

குயில்பாட்டு: ஒரு மதிப்பீடு

உள்ளடக்கம்: 'குயில் பாட்டு' எல்லா வகையிலும் தனிப் பட்டு நிற்கும் ஓர் அற்புதக் கதைக் காவியம் இவருடைய நீண்டதொரு தனிப் பாட்டு இதுவே யாகும். இவருடைய சக்திக் கோட்பாட்டிற்குள் அடக்க முடியாத தனிக் காவியம் இது. இதில் பாரதியாரின் கற்பனையாற்றல் சிறகடித்துக் கொண்டு பறப்பதைக் காண்கின்றோம். இந்தக் குயிலின் அற்புதக் காதற் கதை.

முன்னிக் கவிதைவெறி மூண்டே நனவழியப்
பட்டப் பகலிலே பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவின் நிகழ்ச்சியில்...¹

கண்டதோர் மோகனக் கனவாகும். இந்தக் கனவின் விளைவே 'குயில்பாட்டு' என்ற அற்புதப் படைப்பு.

எத்துணை இடையூறுகள் நேரிடினும் உண்மைக் காதல் அவற்றை யெல்லாம் தொலைத்து வெற்றி பெறும் என்பதே கனவில் எழுந்த இந்தக் காதற் கதை நமக்குத் தரும் செய்தி யாகும். 'காதல் வழிதான் கரடு முரடாம் என்பர்' என்று கவிஞர் கூறும் கருத்து 'உண்மையான காதல் சுவடு எப் போதும் நேரியதாகச் செல்வதில்லை' (The course of true

1. கு. பா. 1 குயில்-அடி 22-24

love never runs smooth) என்ற ஆங்கில நாடக ஆசிரியராகிய செகப்பிரியரின் கூற்றை நினைவு படுத்துவதாக உள்ளது. ஆனாலும் காதலின் நிலைத்த வெற்றியைப்பற்றிச் சிறிதும் ஐயமுற வேண்டியதில்லை என்பதை இப்பாட்டைப் பயிலும் நாம் அறிகின்றோம்.

காதல், காதல், காதல்,
காதல் போயிற், காதல் போபிற்
சாதல், சாதல், சாதல்,

என்ற காதல் இசையின் பல்லவி நம் உள்ளத்தில் இடையீட்டின்றி ஒலிக்கத் தொடங்கி விடுகின்றது. இப்பாட்டில் காதலர் இருவர் ரோமியோ ஜூலியத் என்னும் இருபெரும் ஆங்கிலக் காதலர்களைப்போல் தங்கள் தீப்பேற்றின் காரணமாகத் தங்கள் பேரின்பக் காதல் வாழ்வின் தொடக்கத்திலே மரணத்தால் இணை பிரிகின்றனர். காதலன் (சேரமன்னன்) இறக்குந் தறுவாயில்,

சாவிலே துன்பமில்லை; தையலே இன்னமும்நாம்
பூமியிலே தோன்றிடுவோம்; பொன்னே நினைக்கண்டு
காமுறுவேன்; நின்னைக் கலந்தினிது வாழ்ந்திடுவேன்;
இன்னும் பிறவியுண்டு; மாதரசே, இன்பமுண்டு
நின்னுடன் வாழ்வனினி நேரும் பிறப்பினிலே²

கூறும் மொழிகள் காதலின் நிலைபெற்ற வெற்றியின் முரசொலியாகக் கருதலாம். அடுத்த பிறவியிலும் அந்த உண்மைக் காதலரைத் துன்புறுத்தும் பேய்களும் மாயங்களும் பலவாகும். இந்தப் பொய்மைப் பிசாசுகளையும் மாயைகளையும் சிதைத்துக்கொண்டு காதல் கதிரவன் ஒளிவீசி உதயம் செய்கின்றான். இதுவே குயில்பாட்டின் உள்ளடக்கமாகும்.

தொடக்கம்: பாட்டின் தொடக்கமே மிகவும் எடுப்பான கம்பீரத்துடனும் பேரழகுடனும் அமைந்துள்ளது.

காலை யினம்பரிதி வீசும் கதிர்களிலே
நீலக் கடலோர் நெருப்பெதிரே சேர்மணிபோல்
மோகனமாஞ் சோதி பொருந்தி முறைதவறா
வேகத் திரைகளினால் வேதப் பொருள்பாடி
வந்து தழுவும் வளஞ்சார் கரையுடைய
செந்தமிழ்த் தென்புதுவை³

என்ற கவிதைப் பகுதியில் எடுப்பான ஒருவித கம்பீரத்தைக் காண முடிகின்றது. குயில் பலவிதமான இன்னோசைகளைப் பட்டியலிட்டு எடுத்துக் காட்டும் பகுதியிலும் இந்த எடுப்பான கம்பீரத்தைக் காணலாம்.

வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்கக் கொட்டி யிசைத்திடுமோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும்⁴ என்ற அடிகள் மறக்க முடியாதபடி நம் மனத்தில் ஆழப் பதிந்து விடுகின்றன. தெளிவான படிமமும், இன்னோசையும், இயக்கமும் இவற்றில் விளைவித்திருக்கும் மாயம் சொல்லுந்தரமன்று.

முடிவு: குயில் பாட்டின் முடிவும் மிகவும் அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. குயிலைக் கவிஞர் முத்தமிடும்போது அது ஒரு சோதிப் பெண்ணாக மாறி விடுகின்றது. இந்தக் காட்சியைக் கவிஞர்,

ஆசைக் கடலின் அமுதமடா! அற்புதத்தின்
தேசமடா! பெண்மைதான் தெய்விகமாம் காட்சியடா!
பெண்ணொருத்தி அங்குநின்றாள்; பேருவகை

கொண்டுதான்
கண்ணெடுக்கா தென்னைக் கணப்பொழுதுநோக்கினாள்

3. ஷே. 1. குயில்-அடி (1-6)

4. ஷே. 3 குயிலின் காதற் கதை-அடி (39-40)

சற்றே தலைகுனிந்தாள், சாமி! இவளழகை
எற்றே தமிழில் இசைத்திடுவேன்? கண்ணிரண்டும்
ஆளை விழுங்கும் அதிசயத்தைக் கூறுவனோ?
மீள விழியில் மிதந்த கவிதையெலாம்
சொல்லில் அகப்படுமோ? தூயசுடர் முத்தையொப்பாம்
பல்லில் கனியிதழில் பாய்ந்த நிலவினையான்
என்றும் மறத்தல் இயலுமோ? பாரின்மீசை
நின்றதொரு மின்கொடிபோல் நேர்ந்தமணிப்

பெண்ணரசின்

மேனி நலத்தினையும், வெட்டினையும், சுட்டினையும்
தேனி லினியாள் திருத்த நிலையினையும்,
மற்றவர்க்குச் சொல்ல வசமாமோ? *.....

என்று தன்னை மறந்த நிலையில் பேசுவர். கவித்துவத்தின்
கொடுமுடியினை இதில் காண முடிகின்றது.

அளவான வருணனை: கதை காவியமாக உருவெடு
கும்போது அக்கதையில் வரும் நிகழ்ச்சிகளில் ஒரு சுவையும்
அவை மேன்மேலும் எப்படி மாறி முடிவு பெறும் என்று
சிந்திப்பதில் ஏற்படத்தக்க எதிர்பார்ப்புகளும் அமைதல்
வேண்டும். சில கவிஞர்களின் படைப்பில் வருணனையில்
ஈடுபட்டுக் கதையை மறந்து விட்டவர் போன்ற ஒரு நிலை
ஏற்பட்டு விடுகின்றது. இஃது இவ்வகைக் காவியத்திற்குச்
சாதாரணமாக நேரக் கூடிய ஒரு குறையாகும். பாரதியார்
இதனை நன்கு உணர்ந்தவராதலால்,

நாசக் கதையை நடுவே நிறுத்திவிட்டுப்
பேசுமிடைப் பொருளின் பின்னே மதிபோக்கிக்
கற்பனையும் வர்ணனையும் காட்டிக் கதைவளர்⁶

தவின்றிக் கதையை நடத்திச் செல்லும் சிறப்பு படிப்போரின்
உள்ளத்தை ஈர்த்து விடுகின்றது. இந்தப் பாட்டில் கதையின்

5. ஷே. 9. குயிலின்முற்பிறப்பின்வரலாறு-அடி.(227-241)

6. ஷே. 6. இருளும் ஒளியும்-அடி (25-27)

நிகழ்ச்சிகள் ஓர் இடத்திலாவது வருணனையில் மறைய வில்லை; அன்றியும் அவை கதை எங்ஙனம் முடியுமோ என்ற ஆவல் குறையாமல் வளர்ந்து எடுத்துப் படித்த பாட்டை ஒரே முச்சில் இறுதி வரையில் படித்து முடிக்கத் தூண்டும் பாங்கில் அமைந்துள்ளன. கதையின் இறுதியில் கவிஞரின் 'சோலை-குயில்-காதல்' கனவெல்லாம் திடீரென மறைந்து விடவே, அவர் கண் விழித்து பார்க்கும் போது,

சூழ்ந்திருக்கும் பண்டைச் சுவடி எழுதுகோல்
பத்திரிகைக் கூட்டம் பழம்பாய் வரிசையெல்லாம்
ஓத்திருக்க 'நாம் வீட்டில் உள்ளோம்' என வுணர்ந்தேன்.
ரன்று கனவு நீக்கம் பரிதாபமாக அமைகின்றது. கவிஞரும்
பிறிது மனந்தேறி தம் பகற்கனவு,

மாலை யழகின் மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றியதோர் கற்பனையின் சூழ்ச்சி

என்று கண்டு கொள்கின்றார். இங்ஙனம் கதையும் கவிஞரின் கதை கூறும் முறையும் நம்மை வியக்கச் செய்து நம் உள்ளத்தை அவற்றில் பறிகொடுக்கச் செய்து விடுகின்றது.

தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள்: நிகழ்ச்சியுரைக்கும் கவிதை வகையைச் (Narrative poem) சார்ந்த குயில்பாட்டு மிக அற்புதமாய் அமைந்துள்ளது. கதைப் போக்கின் தொடர்ச்சியும் இந்த வகைக் கவிதையின் முக்கிய பண்புகளாகும். கவிதையைப் படிக்கத் தொடங்கினவர் அதனை முடிப்பதற்கு முன் கீழே வைக்க முடியாத வண்ணம் சுவை அமைய வேண்டுமானால் கதை மாந்தர்களும் நிகழ்ச்சிகளும் தெளிவாக, அடுக்கடுக்காக, ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடரவேண்டும். மேலும், வருணனை, அறிவுரை பகர்தல் முதலிய நீர்த்தேக்கங்களில் தங்க விடாமல் கதை என்ற வேக

மாயோடும் வெள்ளத்தில் படிப்போரின் மனம் அடித்துச் செல்லப் பெறுதல் வேண்டும். இந்த வகை இலக்கியத்தின் மற்றொரு முக்கியமான பண்பு 'அளவு' (Scale) என்பது. அளவே கவிதைக்கு ஒரு தனி அழகைத் தரும். தனித்தனி உறுப்புகளோ, பகுதிகளோ எவ்வளவு கவர்ச்சியுள்ள அழகுவாய்ந்தனவாக இருப்பினும், "அவை யானை அளவுள்ள குதிரையும். குதிரை அளவுள்ள யானையும், பெரிகோபுரத்தைத் தாங்கும் வீடும்" என்ற முறையில் அமைந்தால் அவை கோரக் காட்சிகளாகி விடும். நூல்களுக்கும் உயிருள்ள பிராணிகளுக்குரிய சில பண்புகள் அமைந்தால்தான் அழகு. கதைக்கேற்ற கதை மாந்தர்களும் நிகழ்ச்சிகளும் நீளமும் ஒருங்கே அமைந்து படைக்கப்பெறும் கவிதையே நல்ல நிகழ்ச்சியுரைக்கும் கவிதையாகும். பரிமாணம் என்பது மற்றெல்லா அழகுகளையும் தன்னுள் அடக்கும் பெரிய அழகைக் குறிக்கும். இப்பேரழகின் 'குயில்பாட்டு' மிக்க கவர்ச்சியுள்ள படைப்பாகும்.

குயில்பாட்டை ஒரே மூச்சில் படித்து முடிக்கலாம். அப்படித்தான் படித்து முடிக்கவும் வேண்டும். அப்படிப் படித்து முடிப்பவர் மனத்தில் ஒரு தனிப்பட்ட ஒருபடித்தான உருவம் தோன்றுவதை அறிவர். இதை எடுத்துக்காட்டொன்றால் விளக்குவது இன்றியமையாததாகின்றது. ஒரு மனிதன் என்று கூறும்போது அந்தக் கருத்தில் அவனுடைய உறுப்புகளின் பட்டியல் இல்லை; அவனுடைய பண்புகளின் பட்டியல் இல்லை; அவனுடைய பட்டறிவுபற்றிய பட்டியலும் இல்லை. இவையெல்லாம் கடந்த ஓர் உருவம் அந்தக் கருத்தில் தோன்றுகின்றதன்றோ? இம்மாதிரியான ஒருமைப் பாட்டைச் (Unity) சுவைக்கும் பாங்கில் உணர இந்தச் சிறிய 'குயில் பாட்டு' இடங் கொடுப்பதுபோல் இக்காலத்தில் தோன்றிய தமிழ் நூல்களில் வேறொரு நூல் இடங்கொடுப்பது அரிதாகவே தோன்றுகின்றது. கவிஞர் வாக்கிலேயே

கூறினால், “மேனி நலத்தினையும். வெட்டினையும் கட்டினையும்...திருத்த நிலையினையும் ... .. சொல்ல வசமாமோ?”

நிகழ்ச்சியுரைக்கும் கவிதை வகையில் ஆங்கிலத்திலுள்ள சாசரின் ‘சேவலும் நரியும்’ (The Nun’s Priest Tale) என்பதும் போப்பின் ‘மயிர்ச் சுருக்களவு (The Rope of the Lock) என்பதும் முதன்மையாகக் கருதப்பெறுவனவாகும்; இவ் விரண்டிலும் அமைந்துள்ள அனைத்துப் பண்புகளும் ‘குயில் பாட்டில்’ நன்கு அமைந்துள்ளன என்று கூறுவர் ஆங்கிலப் புலவர்கள். மேலும், அவர்கள் கதையின் கவர்ச்சியிலும் நகைச் சுவையிலும், கதைமாந்தரின் பேச்சின் இயற்கை அழகிலும், மகா காவிய இலக்கணங்களைப் புரளியாய்ப் பிரயோகிப்பதிலும், புதைந்து கிடக்கும் உட்பொருள்களிலும் செய்யுள் அடிகளைப் பொருளுக்கும் பாவத்திற்கும் ஏற்ப மாற்றி மாற்றிக் கையாளும் திறமையிலும் ஆங்கிலச் சிறு காவியங்களைச் தோல்வியுறச் செய்து விடும் குயில்பாட்டு என்றும் திறனாய்ந்து கூறுவர்⁷. இதிகாசப் போலி வகையான காவியங்கள் தமிழில் அருமருந்து போன்றவை. இம்முறையைக் ‘குயில்பாட்டில்’ மேற்கொண்டு அச்சுவையை வெளிப்படுத்தியது பாரதியாரின் கவிதை நயத்தின் ஒரு மேன்மையான கூறு ஆகும்.

நடை: கவிதையின் நடையோட்டத்திற்கு அகவலும், கவிவெண்பாவும், எண்சீர் விருத்தமும் சிறப்பாகத் துணை செய்யும். இவற்றையெல்லாம் நன்கு அறிந்து தெளிந்தவர் பாரதியார். 714 அடிகளையுடைய குயில் பாட்டு அகவல் நடைபோன்ற ஒரு நடையைக் கொண்டுள்ளது; வெள்

7. பாரதியின் ‘குயில்’ (பேராசிரியர் கே. சுவாமிநாதன் எழுதியது) கலைமகள்-தொகுதி. அ. 1935-(யுவ-ஆடி-மார்கழி தொகுப்பு)-பக் 222.

ளோசை நிறைந்தது. சில இடங்களில் கவித்தளையும் தலை காட்டுகின்றது. கவித்தளை ஓரடியின் முதலிலும் கடையிலும் வருகின்றனவேயன்றி இடையில் வருவதில்லை. ஆனால் சில இடங்களில் வெண்டளை வருமாறு அமைக்கவும் முயன்றுள்ளார். குயில் பாட்டினைக் கலிவெண்பா யாப்பில் அடக்கலாம். கலிவெண்பாவில் ஒவ்வோர் இரண்டாம் அடியிலும் தனிச் சொல் அமைதல் வேண்டும். குயில் பாட்டில் இந்த முறை மேற்கொள்ளப் பெறவில்லை. பாரதியாருக்கு முன்னரே மாணிக்கவாசகர் தம்முடைய சிவபுராணத்திலும் அருணகிரியார் தம்முடைய கந்தர் கலிவெண்பாவிலும் இந்த விதியைப் புறக்கணித்து விட்டனர். கலிவெண்பாவின் இறுதியடி முச்சீரால் அமைந்து, நாள், காசு மலர், பிறப்பு என்ற நான்குசீர்களில் ஏதாவது ஒன்றால் இறுதல் வேண்டும். இந்த விதியும் இந்தப் பாட்டில் அமையவில்லை. ஆகவே, குயில் பாட்டின் யாப்பு ஆசிரியம் என்றோ கலிவெண்பா என்றோ சொல்ல முடியவில்லை. இந்த இலக்கண மரபினைப் பாரதியார் தகர்த்தெறிந்து விட்டார். இந்தப் புத்தமைப்பு முறை ஒரு மொழியில் புதிய ஒலியநயமுள்ள பாடல்களைப் அமைத்தற்கு நெகிழ்ந்து கொடுக்கின்றது. இதனால்தான் குயில் பாட்டின் நடை படிப்போரின் சிந்தையையும் சிந்தனையையும் கவர்வதாக அமைந்து விடுகின்றது.

யாப்பு முறை : குயில் பாட்டில் புதிய யாப்பு முறைகளில் பாரதியாரின் கனிந்த கவிதை படைக்கும் ஆற்றலும், பெருமித தோரணையுடன் திகழும் கற்பனையாற்றலும், உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கச் செய்ய வல்ல இசையின் ஆற்றலும் ஒருங்கே இணைந்து களி நடம் புரிவதைக் காணலாம். இந்த வற்றாத அமுத ஊற்றிலிருந்து பாடல் முழுதும் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடுவதைப் பார்க்கலாம். மாஞ்சோலையில் கண்ட குயிலைக் கண்டு மயங்கிக் காதல் கொண்டதையும் அதன் பாட்டைக் கேட்டு தனக்கு நேர்ந்தவற்றை

யும் தன் மனம் பட்டபாட்டையும் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை தேனினும் இனிய செந்தமிழில் தங்கு தடையில்லாத மெல்லோசை வளத்துடன் எடுத்துக் காட்டி வருணித்திருக்கும் உயர்கவிதைப் பண்பு பாரதியின் கவிதைப் படைப்பில் சிறசில இடங்களில்தான் தென்படுகின்றது. அவருடைய கவிதைப் படைப்புகளை ஒரு சேர வைத்து நோக்கினால் 'குயில் பாட்டும்', 'கண்ணன் பாட்டும்' 'பாஞ்சாலி சபதமும்' ஒன்றுக்கொண்டு போட்டி போட்டுக் கொண்டு தான்தான் சிறந்தது என்று அறிவிப்பதுபோல் தோன்றினாலும் சிலருக்கு இதுவே மிகச் சிறந்தது என்ற கருத்தையும் எழுப்புதல் கூடும்.

பாட்டு நுவலும் கதை விந்தையாயும், விசித்திரமாயும், இயல்புக்குப் பொருத்தமின்றியும் தோன்றினாலும் குயில் பாட்டு ஓர் அருமையான காதல் காவியம் என்பதை எல்லாத்திறனாய்வாளர்களும் ஒப்புக் கொள்ளத்தான் செய்வார்கள். அகத்துறைகளின் பெயர்கள் இதில் சொல்லப்பெறாவிடினும் துறைக் கூறுகள் ஊடும் பாவும்போல் இழையோடியிருப்பதைச் சங்க நூல்களைப் பயின்ற நினைவுடன் ஊன்றி நோக்குவார்க்குப் புலனாகாமற் போகாது. பாட்டின் எளிய, சரளமான, உயிரோட்டங் கொண்ட கவிதை நயஞ் செறிந்த அகவல் போன்ற தீந்தமிழ் நடை அதன் தனிச் சிறப்புக்குக் கைகொடுத்து உதவியுள்ளது. பத்துப் பாட்டிலும் எட்டுத் தொகை நூல்களிலும் படிப்போர் சற்று விறைப்பான—புளியங்கஞ்சி போட்ட பழங்காலத்து இருபதாம் நம்பர் ஈழைத் துண்டு போன்ற நெகிழ்ச்சியற்ற—நடையைக் காண்பார்கள். பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோன்மனீயத்தின் நடையும் இதற்கு விலக்கு இல்லை. ஆனால், குயில் பாட்டின் நடை தமிழிலக்கியம் இதற்குமுன் கண்டிராத ஓர் இனிய தெள்ளிய மெல்லோசை மிக்க நடையைக் கொண்டிவங்குகின்றது; பின்னியின் மேலாடைப் பட்டுபோலவும்,

பட்டைப்போல் பளப்பளப்பாக்கிய (Mercirised) மிக நுட்பமான (Superfine) ஆலைவேட்டியைப் போலவும் உள்ளது என்று சொல்லி வைக்கலாம். இது பாரதியாரின் தனிவெற்றி; பாட்டு முழுதும் ஒரே இனிமை யானவாக்கு. ஒரே கவிதை வெள்ளம், வேகமும் உயிரோட்டமும் நயமும் எங்கும் குறையவில்லை. திருவாசகத்தின் நடையைக் குயில் பாட்டின் நடடைக்கு ஒப்புக் கூறலாம். குயில் பாட்டும், திருவாசகமும் தமிழ் மொழியின் இனிமைக்கும் எல்லை காட்டுகின்றன என்று கூடச் சொல்லி வைக்கலாம். பெரியாழ்வார், ஆண்டாள் இவர்களின் பாசுரங்கள் உள்ளத்தை உருக்கும் பாங்கிலும் கவிதையின் பாவத்திலும் மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டு நூல்களைவிட ஒருபடி தூக்காக இருக்கலாமோ என்று தோன்றலாம். ஆனால், இனிமையிலும் ஓசையின்பத்திலும் அவை ஒருபடி குறைவாகவே இருப்பதை உணரமுடிகின்றது.

சொல்வளம் முதலியவை : பாரதியாரின் சொல்வளமும் சொற்றொடர் வளமும் இப்பாட்டில் மிக அற்புமாக அமைந்துள்ளன. சாதாரண மொழிகளும், பேச்சு வழக்கு மொழிகளும் தாம் சேர்ந்தவரின் புண்ணியத்தால் உயர்ந்த பலத்தைப் பெற்று இலங்குகின்றன - கன்னனை அடைந்த நாகக் கணை பலம் பெற்றது போல. தனிச் சொற்கள் சிறப்புடன் ஆளப்பெற்றிருப்பதைப் பாட்டைப் படிக்கும் போதே உணர்ந்து அநுபவிக்கலாம். கவிஞரின் கருத்திற்கேற்ப மொழி வளைந்து கொடுக்கும் அற்புதத்தைப் பாட்டெங்கும் கண்டு மகிழலாம். தனிச் சொற்களின் ஆட்சியால் மட்டிலும் சொல்வளம் நிரம்பி விடுவதில்லை. சொற்கள் ஒன்றோடொன்று காதல் மணம் புரிந்து கலந்து வாழும் காட்சியே சொற்றொடர் வளமாகும். இதிலும் பாரதியாரின் கைவண்ணத்தைக் காணலாம்.

௬ சிறிய தொடர்கள்:

(எ-டு)

இன்னிசைத் தீம்பாடல்
நாதக்கனல்
மோகனப்பாட்டு
தெய்விகத்தீம்பாட்டு
இழிந்த புலைப்பாட்டு
மாமாயத்தீம்பாட்டு
தேன்வாரி
வற்றற் குரங்கு
சொற்றறைக் குரங்கு
புன்மைக் குரங்கு
நேசு உரை
மண்டு துயர்
நெருப்புச் சுவைக்குரல்
பொய்ப்பறவை
நாசக் கதை
விந்தைக் குரல்
மோகப்பழங்கதை
தொழுமாடு
வீரத் திருவால்
பிச்சைச் சிறுக்கி
தேவ சுகம்
ஆவிக் கலப்பின்
அமுதசுகம்
மாடன் மனம் புகைந்து
வேகத்திரை
வீருந்துத் திருநாள்
உள்ளத்து அனல்

மின்னற் சுவை
கவிதை வெறி
இன்பத் தீ
தெய்வச் சினம்
கொஞ்சம் ஒலி
வளைக் கரங்கள்
கூட்டமுதப் பாட்டு
இன்பச் சுரம்
மன்மதனார் விந்தை
கரை கடந்த வேட்கை
பாயும் விழிநீர்
ஈனமுறுங் கச்சை
பிச்சைப் பறவை
அமுதூரப் பாடுதல்
மோன ஒளி
விந்தை செய்யும் சோதி
முடை வயிறு
நிசப் பிறப்பு
பொய்ப் பாட்டு
கானாமுதம்
காமஅனல்
சோதி வெள்ளம்
இளமை முந்தும் அழகு
காயுஞ் சினம்
விழிக் குறிப்பு
விழியில் மிதந்த கவிதை
ஆசைத்தும்பி

௭. பெரிய தொடர்கள்:

(எ-டு) 'கோற்றொடியார் 'குக்கூ' வெக் கொஞ்சம் ஒலி'

'நெஞ்சத்தே தைக்க நெடுநோக்கு நோக்கிடுவீர்'

'இன்னமுதைக் காற்றினிடை எங்கும் கலந்ததுபோல்'

‘என்னைப் புதியதோர் இன்பச் சுரங்கவர’
 ‘சோதிகடலிலே தோன்றும் கரும் புள்ளியென’
 ‘வாரிப் பெருந்திரைபோல் வந்த மகிழ்ச்சி’
 ‘வாலைக்குழைத்து வளைத்தடிக்கும் நேர்மை’
 ‘நீரோடும் மேனி நெருப்போடுங்கண்’
 ‘முத்தமிட்டு முத்தமிட்டு மோகப் பெருமயக்கில்
 சித்தம் மயங்கி.’

இத்தகைய அரிய இனிய செஞ்சொற்றொடர்களைக் கவிஞர் தமது இதயமாகிய நாணயச் சாலையினின்றும் ஆக்கிக் கவிதையை வளப்படுத்தியுள்ளார்.

மாறி மாறி வரும் தனது மனநிலைக் கேற்றவாறு சூயிலைக் குறிப்பதற்கு மட்டிலும் பல்வேறு பெயரடைகளைப் பொருத்திக் காட்டியிருக்கும் அற்புதம் சொல்லுந்தரமன்று.

எ-டு	கன்னிக்குயில்	நீலக்குயில்
	மாயக்குயில்	பேடைக் குயில்
	சின்னக் குயில்	குட்டிப் பிசாசக்குயில்
	சிறுகுயில்	செத்தைக் குயில்
	பிள்ளைக்குயில்	வன்னக்குயில்
	ஒற்றைக்குயில்	பொய்மைக் குயில்
	கானக்குயில்	சின்னக் கருங்குயிலி
	விந்தைச்சிறுகுயில்	ஆசைக்குயிலி

இவை கவிதையில் இடத்திற்கேற்ப அற்புதமாய் அமைந்து பாட்டிற்குப் புது மெருகூட்டுகின்றன.

பாட்டெங்கும் எளிய சிறு சொற்கள். இவை கவிதையில் அமைந்து இதற்குமுன் தமிழில் காணாத ஓர் அற்புதத்தை விளைவித்துள்ளன. கவிதை உலகில் என்றுங் காணாத புதிய சகாப்தத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளன

புலவர்கள் வியப்பைக் காட்டக் கையாளும் 'அந்தோ', 'ஐயகோ', 'மாதோ' என்ற சொற்களுக்குப் பதிவாக இவர்கையாண்டுள்ள 'சாமீ' என்ற சொல்லின் அழகும் ஆற்றலும் சொல்லற்கரியனவாகும்.

காதல் உணர்வு : காதலின் பெருமையைப் பாரதியார் புகழ்ந்துகூறியதை இந்நூலில் பிறிதோரிடத்தில்காணலாம்*. காதலுக்கு மனிதன் அடிமையாவது போலவே மற்ற விலங்குகளும் அடிமையாகும். மனிதனின் காதலுணர்வும் விலங்குகளின் காதலுணர்வு சுரப்புநீர்களின் உந்தலால் (Hormonal drive) எழும்; ஆனால் விலங்குகளின் காதலுந்தல் நீர்சுரப்பு நின்றவுடன் அடங்கி விடும். மனிதனது காதல் உணர்வு அறிவு நிலையிலும் செயற்படுவது. இந்த உணர்வே பல அருமையான அகஇலக்கியங்கள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படை யாக அமைகின்றது. காதல் இல்லாத வாழ்வு பாழ்; காதலை எழுப்பி அதனை அனல்போல் கொழுந்து விட்டு எரியச் செய்யும் ஆற்றல்களில் இசை சிறந்தது. காதலின் வளர்ச்சியில் கபட நாடகங்கள் தோன்றுவதற்கும் வாய்ப்பு உண்டு; எதிர்பாராத இடர்கள் நேர்ந்துக் காதலின் இன்பஉணர்வைத் துன்ப உணர்வாக மாற்றுவதற்கும் வாய்ப்புகள் நேரிடலாம். ஆனால், காதல் இல்லாத திருமணம் மணமும் வண்ண எழிலும் இல்லாத மலர் போன்றதாகும். காதலைக் கற்புக்கும், கற்பைக் காதலுக்கும் தியாகம் செய்யும் ஆண் பெண்களை இலக்கியத்திலும் காணலாம்; வாழ்க்கையிலும் அநுபவபூர்வமாகக் காணலாம். இவர்களில் எவர் சிறந்தவர் என்பதை அறுதியிட அளவுகோலே இல்லை. இவற்றையெல்லாம் 'குயில் பாட்டு' நுவல்கின்றது என்று சொல்வதில் தவறில்லை. ஆனால், இத்தனைக்கும் மேலாகப் பாட்டின் பொருள் தெளி, வாகி விட்டதா? என்பது ஒரு பெரிய கேள்விக்குறியாகவே

*. இந்நூல் இயல் பக். (24-28)

உள்ளது. சிறந்த ஆங்கிலக் கவிஞராகிய, ஷெல்லி படைத்துள்ள 'எபிசைக்கிட்யான்' (Epipsychidan) என்ற அற்புதமான கவிதைச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு காதல் பாட்டைப்பற்றி அதன் பொருள் தெளிவற்றிருப்பதாக ஆங்கிலத் திறனாய்வாளர்கள் அடிக்கடிச் சொல்வதுண்டு. இருந்த போதிலும் அந்தக் கவிதையை ஒருவரும் குறைவாக மதிக்கவில்லை. அதன் இசையும் கவிதையும் மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

கற்பனை : கவிதைக்கு இன்றியமையாத அணியாக இருப்பது கற்பனை. கற்பனை என்பது, புலன்கள் நேரே ஒரு பொருளை அநுபவியாத காலத்திலும் அந்தப் பொருளை நினைவிற்குக் கொண்டுவந்து அப்பொருளினிடத்து மீண்டும் அநுபவத்தை ஏற்றவல்ல ஒருவகை யாற்றல். கற்பனை என்னும் பொதுவான சொல்லில் உவமையும் பிற அணிகளும் அடங்கும். கற்பனைதான் கவிஞனின் உள்ளத்தையும், சுவைஞனின் உள்ளத்தையும் விரிவடையச் செய்து சிறிய பொருள்களின் அழகையும் பெரிய அளவில் கண்டு மகிழும்படி செய்கின்றது. சுருங்கக் கூறினால், கற்பனை கவிதையின் நுண்ணணுப் பெருக்கி (Microscope) யாக அமைந்து விடுகின்றது. பாரதியாரின் பாடல்கள் நமக்கு என்றும் பேரானந்தத்தைக் கொடுப்பதற்குக் காரணம் அவற்றில் அமைந்திருக்கும் கற்பனைக் கூறுகள்தாம். இந்தக் கூறுகளைக் கொண்டு கவிஞன் தான் காணும் உலகத்தை விட புதியதோர் உலகத்தைப் படைக்க விழைகின்றான். இந்த விழைவே அவனது அகத்தெழுச்சிக்குக் காரணமாக நின்று புதியன படைக்கும் ஆற்றலைப் பெறவும் வாய்ப்பாக அமைகின்றது.

சுனையில் சிறிதளவே நீர் உள்ளது. அதனைப் பருகச் சென்ற ஆண்மானுக்கும் பெண் மானுக்கும் அந்நீர் போதாது; ஒரு விலங்கு குடிப்பதற்கே போதாத அளவில் நீர் உள்ளது.

இதனை உணர்ந்த ஆண்மான் தான் குடிக்காமல் ஒதுங்கி நின்று பெண்மாணைக் குடிக்குமாறு செய்ய எண்ணுகின்றது. பெண்மானும் அவ்வாறே ஒதுங்கி நிற்கின்றது. இதையறிந்த ஆண்மான் ஒரு தந்திரம் செய்கின்றது. பெண்மானுடன் தானும் செல்லுகின்றது இரண்டும் தண்ணீரில் வாயை வைக்கின்றன. ஆண் மானோ குடிப்பதுபோல் நடித்து நீரை உள்ளாக்கிழுத்துப் பருகாமல் உறிஞ்சி மூச்சு விட்டுக் கொண்டுள்ளது. பெண்மானின் நீர் வேட்கை தணிய வேண்டுமே என்ற தன் விருப்பத்தை இவ்வாறு நிறைவேற்றிக் கொள்ளுகின்றது தான் நீரின்றி வருந்தும் அளவிற்குத் தியாகம் செய்துவிடுகின்றது.

சுனைவாய்ச் சிறுநீரை எய்தாதென் றெண்ணிப்
பிணைமான் இனிதுண்ண வேண்டிக்—கலைமாத்தன்
கள்ளத்தின் ஊச்சும் சுரம் என்ப கா தலர்
உள்ளம் படர்ந்த நெறி.⁹

என்பது மேற்கண்ட நிகழ்ச்சியை விளக்கும் கவிதை. இங்ஙனம் நடைபெறுவது இயலாததொன்று என்பதைக் கவிஞன் நன்கு அறிவான். ஆயின், அன்பின் காரணமாக ஆண்மான் பெண்மானுக்கு வேறு உதவிகளைச் செய்தலை அறிந்த அவனுடைய உள்ளம் இவ்வாறு கற்பனை அமைக்க விழைந்தது. ஓரளவு கவிதை மனப்பான்மையுள்ள நாம் அதனைப் படித்து நன்கு அநுபவிக்கின்றோம். கவிஞனுடைய அநுபவம் நம் அநுபவமாக மாறிவிடுகின்றது.

கவிஞன் கற்பனை செய்தல் பகற்கனவு (Daydream) காண்பதை யொத்தது என்பர் உளவியலார். நம்முடைய பகற்கனவிற்பொழுது எண்ணங்கள் மிகக் கோவையாக எழுகின்றன; செயல்கள் எவ்வாறு நடைபெற வேண்டும் என்று

கற்பனை செய்து கொண்டு நம் விருப்பப்படி வானக் கோட்டைகளைக் கட்டுகின்றோம். சில சமயம் நாம் எழுதப்போகும் கற்பனைக் கதையில் நம்மையே கதைத் தலைவனாகவும் அமைத்து விடுகின்றோம். இவ்வாறு கருத்து நிலையில் செய்யப்பெறும் செயல்கள் எண்ணற்றவை. கனவு காணும் நாம் உள்ளதை உள்ளவாறு காண்பதில்லை; உள்ளம் விழையுமாறே காண்கின்றோம். நடந்த நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றின் அடிப்படையின் மேல் நடக்க வேண்டியவற்றைச் சேர்த்துக் காண்கின்றோம். நடக்க வேண்டியவற்றிலும் நம் உள்ளம் விரும்பும்வகையில் அமைத்துக் காண்கின்றோம். அப்பொழுது தான் மனம் அக்கனவில் நெடுநேரம் திளைத்து இருக்க முடியும்.

பாரதியாரின் குயில் பாட்டு உண்மையிலேயே ஒரு கனவு நிலையில் எழுந்த பாட்டாகும். கவி வெறியில் உண்டாகும் மிகைப் பேச்சுபோல கவிதா தேவியின் அருள் தோன்றிய நேரத்தில் தன்னையும் மறந்து கொட்டிய கற்பனையாகும். ஆங்கிலத்தில் கோல ரிட்ஜ் படைத்த 'குப்லாகான்' என்ற கவிதையைப் போலவே, குயில் பாட்டும் அமைந்து விடுகின்றது என்று சொல்லலாம். குயில் பாட்டு ஒரு காட்சிதான். 'செந்தமிழ்த் தென்புதுவையென்னும் திருநகரில், மேற்கே சிறு தொலைவில் மேவுமொரு மாஞ்சோலையில் வேடர் வராத விருந்துத் திருநாளில் பேடைக்குயிலொன்று பெட்புறவோர் வான்கிளையில் வீற்றிருந்து' பாடியதைக் கவிஞர் காண்கின்றார். இது நவவுலகக் காட்சி. இதுவே கனவுலகில் கற்பனைச் சிறகுகள் பெற்று 'குயில் பாட்டாக' வடிவம் பெறுகின்றது.

கவிஞரின் உணர்வு: பாரதியார் கூர்ந்து நுணுகி நோக்கும் திறன் படைத்தவர். தாம் படைக்கும் கதை மாந்தர்கள் அல்லது நிகழ்ச்சிகளில் தம்மையே இனங் காட்டுவார். கலைஞனுக்கென்று தனிப் பண்பு ஒன்றில்லை; தான் படைக்

கும் கதைமாந்தனாகவே ஆகிவிடுவான் என்று கூறுவார் அறிஞர். ஒரு கலைஞனின் பெருமையை எடுத்துக் காட்டும் போது இந்த எதிர்மறைப் பண்பே அதிகமாக வலியுறுத்தப் பெறும். இதனையே உளவியலார் ஒட்ட உணர் தல் (Empathy) என்று குறிப்பிடுவர் ஒட்ட உணர் தல் என்பது தன்னைப் பிற ராகவே கருதி உணர்வது. குயில் குரங்கையும் மாட்டையும் நோக்கிப் பேசும்போதும், குரங்கு சேட்டை செய்வதைக் காட்டும்போதும் கவிஞர் குயிலாகவும், குரங்காகவும் ஆய்விடு கின்றார். அந்தந்தக் கதை மாந்தராக நின்று பேசுகின்றார். குரங்குபற்றிய வருணனையும் மாடுபற்றிய வருணனையும் பாரதியாரின் கூர்ந்து நோக்கும் திறனை மெய்ப்பிப்பனவாக அமைகின்றன.

நகைச்சுவைக் கூறுகள்: குயில் பாட்டில் நகைச்சுவைக் கூறுகளும் அமைந்து பாட்டின் தரத்தைப் பன்மடங்கு உயர்த்துகின்றன. நகைச்சுவை என்பது என்ன? இயற்கைக்கு மாறாக நாம் எதையாகிலும் உணர நேர்ந்தால் அது நகைப்பை ஊட்டும். ஓர் ஆடவன் மகளிர் அணியும் ஆடையை வேட்டிபோல் அணிந்து கொண்டு சென்றால் அவனைப் பார்ப்பவர்கள் உள்ளத்தில் ஒரு வேற்றுமை தோன்றுகின்றது. அதையே நாம் நகைப்பின் மனநிலையாகக் கருதுகின்றோம். ஒருவன் புத்திக் குறைவினால் - பைத்தியத் தனால் - செய்யும் செயல்களும் நகைப்பை விளைவிக்கின்றன. இவ்விதமே ஒரு மனிதனைப்போல் மற்றொரு மனிதன் பேசினாலோ நடந்தாலோ, அதிலும் நகைப்பு உண்டாவதை நாம் காண்கின்றோம். ஆயினும், இயற்கைக்கு மாறுபாடான கூறே நகைச்சுவையினைத் தூண்டுகின்றது; நகைச்சுவை உண்டாகும் நிலைகளையெல்லாம் சோதித்துப் பார்த்தால் இயற்கைக்குப் புறம்பான கூறு அங்கு விளங்கும் என்ற உண்மையினைத் தெளியலாம்.

நகைப்பு சிருங்காரத்திலிருந்து பிறந்ததாகப் பரத முனிவர் கூறுவார். உவகை தகுதியற்ற இடத்தில் இருந்து விட்டால் அது நகைப்பிற்கு ஏதுவாகின்றது. காதல் என்பது ஆண்-பெண் என்ற இரண்டு பேர்கட்கும் பொதுவானது. அஃது ஒருவரோடு மட்டும் நின்றால் நகைப்பினை ஊட்டாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? சீதாப்பிராட்டியை இராவணன் அசோக வனத்தில் வைத்துத் துன்புறுத்தினான்; தேவி அவனைத் திரும்பியும் பார்க்கவில்லை. புல்வினும் அற்பனாக நினைத்து அவனைப் புறக்கணித்தாள். இந்நிலையில் ஆசையை ஊட்டும் அவனது காதல் மொழிகள் பரிகாசத் தையே விளைவித்தன; நிகழ்ச்சியைப் படிக்கும் நம்மால் நகைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. ஆயினும், இருக்கவேண்டிய நிலை தவறியிருக்குமானால் எதிலிருந்தும் நகைச்சுவை விளையக்கூடும் என்றிருக்கும்பொழுது சிருங்காரம் அல்லது உவகையிலிருந்தோ ஹாஸ்யம் அல்லது நகைச்சுவை விளைகின்றது என்று கூறிய பரதமுனிவரின் உள்ளத்தில் ஏதோ ஆழ்ந்த கருத்து இருக்க வேண்டும்.

‘சூயில்பாட்டு’ க்கு வருவோம். குரங்கினிடமும் மாட்டினிடமும் சூயில் பேசும் காதல் மொழிகளிலும், குரங்கின் சேட்டைகளிலும், நகைப்புக் கூறுகளை அநுபவித்து மகிழலாம். சூயில் பேசுகின்றது.

—வானரரே!

ஈடறியா மேன்மையழ கேய்ந்தவரே! பெண்மைதான் எப்பிறப்புக் கொண்டாலும், ஏந்தலே! நின்னழகைத் தப்புமோ? மையல் தடுக்கும் தரமாமோ?

... ..

மேனியழகினிலும் விண்டு ரைக்கும் வார்த்தையிலும் கூனி யிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே,

வானரர்தன் சாதிக்கு மாந்தர்நிகர் ஆவரோ?
 ஆன வரையும் அவர்முயன்று பார்த்தாலும்
 பட்டுமயிர் மூடப் படாத தமதுடலை
 எட்டுடையால் முடி எதிருமக்கு வந்தாலும்
 மீசையையும் தாடியையும் விந்தைசெய்து வானரர்தம்
 ஆசை முகத்தினைப்போ லாக்க முயன்றிடினும்
 ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே
 கூடிக் குடித்துக் குதித்தாலும், கோபுரத்தில்
 ஏறத் தெரியாமல் ஏணி வைத்துச் சென்றாலும்,
 வேறெத்தைச் செய்தாலும் வேகமுறப் பாய்வதிலே
 வானரர்போ லாவரோ? வாலுக்குப் போவதெங்கே?
 ஈனமுறுங் கச்சை இதற்கு நிகராமோ?
 பாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்ததுண்டு, கந்தைபோல்
 வேகமுறத் தாவுகையில் வீசி எழுவதற்கே
 தெய்வங் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ?
 சைவ சுத்த போசனமும் சாதுரியப் பார்வைகளும்
 வானரர்போற்சாதியொன்றுமண்ணுலகின்மீதுளதோ?¹⁰

என்று குயில் வானரத்திடம் பேசும் பேச்சிலும், மனிதனைக்
 காட்டிலும் குரங்கின் பெருமையை உயர்த்திக் கூறும் போக்கி
 லும் நகைச்சுவை கொப்புளித்தெழுவதைக் காணலாம்.
 அதன்பிறகு “நீசக் குயிலும் நெருப்புச் சுவைக் குரலில், ஆசை
 ததும்பி அமுதாறப்” பாடுகின்றது.

குயில் பாடிய இன்னிசைப் பாட்டில் மனத்தைப் பறி
 கொடுத்த குரங்கு செய்யும் சேட்டைகள்:

வற்றற் குரங்கு மதிமயங்கிக் கள்ளினிலே
 முற்றும் வெறிபோல் முழுவெறிகொண் டாங்ஙனே
 தாவிக்க குதிப்பதுவும் தாளங்கள் போடுவதும்
 “ஆவி யுருகுதடி, ஆஹாஹா” என்பதுவும்
 கண்ணைச் சிமிட்டுவதும், காலாலும் கையாலும்
 மண்ணைப் பிறாண்டியெங்கும் வாரியிரைப்பதுவும்

10. கு பா:5. குயிலும் குரங்கும் - அடி (21-47)

“ஆசைக் குயிலே! அரும்பொருளே! தெய்வமே!
 பேச முடியாப் பெருங்காதல் கொண்டுவிட்டேன்,
 காதலில்லை யானாற் கணத்திலே சாதலென்றாய்!
 காதலினாற் சாகுங் கதியினிலே தன்னைவைத்தாய்
 எப்பொழுதும் நின்னை இனிப்பிரிவ தாற்றுகிலேன்
 இப்பொழுதே நின்னை முத்தமிட்டுக் களியுறுவேன்”¹¹
 என்று பல பேசித் தன் ஏக்கத்தைப் புலப்படுத்துவதிலும்
 நகைச்சுவை ததும்பி வழிகின்றது.

வயிறாரப் புல்லை மேய்ந்து மேய்ந்த புல்லை அசைபோடு
 வதைத் தவிர வேறொன்றும் அறியாமல் பொதிபோல் பருத்
 துக் குயிலின் காதல் மொழிக்கு யாதொரு மறு மொழியும்
 சொல்வதற்கு அறிவில்லாத கிழ எருதைக் குயில் நேசித்து
 அதனிடம் தன் ஆசை மொழிகளைப் புகல்வதைக் கேட்கும்
 போது நாம் வாய்விட்டுச் சிரிக்கின்றோம். குயிலின் காதல்
 பேச்சு:

“நந்தியே,
 பெண்டிர் மனத்தைப் பிடித்திழுக்கும் காந்தமே!
 காமனே! மாடாகக் காட்சிதரும்! மூர்த்தியே!
 பூமியிலே மாடுபோற் பொற்புடைய சாதியுண்டோ?
 மானுடருந் தம்முள் வனியிகுந்த மைந்தர்தமை
 மேனியுறுங் காணையென்று மேம்பா டுறப்புகழ்வார்
 காணையர்தம் முள்ளே கனமிகுந்தீர் ஆரியரே!
 நீள முகமும் நியிர்ந்திருக்கும் கொம்புகளும்,
 பஞ்சுப் பொதிபோல் படர்ந்த திருவடிவும்
 மிஞ்சுப் புறச்சுமையும், வீரத் திருவாலும்,
 வானத் திடிபோல் ‘மா’வென் றுறு முவதும்,
 ஈனப் பறவை முதுகின்மிசை ஏறிவிட்டால்
 வாலைக் குழைத்து வளைத்தடிக்கும் நேர்மையும், பல்
 காலம்நான் கண்டு கடுமோக மெய்திவிட்டேன்”¹²
 என்று எருதின் எழிலுக்குக் கவிபாடித் தன்னை அடியாளாக
 ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுகின்றது; தனக்கு அந்தப் பேறு

11. ஷே. ஷே. அடி(59-70)

12. ஷே. குயிலும் மாடும்-அடி(15-28)

கிடைத்தால் தான் தன் அன்பைக் காண்பிக்கும் விதத்தையும் எடுத்துரைக்கின்றது. மனிதருக்கு உதவிசெய்து களைத்துப் படுத்திருக்கும்பொழுது, தான் அதன் காதில் மதுர இசைபாடு வதாகக் கூறுகின்றது. பின்னர்,

வந்து முதுகில் ஒதுங்கிப் படுத்திருப்பேன்,
வாவி லடிபட்டு மனமுகிழவேன், 'மா'வென்றே
ஒளியிடுறும் பேரொலியோ டொன்றுபடக் கத்துவேன்,
கானிடையே சுற்றிக் கழனியெலாம் மேய்ந்து, நீர்
மிக்கவுண வுண்டுவாய் மென்றசைதான் போடுகையில்
பக்கத்திருந்து பல கதைகள் சொல்லிடுவேன்
காளை யெருதரே, காட்டிலுயர் வீரரே,
தானைச் சரணடைந்தேன் தையலெனைக் காத்தருள்வீர்
காதலுற்று வாடுகின்றேன்''

என்று 'பொன்போற் குரலும் புதுமின்போல் வார்த்தைகளும் கொண்டு' பேசுகின்றது. எருதின் அழகு வருணனையும் குயிலின் தொண்டும் நம்பால் நகைச் சுவையை எழுப்புகின்றதல்லவா? ஈண்டு எடுத்துக் காட்டின குரல்கின் பெருமையையும், மாட்டின் மகிமையையும் பற்றிய குயிலின் புகழ்ச்சியுரையில், உண்மையான காதலென்று வெளிப்படையாகக் காண்கின்ற விடங்களில், நகைச்சுவை உள்ளிருந்து உவப்பை உண்டாக்குகின்றதென்பதைச் சொல்லவேண்டா. இந்த உரையில் எதிர்மறை இலக்கணை என்று சொல்லத்தக்க ஒரு காவியப் பண்பு ஒளிர்கின்றது. மேலாகத் தோன்றும் பொருளுக்கு நேர்விரோதமான பொருள் உள்ளடங்கி நகைச்சுவையை வளர்க்கின்றது.

இன்னும் ஓரிடத்தில் நகைச் சுவை தட்டுப்படுகின்றது. முனிவர் குயிலின் முற்பிறப்பின் வரலாற்றைக் கூறிக் கொண்டிருக்கும்போது—“சந்திஜெபம் செய்யும் சமயமாய்விட்டது” என்று கூறித் திடீரென்று கதையை நிறுத்துவது நகைச் சுவையைவிட உயர்ந்த சுவை கொண்டிருப்பதாகக் கருத

இடம் உண்டு. “எந்தப் பட்டணம் எப்படிக் கொள்ளை போனாலும் சரி, எந்த ஏழை மனம் எப்படிப் பரிதபித்தாலும் சரி, என் அநுட்டானத்துக்குப் பங்கம் வராமல் என் ஆன்மாவை நான் பாதுகாப்பேன்” என்று கூறும் பரம சயநல வாதிடக்கு இது சவுக்கடி தருவதாகும். நகைச் சுவையுடன் எள்ளலும் கலந்து நம்மை இன்புறுத்துவதை இதில் கண்டு மகிழலாம்.

பாரதியாரின் ‘குயில் பாட்டு’ இன்னிசை கொட்டும் கவிதையின்பம் செறிந்த தமிழ் நூல்களில் சிறந்ததொரு கற்பனைப் படைப்பு; கலை மெருகிட்ட ஓர் அற்புதச் சொல்லோவியம். எளிய பதங்களும் படிப்போர் மனம் கவரத்தக்க நல்ல சந்தநயக் கொழிப்பும் அடங்கியுள்ளமையால் அதிகப் புலமையில்லாத தமிழர்களும் பொருள் தெரிந்து மனமுருகிப் பாட்டை அநுபவிக்கலாம். தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியின் அற்புதச் சொல்லோவியமாகத் திகழ்வதையும் கண்டு மகிழலாம். இந்தச் சிறந்த கவிதைப் படைப்பினால்,

பண்டிதர்கள்

கடத்திச் சென்ற

பைந்தமிழ்க் குழந்தையைக்

கண்டு பிடித்துக்

கொண்டு வந்த

காவல் நிலையம்!¹³

என்ற புதுக் கவிஞரின் கருத்தும் ஒருவாறு தெளிவாகின்றது. கவிதை நெறியில் புது மரபினை அமைக்கவேண்டும் என்ற பாரதியாரின் பேரவாவையும் காணமுடிகின்றது. கவிஞர் அந்த முயற்சியில் வெற்றியையும் அடைந்துவிட்டார் என்ற உண்மையையும் தெளிவாக உணர முடிகின்றது.

13. கவிஞர் வாணி—பாரதி ஒரு பிள்ளையார் சூழி (கல்கி-விடுமுறைச் சிறப்பு மலர்—1981)

பயன்பட்ட நூல்கள்

(அ) தமிழ் நூல்கள்

1. இராசகோபாலன் கு. ப. சுந்தரராசன் பெ. கோ: கண்ணன் என் கவி (பூங்கொடிப் பதிப்பகம் மயிலாப்பூர், சென்னை—600004 (ஜூலை-1981)
2. இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவருட்பா (இராமலிங்கர் பணி மன்றம், சென்னை—86)
3. கழக வெளியீடு : முருகன் புகழ் மாலை-(1924)
4. சுப்பிரமணிய அய்யர் ஏ. வி: தற்காலத் தமிழ் இலக்கியம் (1942)
5. சுப்பிரமணிய பாரதியர் கவிதைகள் (எஸ். ஆர். சுப்பிரமணிய பிள்ளை வெளியீடு—1962)
6. சுப்பிரமணிய பாரதியார் கவிதைகள் (வானவில் பிரசுரம், சென்னை—36)—1980
7. சுப்புரெட்டியார் ந. கவிதையனுபவம் (கழக வெளியீடு, 1961)
8. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, சி. : மலரும் மாலையும் (புதுமைப் பதிப்பக வெளியீடு—1944)
9. பத்மநாபன், ரா. அ. : பாரதியார் கவிநயம் கட்டுரைத் (தொகுப்பு)வானதி பதிப்பகம், தி.நகர் சென்னை-17
10. பாரதியார் பல்கலைக் கழகம். பாரதியின் புலமை ஐளி (15 கட்டுரைத் தொகுப்பு)-1982
11. மாணிக்கவாசகர்: திருவாசகம் (தருமையாதீன வெளியீடு—1949)

ஆங்கில நூல்

12. Meenakshisundaram, K. : *A Study of the Poetical Works of Subramaniya Bharathi* (Paari Nilayam Madras-1) 1965

பொருட்குறிப்பு அகராதி

அ
அகத்திணை நெறி 26
அகத்திபர் 75
அகநானூறு 32
'அசனமா' 54
அம்பர்பெருமான் 55
அருணகிரியார் 83
அருள்விளக்கமாலை 40
அளவான வருணனை 79

ஆ
ஆண்டாள் 85
ஆயர்மங்கையர் 57
ஆவரணசக்தி 64, 65, 70
ஆறாம் திருமுறை 40
ஆனாயர் 56

இ
இசைக்கலை 66
இதிகாசப்போலி 82
இயக்கப்புலப் படிமங்கள் 47
'இரவுக்குறி' 8
இராமன் 37
இராவணன் 2, 57
இலக்கணவிதி 30
இளம்பூரணர் 8, 30
இறைச்சி 61

உ
உபநிடதம்-68
உருவெளித்தோற்றம் 10
உள்ளடக்கம் 76
உள்ளுறை 59
உள்ளுறைப் பொருள் 61

ஊ
ஊர்வலம் 51

எ
எட்டுத்தொகை 84
'எபிசைக்கிட்யான்' 89

ஐ
ஐந்திணை ஐம்பது 90

ஓ
ஓட்ட உணர்தல் 92
ஓருமைப்பாடு 81

க
கணிமேதாவியார் 45
கண்ணகி 45
'கண்டதும் காதல்' 31
கண்ணன்பாட்டுத்திறன் 24
கந்தர்கலிவெண்பா 83
கம்பநாடன் 37, 38
கம்பராமாயணம் 10, 35
கலித்தொகை 32, 34, 35, 54
கல்கி 97
கவிஞரின் உணர்வு 91
கவிதாசக்தி 71
கவிதைக் காதலி 71
கவிமணி 4
களவியல் உரையாசிரியர் 9, 33
களவின் வழிவந்த கற்பு 27
களவின் வழி வாராக் கற்பு 27
களவு 27
கற்பு 28
கா
'காதல்' 28
காதல்உணர்வு 88
'காமம்' 28

காற்றழுத்தமானி 2
காற்றுத்தேவன் 57

கி

கிருட்டிணசாமி செட்டியார்
91

கு

'குபலகான்' 91
குரங்கள் 19, 20, 38, 64
குலசேகராழ்வார் 28
குள்ளச்சாமி 26
குறள் 9, 34
குறிஞ்சித்தலைவி 54
குறியிடம் 8
குறுந்தொகை 31, 32, 36
குறுமுனி 75

கோ

கோப்பெருந்தேவி 55
கோலரிட்ஜ் 91
கோவலன் 45

கை

'கைவல்யம்' 64

ச

சங்கஇலக்கியங்கள் 28
சங்கப் பாடல்கள் 61
சங்கப் புலவர்கள் 54
சஞ்சலம் 64
'சப்பைக் கட்டுதல்' 70
சரணாகதி 65

சா

சாசா 82
'சாமவேதசாரம்' 56

சி

சித்திரகவி 72
சிலப்பதிகாரம் 45, 46
சிவபுராணம் 83
சிறியதொடர்கள் 86
சின்னக்குயிலி 15, 31

சீ

சீதாப்பிராட்டி 62

குயில்பாட்டு: ஒரு மதிப்பீடு

சீவகசிந்தாமணி 32

சு

சுந்தாம்பிள்ளை 84
சுப்பிரமணிய அய்யர் ஏ.வி 23
சுரப்புநீர் உந்தல் 88
சுரமஞ்சரி 55
சுவாமிநாதன், தருமபுரம் 55
சுவாமிநாதன் கே 66
சுவைப்புலப்படிமம் 47

சூ

சூர்ப்பணகை 37, 39

செ

செகப்பிரியர் 17

த

தஞ்சைவாணன் கோவை
31, 35

'தகையணங்குறுத்தல்' 9

தி

திணைமாலை நூற்றைம்பது
54

தியாகராசர் 57

திருக்குறள் 33

திருநீலகண்டர் யாழ்ப்பாணர்
56

திருப்பாணாழ்வார் 56

திருவாசகம் 85

து

தும்புரு 57

தெ

தென்பொதியை மாமுனிவர்
75

தொ

தொடக்கம் 78

தொடர்பான நிகழ்ச்சிகள் 80

தொல்காப்பியர் 9, 33, 34,
36

ந

நகைச்சுவைக் கூறுகள் 92

நகைச்சுவை 96

நடராசப் பெருமான் 39
நந்தனார் 64

நா

நாதர் 58

நெ

நெட்டைக்கனவு 58

நெட்டைக்குரங்கள் 16, 18
19

நொ

நொப்புலப் படிமம் 47

ப

பகற்கனவு 50

'பகற்குறி' 8

பட்டிக்காட்டான் 4

பத்துப்பாட்டு 84

பரிமாணம் 81

பரதமுனிவர் 92

பரிமேலழகர் 9

பல்லுருவம்காட்டி 45

'பழநிப் பஞ்சாமிர்தம்' 47-48

பா

பாட்டியல்நூல்கள் 72

பாண பத்திரர் 56

பாண்பெருமான் 57

பாரதியம் 48

பாவேந்தர் 49

பு

புகார் நகரம் 67

புருஷன் 66

புனித சூசையப்பர்கல்லூரி 3

பெ

பெரியதொடர்கள் 86

பெரியாழ்வார் 53, 86

பெருங்கதை 32

ம

மதுரைமாநகர் 67

மயிர்ச்சுருக்களவு 82

மலரும் மாலையும் 4
மனோன் மணியம் 84

மா

மாடன் 16, 19, 20, 38, 63

மாணிக்கவாசகர் 83

மாமுனிவர் 15, 21

மாமுனிவர்கள் 64

மு

முடிவு 78

'முருகன்' 67

முனிவர் 15, 35, 38, 66

மெ

மெய்யானந்தம் 66

மொ

மொட்டைப் புலியன் 16

யா

யாப்புமுறை 83

ரோ

ரோமியோ 77

வ

வக்கணைப் புலவர் 72

'வதுவை' 27

'வரகவி' 72

வள்ளலார் 39

வள்ளுவப் பெருந்தகை 9

வள்ளுவர் பெருமான் 36

வா

வாலி, கவிஞர் 97

வி

விட்சேபசக்தி 64, 65, 70

வி

விரு முருகன் 15, 67

ஜ

ஜாலவித்தை 65

ஜூலியத் 77

பேராசிரியர் டாக்டர் ந. சுப்புரெட்டியாரின் நூல்கள்

ஆசிரியம் :

1. தமிழ் பயிற்றும் முறை
2. கவிதை பயிற்றும் முறை
3. அறிவியல் பயிற்றும் முறை
4. கல்வி உளவியல்
5. யுனெஸ்கோ : அறிவியல் பயிற்றும் மூலமுதல் நூல்

இலக்கியம் :

6. கவிஞன் உள்ளம்
7. காலமும் கவிஞர்களும்
8. காதல் ஓவியங்கள்
9. அறிவுக்கு விருந்து
10. முத்தொள்ளாயிர விளக்கம் (பதிப்பு)
11. பரணிப் பொழிவுகள்
12. அறிவியல் தமிழ்
13. வேமனர்
14. சி. ஆர். ரெட்டி
15. திருக்குறள் கருத்தரங்கு மலர்-1974 (பதிப்பு)
16. கம்பனில் மக்கள் குரல்
17. காந்தியடிகள் நெஞ்சுவிடு தூது (பதிப்பு)
18. திருவேங்கடமும் தமிழ் இலக்கியமும்
19. மேகானி
20. குரஜாட

சமயம், தத்துவம் :

21. மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள்
22. தொண்டை நாட்டுத் திருப்பதிகள்
23. பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள்
24. வடநாட்டுத் திருப்பதிசள்
25. சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகள்—முதல் பகுதி
26. சோழ நாட்டுத் திருப்பதிகள்—இரண்டாம் பகுதி
27. முத்தி நெறி
28. சில நோக்கில் நாலாயிரம்
29. வைணவமும் தமிழும்

திறனாய்வு :

30. கவிதையநுபவம்
31. தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை
32. கம்பன் படைத்த சிறு பாத்திரங்கள்
33. அகத்திணைக் கொள்கைகள்
34. புதுக்கவிதை போக்கும் நோக்கும்
35. கண்ணன் பாட்டுத்திறன்
36. பாஞ்சாலி சபதம்—ஒருநோக்கு
37. பாரதீயம்
38. குயில்பாட்டு—ஒருமதிப்பீடு

அறிவியல் :

39. மானிட உடல்
40. அணுவின் ஆக்கம்
41. இளைஞர் வாடனாவி
42. இளைஞர் தொலைக்காட்சி
43. அதிசய மின்னணு
44. நமது உடல்
45. இராக்கெட்டுகள்
46. அம்புலிப் பயணம்

47. தொலை உலகச் செலவு
48. அணுக்கரு பெளதிகம்
49. இல்லற நெறி
50. வாழையடி வாழை
51. அறிவியல் விருந்து
52. வானமண்டலக் காட்சி

ஆராய்ச்சி :

53. கலிங்கத்துப்பரணி ஆராய்ச்சி
54. *Religion and Philosophy of Nalayira Divya Prabandham with Special Reference to Nammalvar.*
55. *Studies in Arts and Sciences (61st Birth Day Commemoration Volume)*
56. *Collected Papers of Prof. N. Subbu Reddiar*

குறிப்பு : இவற்றைத் தவிர ஆங்கிலத்தில் ஐம்பதிற்கு மேற்பட்ட தமிழாய்வுக் கட்டுரைகளும், தமிழில் நாற்பதிற்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளும், முந்தூறுக்கு மேற்பட்ட பொதுக் கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளமை; அன்றியும் முதல் ஐந்து வகுப்புக்குப் பாடநூல்கள் எழுதினமை; 8 முதல் 12 வகுப்புக்குரிய உரைநடைப் பகுதிக்குப் பல்வேறு துறைகளில் குறிப்பாக அறிவியல் துறைகளில் கட்டுரைகள் வழங்கினமை.

இந் நூலாசிரியரைப்பற்றி...

65 அகவை நிரம்பிய இந்நூலாசிரியர் பேராசிரியர் டாக்டர் ந.சுப்பு ரெட்டியார், பிஎஸ். சி., எல். டி., வித்துவான், பி. ஏ., எம் ஏ., பிஎச்.டி. பட்டங்கள் பெற்றவர். ஒன்பதாண்டுகள் துறையூர் ஜமீந்தார் உயர்நிலைப் பள்ளியில் முதல் தலைமை யாசிரியராகவும் (1941-50), காணொலி குடி அழைப்பா ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி முதல்

தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் (1950-60), பதினேழு ஆண்டுகள் திருப்பதி திருவேங்கடவன் பல்கலைக் கழகத்தில் முதல் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியராகவும் (1960-77) பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். ஓய்வு பெற்றபின் பதினைந்து மாதங்கள் (1978 பிப்ரவரி முதல் 1979 ஜூன் முடிய) கலைக் களஞ்சியத் தலைமைப் பதிப்பாசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் நம்மாழ்வாரின் தத்துவத்தை ஆய்ந்து டாக்டர் (பிஎச்.டி) பட்டம் பெற்றவர். தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதி வெளியிட்டவர். தவிர, ஆசிரியம் (5), இலக்கியம் (16) சமயம், தத்துவம் (8), திறனாய்வு (9), அறிவியல் (14) ஆராய்ச்சி (4) என்று 56 அரிய நூல்களின் ஆசிரியர். பாரதி நூற்றாண்டில் அவர் பற்றி நான்கு ஆய்வு நூல்களை வெளியிட்டவர். அண்மையில் வெளிவர இருக்கும் நூல்கள் புரக்கவிதை : போக்கும் நோக்கும், -முத்திநெறி என்பன. இனிமை எளிமை, தெளிவு இவர்தம் நூல்களின் தனிச் சிறப்புகளாகும்.